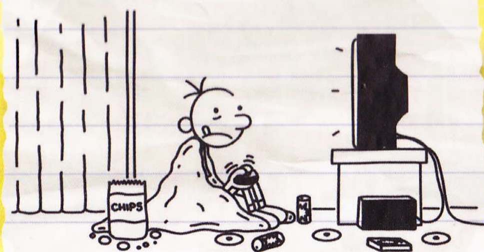

Itt a nyári szünet – hétágra süt a nap, és minden kissrác a szabad levegőn rohangál. De hol van Greg Heffley? A házban gubbaszt, és videojátékokat játszik behúzott függöny mellett.

Greg, aki saját bevallása szerint is benti éghajlathoz szokott, a leghőbb nyári vágyai szerint él: nincsenek kötöttségek és nincsenek szabályok. De Greg anyukájának más az elképzelése az ideális nyárról – olyan, ami dugig van kinti játékokkal és „családi együttlétekkel".

Kinek az akarata jut majd érvényre? Vagy esetleg a Heffley-család új tagja mindent a feje tetejére állít?

Vélemények az Egy ropi naplója sorozatról:
A sorozat kötetei az USA Today, a Publishers Weekly, a Wall Street Journal és a New York Times bestseller listáin is szerepeltek – ez utóbbién első helyen!

★ „Formabontó sorozat…
vagány humorral kivitelezett bombajó alapötlet."
– Publishers Weekly

„Egy ropi világuralomra tör!"
– Time magazin

„A valaha volt egyik legsikeresebb gyerekkönyv-sorozat."
– Washington Post

„Immár nem nyögvenyelősen vesz kezébe könyvet ez a korosztály!"
– USA Today

2 299 Ft

ISBN 978 963 245 532 7

Könyvmolyképző Kiadó

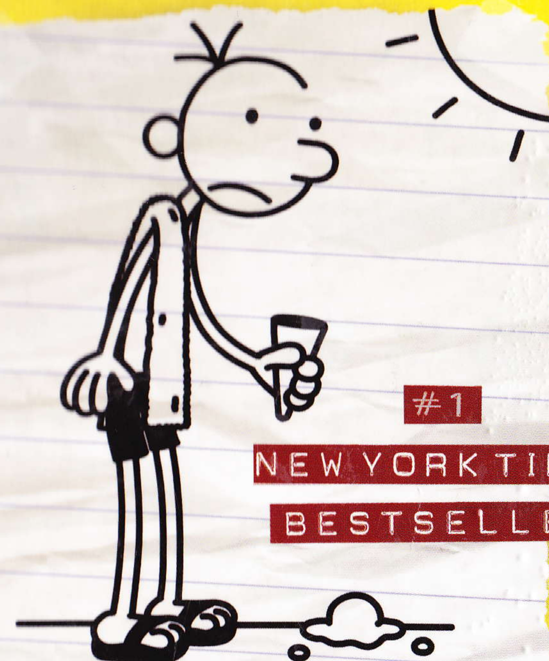
KUTYA EGY IDŐ

KINNEY 4 Egy ropi NAPLÓ ja

K 46

Egy ropi NAPLÓ ja

KUTYA EGY IDŐ

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

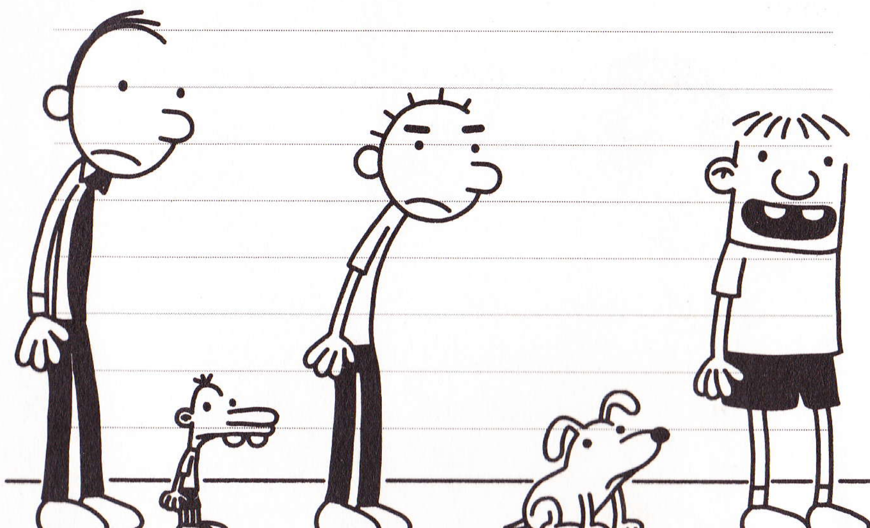
Jeff Kinney

JEFF KINNEY EGYÉB KÖNYVEI:

Egy ropi naplója

Egy ropi naplója: Rodrick a király

Egy ropi naplója: Az utolsó szalmaszál

Egy ropi NAPLÓja

KUTYA EGY IDŐ

Jeff Kinney

Második kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2012

Írta és rajzolta: Jeff Kinney
A mű eredeti címe: Diary of a Wimpy Kid: Dog Days
Fordította: Gyurkovics Máté

Text & Illustrations Copyright © 2009 Wimpy Kid. Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™ and the
Greg Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc.
All rights reserved.
First published in the English language in 2009.
By Amulet Books, an imprint of Harry N. Abrams,
Incorporated, New York.
Original English title: Diary of a Wimpy Kid: Dog Days
(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

ISBN 978 963 245 532 7

Ifjúsági részleg
K 46
Gyerekvilág

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2012-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (06 62) 551-132, Fax: (06 62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Korrektorok: Gera Zsuzsanna, Korom Pál
Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a t... ...lyen formában – akár elektroniku... a fénymásolást és bá... ...rosítható.

Eötvös Károly Megyei Könyvtár
Veszprém

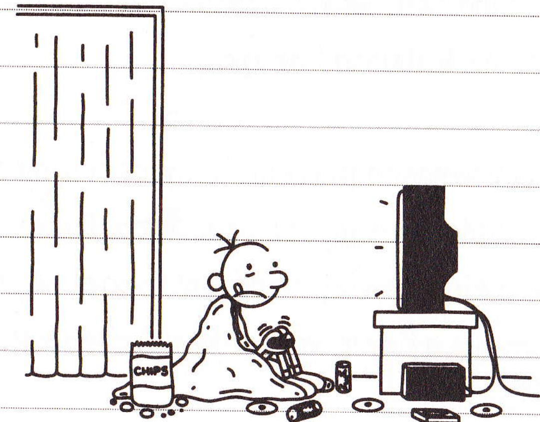

JONATANNAK

Péntek

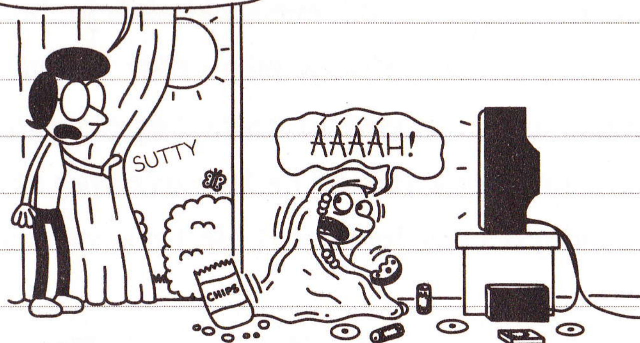
Számomra a nyári szünet nem más, mint három hónapnyi lelkiismeret-furdalás.

Csak mert szép az idő, mindenki elvárja, hogy odakint „hancúrozz" vagy mi a szösz. És ha nem töltesz minden pillanatot szabad ég alatt, azt hiszik, nem vagy százas! Pedig – őszintén szólva – én mindig is négy fal között ülő típus voltam.

Nekem akkor jó a vakáció, ha a tévé előtt tölthetem és videojátékokat játszhatok behúzott függöny és lekapcsolt villany mellett.

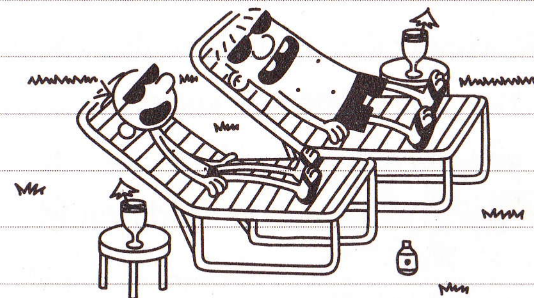
Sajnos azonban anyának egészen más elképzelései vannak a tökéletes nyári időtöltésről...

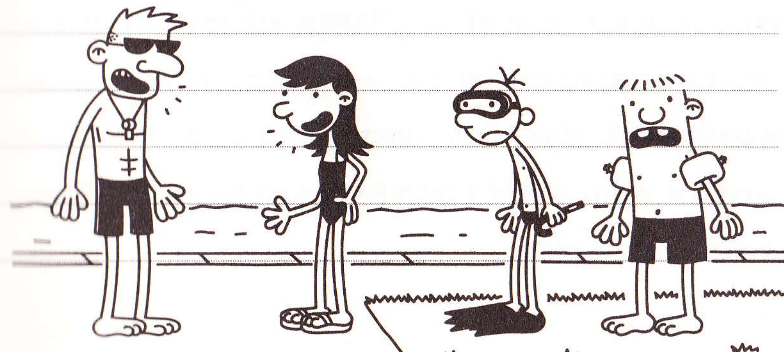
Anya szerint nem normális dolog, ha egy kissrác bent gubbaszt, amikor kinn hétágra süt a nap. Hiába mondom, hogy én csak a bőrömet védem, nehogy csupa ránc legyek majd, mikor öreg leszek, mint ő, őt ez hidegen hagyja.

Anya folyamatosan piszkál, hogy csináljak valamit kint is, például menjek az uszodába. De én a nyár első felét Rowley barátom medencéjénél töltöttem, és az nem volt valami kellemes!

Rowley szülei valami üdülőklub tagjai, és miután véget ért a suli, mindennap ott süttettük a hasunkat.

Aztán elkövettük azt a hibát, hogy meghívtuk ezt a Trista nevű lányt, aki nemrég költözött a környékünkre. Úgy gondoltam, nagyon rendes dolog lenne őt is bevezetni az üdülőklubos életvitelünkbe. De öt másodperccel az után, hogy a medencéhez értünk, meglátott valami vízimentőt, és azon nyomban elfelejtette a srácokat, akik idehozták.

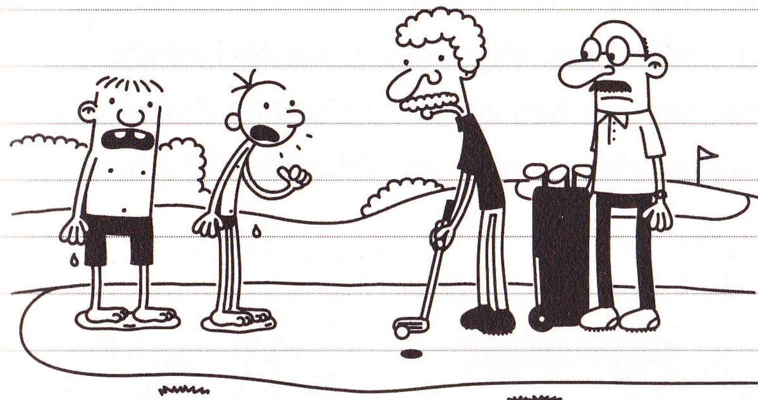
A dolog tanulsága az, hogy egyesek habozás nélkül képesek kihasználni a másikat, főleg ha egy üdülőklub is van a dologban.

Én meg Rowley amúgy is jobban jártunk így, hogy nem lógott a nyakunkon egy kiscsaj. Mindketten agglegények vagyunk per pillanat, és a nyár folyamán úgyis jobb szabad prédának lenni.

Néhány napja rájöttem, hogy a kiszolgálás minősége egyre gyatrább lett a klubban. Pölö néha a szaunában pár fokkal melegebb volt a kelleténél, egy alkalommal pedig az uszoda pincére elfelejtett olyan picike esernyőt rakni a gyümölcslevembe.

A kifogásaimat elpanaszoltam Rowley apukájának, valami oknál fogva azonban Mr. Jefferson nem adta tovább őket a klubház igazgatójának.

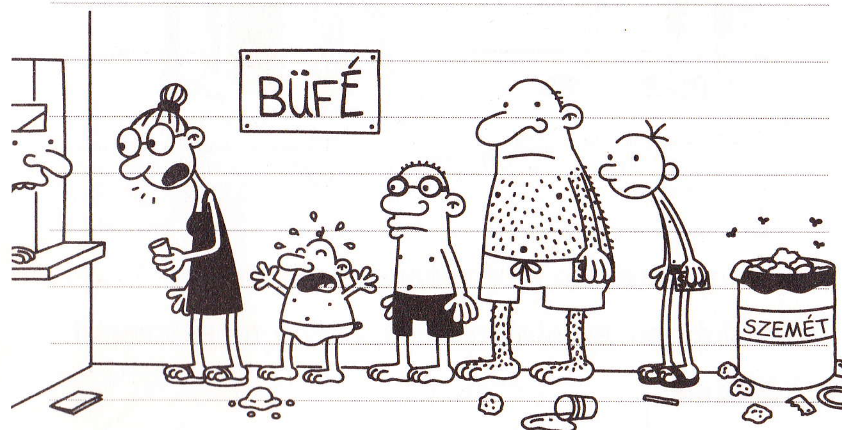

És ez így fura. Ha én fizetnék tagdíjat egy üdülőklubban, én elvárnám, hogy kapjak is valamit a pénzemért.

Akárhogy is, nem sokkal később Rowley azt mondta, többé nem szabad meghívnia a medencéhez, ami NEKEM aztán édes mindegy. Sokkal jobban elvagyok a légkondicionált házunkban, ahol nem kell minden egyes korty előtt megnéznem, nincs-e darázs az üdítőmben.

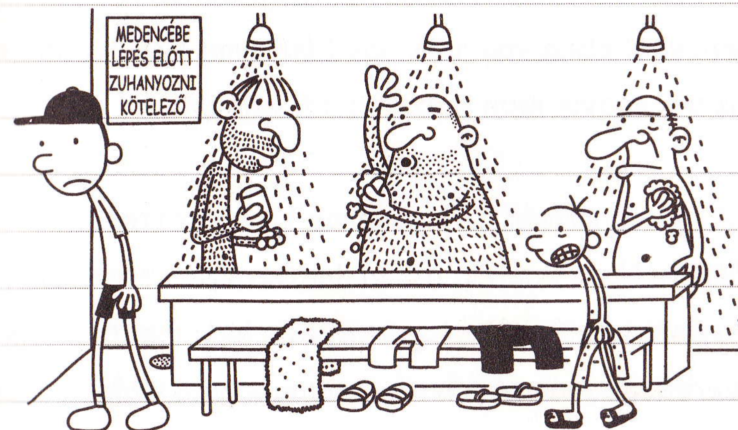
Szombat

Ahogy már említettem, anya folyton piszkál, hogy menjek úszni vele meg a kisöcsémmel, Mannyvel, de a helyzet az, hogy a családom a VÁROS uszodáját használja, nem az üdülőklubét. És ha már egyszer belekóstoltál a klubos életbe, nehéz visszavedleni városi uszodába járó átlagfickóvá.

Ráadásul tavaly megfogadtam, hogy sosem teszem be oda újra a lábamat. Az uszodában ugyanis a medence előtt végig kell sétálni az öltözőn, és azzal együtt a zuhanyzókon is, ahol pedig felnőtt férfiak szappanozzák magukat a nyílt színen.

A legeslegelső alkalom, amikor átverekedtem magam a férfiöltözőn, életem egyik legfájdalmasabb emléke.

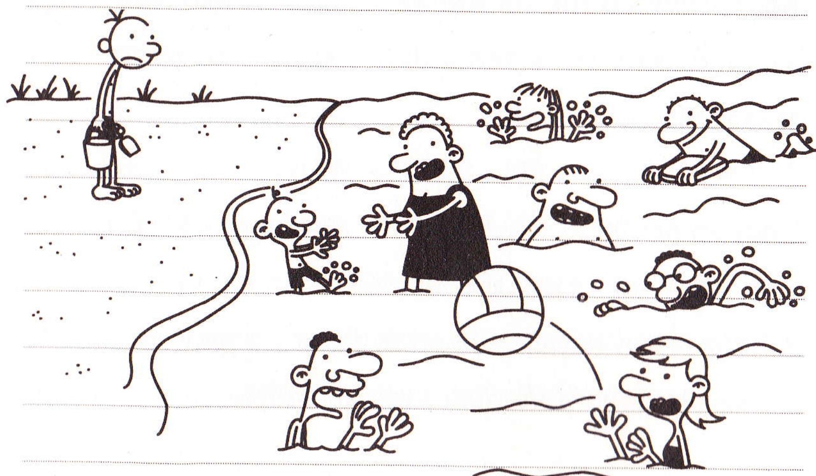
Egy hajszálon múlt, hogy meg nem vakultam. Nem is értem, apa és anya miért vesződnek azzal, hogy megóvjanak a horrorfilmektől meg ilyesmiktől, ha simán ki bírnak tenni ilyen, kábé ezerszer rosszabb dolgoknak.

Nagyon örülnék, ha anya nem noszogatna többé, hogy menjek úszni, mert amikor ez szóba kerül, mindig olyan képek villannak fel az agyamban, amiket erősen próbálok kiverni belőle.

Vasárnap

Na, most már aztán TUTIBIZTOS, hogy ki sem mozdulok a nyár további részében. Anya a tegnap esti „családi kupaktanácson" bejelentette, hogy pénzszűkében vagyunk, így idén nem tudunk üdülni menni, vagyis nem lesz családi vakáció.

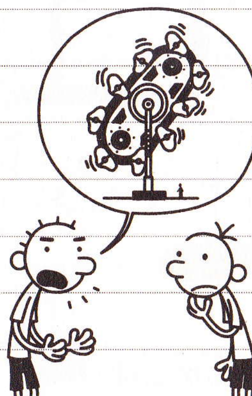
EZ igazán szívás. Idén nyáron kifejezetten VÁRTAM az üdülést. Nem mintha szeretném az óceánt, a homokot meg az ilyesmiket, mert nem is szeretem. Már régen rájöttem, hogy a világ összes hala meg teknőse meg bálnája az óceánt használja vécének. Úgy tűnik, ez egyedül engem zavar.

A bátyám, Rodrick, szeret cukkolni, mert azt hiszi, félek a hullámoktól. De becsszó, erről szó sincs!

Lényeg a lényeg, azért vártam az üdülést, mert végre már elég magas vagyok ahhoz, hogy felüljek az Agyzsibbasztóra, ami egy baromi király játék a parti sétányon. Rodrick már vagy százszor volt az Agyzsibbasztón, és azt mondja, hogy aki még nem ült rajta, az nem igazi férfi.

Anya szerint ha „összehúzzuk a nadrágszíjat", jövőre talán kimehetünk a partra. Azt is mondta, hogy azért így is egy csomó muris cuccot fogunk csinálni családilag, és majd úgy emlékszünk vissza erre, mint „életünk legjobb nyarára".

Hát, így már csak két dolgot várhatok a nyáron. Az egyik a szülinapom, a másik meg, hogy mikor állnak már le végre a „Kis Édes" képregényekkel az újságban. Nem tudom, mondtam-e már, de a „Kis Édes" a világ legborzasztóbb képregénye. Hogy ti is láthassátok, milyen, íme a mai adag:

„Apuci, amikor esik, Isten izzad?"

De most jön a csavar: habár utálom a „Kis Édes"-t, mégsem tudom nem elolvasni, és ezzel apa is ugyanígy van. Talán csak örömmel nyugtázzuk, mennyire gázos.

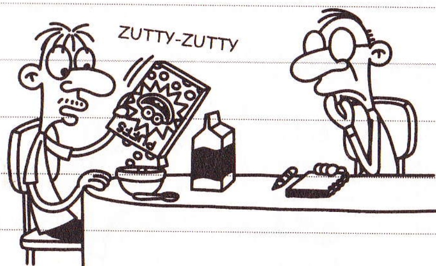

A „Kis Édes"-t már legalább harminc éve nyomatják, és valami Bob Post nevű fickó áll mögötte. Az a hír járja, hogy Kis Édeshez Bob kisfia szolgált mintaként.

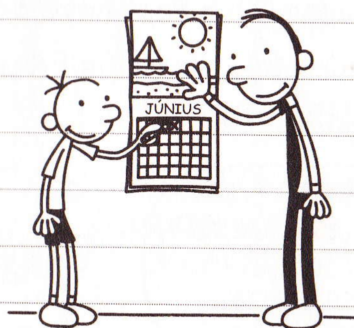

Megyei Könyvtár tulajdona
402318

Viszont most, hogy az igazi Kis Édes már felcseperedett, az apukája, gondolom, nehezen tud új ötletekkel előrukkolni.

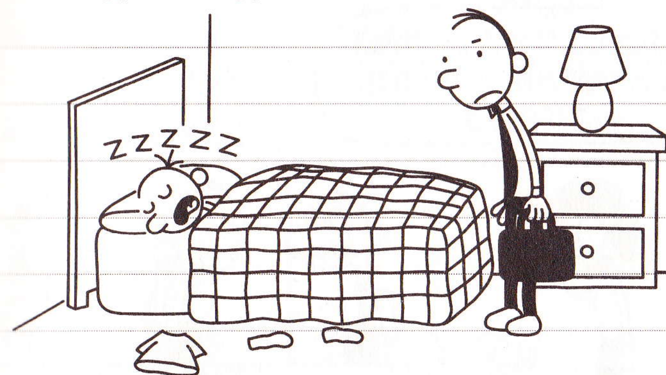
Pár hete az újság beharangozta, hogy Bob Post visszavonul, és hogy az utolsó „Kis Édes" képsort augusztusban közlik le. Azóta apával számoljuk a napokat az utolsó képregény megjelenéséig.

Amikor lehozzák az utolsó „Kis Édes"-t, én és apa fix, hogy bulit rendezünk majd, mert egy ilyen horderejű dolgot jól meg kell ünnepelni.

Hétfő

Noha apával egy követ fújunk „Kis Édes" téren, azért van még bőven min összekapnunk. Jelenleg az alvási szokásaimon megy a huzavona. Nyáron szeretek egész éjjel fennmaradni és tévézni, vagy videojátékokat játszani, majd végigalszom az egész délelőttöt. Apa viszont elég pipa, ha még akkor is ágyban vagyok, mikor hazaér a munkából.

Ezért mostanság apa délben mindig felhív, hogy lássa, ébren vagyok-e. Így aztán a telefont az ágyam mellett tartom, és a leghitelesebb talpon-vagyok hangomat veszem elő, ha hív.

Szerintem apa csak féltékeny, mert neki dolgozni kell menni, amíg mindenki más kikapcsol és lazít nap mint nap.

De ha meg ez ennyire lelombozza, miért nem megy el tanárnak vagy hókotróvezetőnek, vagy valami olyannak, ahol szabad lehet a nyara?

Anya sem sokat segít apa morcosságán. Naponta kábé ötször hívja a munkahelyén, hogy tudósítson neki a ház körüli eseményekről.

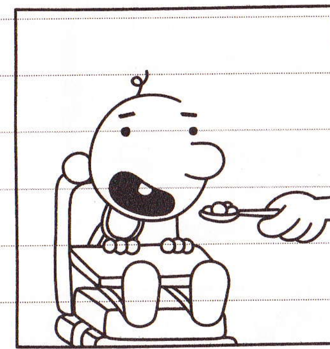
Kedd

Apa vett anyának egy új fényképezőt anyák napjára, és mostanság elég sokat csattogtatta. Szerintem azért, mert bűntudata van, amiért elhanyagolta a családi fotóalbumot.

Amikor a bátyám, Rodrick volt kisbaba, anya még teljesen ura volt a helyzetnek.

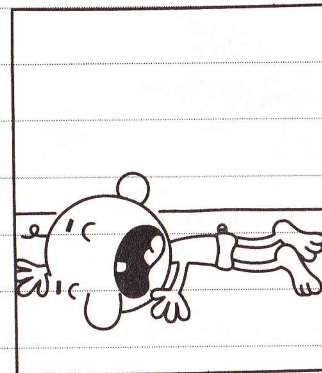
Rodrick először kóstol borsót

Rodrick másodszor kóstol borsót

Rodrick első lépései

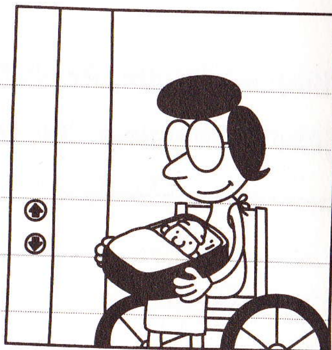

Na, bumm!

Aztán amikor jöttem én, anya elhavazódhatott, mert attól kezdve van pár fehér folt a hivatalos családi krónikákban.

Isten hozott a világon, Gregory!

Gregory útja a kórházból haza

Gregory hatodik szülinapja

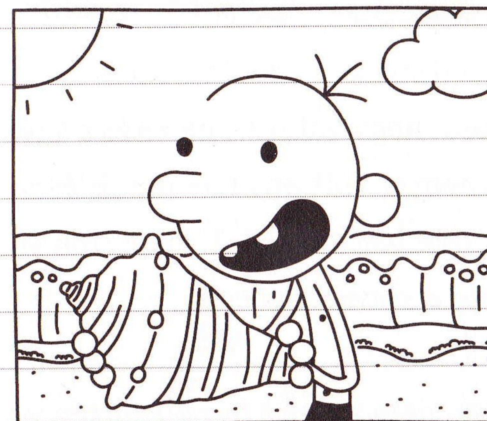

Gregory első napja a suliban

Meg aztán arra is rájöttem, hogy az albumok úgysem hű lenyomatai annak, ami valójában történt. Tavaly, amikor a parton voltunk, anya vett egy rakás csicsás kagylót a bazárban, és aztán láttam, ahogy elássa őket a homokban, hogy aztán Manny „rájuk bukkanhasson".

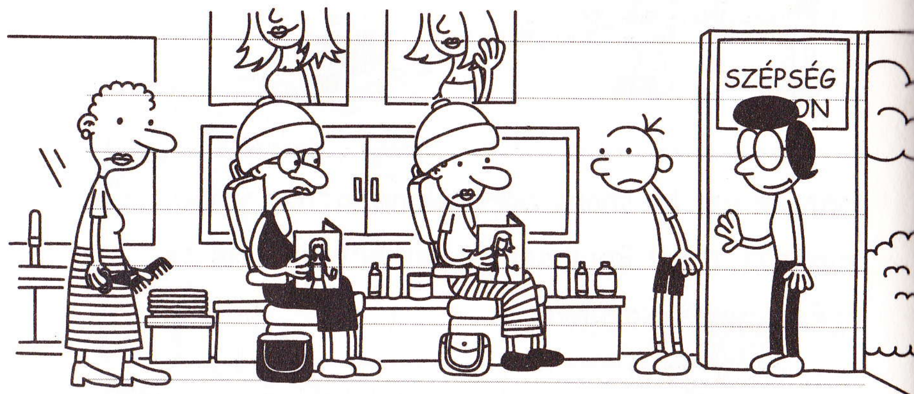
Hát, én azt kívánom, bárcsak ne láttam volna mindezt, mert így most át kell értékelnem az egész gyerekkoromat.

Gregory „felvette a kagylót"!

Ma anya azt mondta, „bozontos" vagyok, majd bejelentette, hogy fodrászhoz visz.

De sosem mentem volna bele a hajvágásba, ha tudom, hogy anya a Szédítő Szépség Szalonba akar vinni, ahol anya és a nagyi a SAJÁT hajukat nyíratják.

Azért be kell, hogy valljam, az egész szépészeti kiruccanás nem is volt olyan rossz. Először is, az egész hely tele van tévékkel, így aztán van mit nézned, amíg a sorodra vársz.

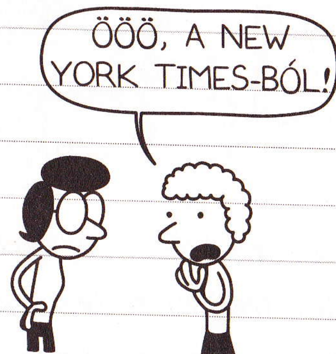
Másodsorban pedig rengeteg bulvárlap van - olyan újságok, amik színesek és egyszavas a címük. Anya szerint a bulvárlapok dugig vannak hazugságokkal, de szerintem van bennük fontos infó is.

A nagyi folyton bulvárlapokat vesz, amit anya rossz szemmel néz. Néhány hete a nagyi nem vette fel a telefont, amitől anya aggódni kezdett, és a biztonság kedvéért elautózott a nagyihoz. Kutya baja sem volt, és azért nem vette fel a kagylót, mert olvasott erről valamit.

De amikor anya rákérdezett, honnan is szedte ezt, a nagyi azt mondta:

A nagyi kutyája, Henry, nemrégiben halt meg, és azóta nagyi időmilliomos. Úgyhogy anyának egész sok hasonló esettel kell mostanság megbirkóznia.

Amikor csak bulvárlapokat talál a nagyinál, elkobozza, majd a kukába dobja őket. A múlt héten kihalásztam egyet a szemétből, és átlapoztam a szobámban.

Nem bántam meg. Kisült, hogy Észak-Amerikát fél éven belül elönti a víz, így kicsit csökken rajtam a nyomás, hogy brillírozzak a suliban.

Sokat kellett várakozni a szépségszalonban, de nem bántam. Elolvastam a horoszkópom, és láthattam, hogyan néznek ki a sztárok smink nélkül, úgyhogy prímán szórakoztam.

Miközben a hajamat vágták, megtapasztaltam a szépségszalonok legremekebb vonását, ami nem más, mint a PLETYKA. Az ott dolgozó hölgyek nagyjából az összes helybéliről tudnak valami zaftosat.

Pechemre anya éppen egy sztori közepén jött értem, ami Mr. Peppersről és az új nejéről szólt, aki húsz évvel fiatalabb nála.

Remélem, gyorsan megnő a hajam, és visszajöhetek meghallgatni a végét.

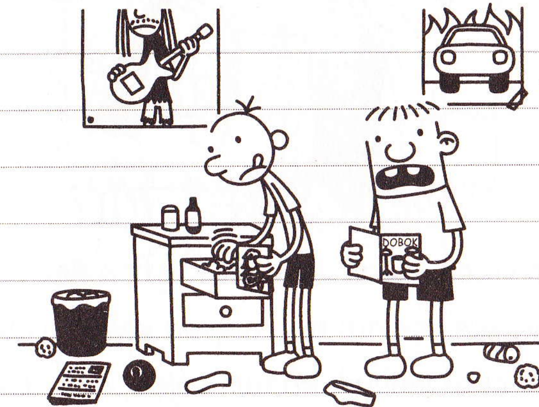
Péntek

Szerintem anya kezdi megbánni, hogy elvitt múltkor a fodrászhoz. A hölgyek a szalonban feltárták előttem a szappanoperák világát, és most teljesen rájuk vagyok kattanva.

Tegnap épp a műsorom közepénél jártam, amikor anya rám parancsolt, hogy kapcsoljam ki, és keressek más elfoglaltságot. Láttam, hogy semmi értelme vitába szállni vele, ezért inkább áthívtam Rowley-t.

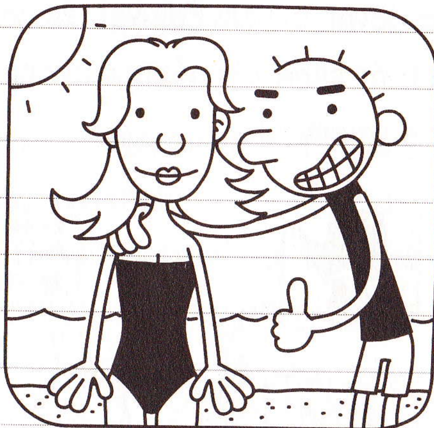
Amikor Rowley befutott, azon nyomban Rodrick szobájába mentünk az alagsorba. Rodrick éppen próbál a bandájával, a Tele Pöluval, és amikor nincs láb alatt, át szoktam nézni a cuccait, nincs-e köztük valami izgi.

Ez alkalommal a legjobb fogás Rodrick limlomos fiókjából egy olyan fényképes ajándék kulcstartó volt, amit a strandon lehet kapni.

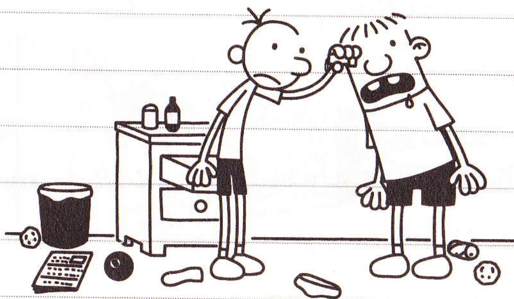

Ha belenézel, Rodrickot láthatod valami nő mellett.

Lövésem sincs, mikor készülhetett a kép, mert én minden egyes családi nyaraláson vele voltam, és ha egy ILYEN lánnyal láttam volna, arra fix, hogy emlékeznék.

Megmutattam a képet Rowley-nak is, de erősen fogtam a kulcstartót, mert különben elmarta volna.

Egy picit még kutakodtunk, és találtunk egy horrorfilmet Rodrick fiókjának legalján. Elképesztő, mekkora mák! Még egyikünk sem látott igazi horrorfilmet, úgyhogy ez nagy fogás!

Megkérdeztem anyát, nem alhatna-e nálunk Rowley, és igent mondott. Megtudakoltam, apa mikor tűnik el a színről, mert ő nem szereti, ha itt éjszakázik valaki egy „munkanapon".

Tavaly nyáron Rowley nálunk töltött egy éjszakát, és az alagsorban aludtunk.

Úgy intéztem, hogy Rowley aludjon a kazánházhoz közelebb, mert az a szoba mindig a frászt hozza rám. Úgy okoskodtam, hogy ha valami kimászik onnan az éjszaka közepén, így előbb Rowley-ra csap le, és nekem lesz vagy egy öt másodperces fórom.

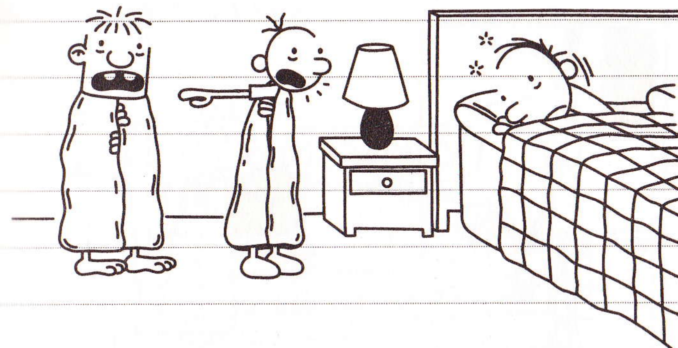
Hajnali 1 óra körül kiszűrődött valami a kazánházból, amitől rendesen begazoltunk mindketten.

Olyan volt, mint valami szellemkislány, vagy tudom is én, és azt mondta:

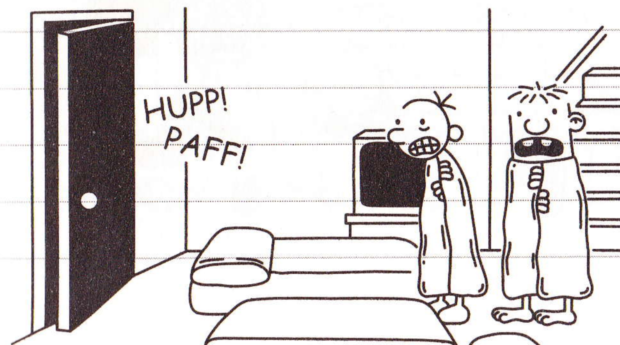
Rowley-val majdnem agyontiportuk egymást, ahogy próbáltunk minél gyorsabban feljutni onnan.

Berobbantunk anyáék szobájába, és kifejtettem, hogy a házunkat kísértet járja, úgyhogy még aznap el kell költöznünk.

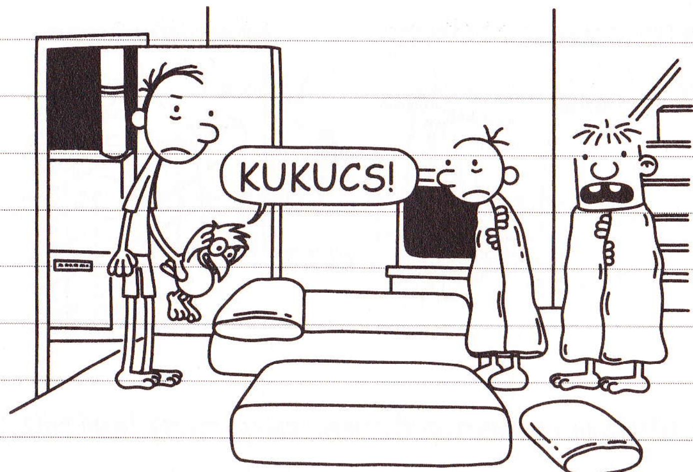

Úgy tűnt, apát nem győztem meg, mert lesétált az alagsorba, egyenesen be a kazánházba. Én meg Rowley kábé három méterrel hátrébb reszkettünk.

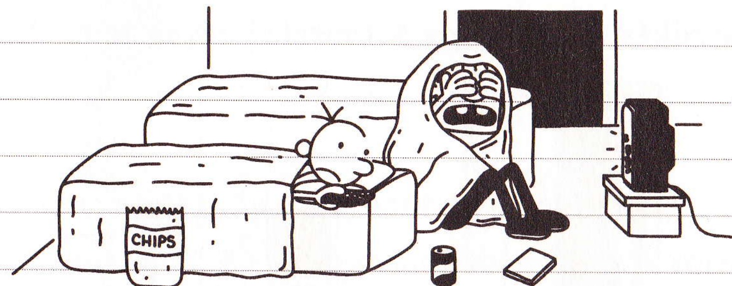
Szinte biztosra vettem, hogy apa nem ússza meg élve. Matatást hallottam, meg pár puffanást, és már rákészültem, hogy futnom kell az életemért.

De pár pillanattal később előbukkant és Manny egyik játékát, egy Ipi-Apacsirtát tartott a kezében.

Múlt éjszaka Rowley-val megvártuk, amíg anya és apa lefekszik, aztán megnéztük a filmünket. Vagyis istenigazából csak én néztem, mert Rowley befogta a szemét-fülét a film elejétől a végéig.

A film amúgy egy nyirkos kézről szólt, ami embereket gyilkolászva járja az országot. És mindig az lesz a következő áldozat, aki utoljára látja a kezet.

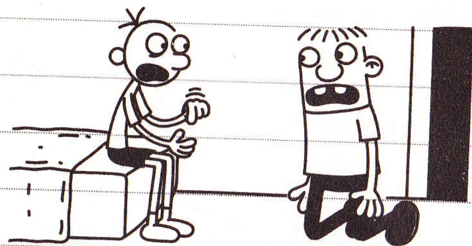

A trükkök nagyon ergyák voltak, nem is féltem egészen a végéig. Akkor viszont jött a csavar.

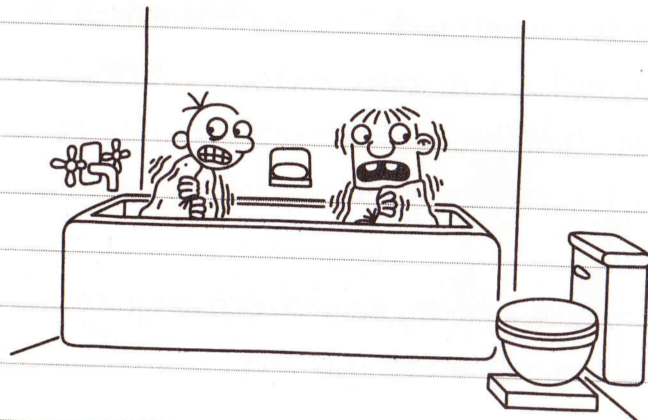
Miután a szottyadt kéz megfojtotta az utolsó áldozatát, egyenesen kifelé kezdett mászni a képernyőből, ami hirtelen elsötétült. Ettől kicsit megilletődtem, de aztán leesett, hogy ez azt jelenti, hogy a következő áldozat ÉN leszek.

Kikapcsoltam a tévét, majd töviről hegyire elmeséltem a filmet Rowley-nak.

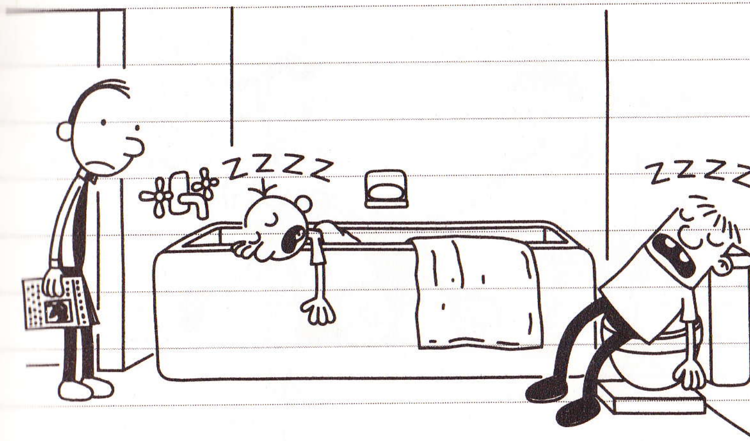
Nos, nyilván nem bénáztam el a dolgot, mert Rowley még jobban berezelt, mint én.

Tudtam, hogy ezzel most nem fordulhatunk anyáékhoz, mert ha rájönnek, hogy horrort néztünk, szobafogság lesz a vége. Az alagsor viszont nem tűnt elég biztonságosnak, ezért az éjszaka hátralevő részét az emeleti mosdóban töltöttük, égő villany mellett.

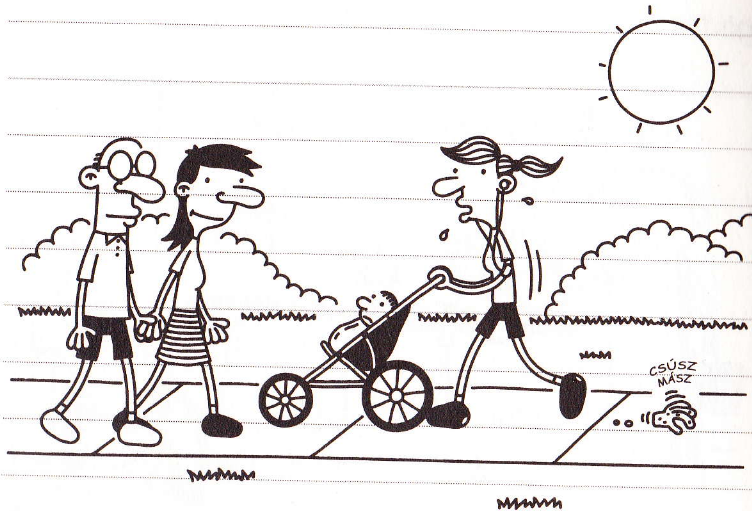
Jó lett volna, ha nem alszunk el, mert így amikor apa ránk nyitott reggel, nem túl szép látvány fogadta.

Persze tudni akarta, mi folyik itt, én meg vallottam. Ő befújt anyánál, úgyhogy most várom, hogy eldöntsék, meddig leszek büntiben. De, őszintén szólva, engem jobban aggaszt az a szottyadt kéz, mint akármilyen bünti, amit anya kieszelhet.

Átgondoltam ám aztán a dolgot, és rájöttem, hogy ez a szottyadt kéz nem mozoghat valami villámgyorsan.

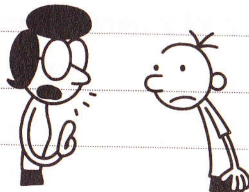
Úgyhogy remélem, ez azt jelenti, még elélhetek pár napig.

Kedd

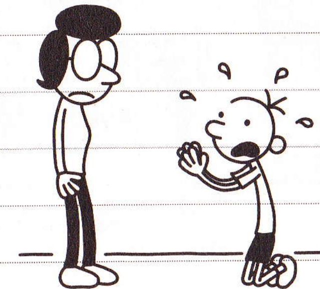
Tegnap anya kiselőadást tartott arról, hogy a korombeliek milyen sok erőszakos filmet néznek, meg milyen sok videojátékot játszanak, és hogy nem is tudjuk, milyen az IGAZI szórakozás.

Én csak lapultam, mert nem láttam kristálytisztán, mire akar kilyukadni.

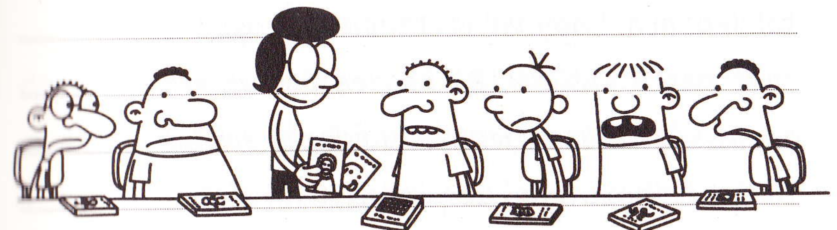

Aztán anya azt mondta, „olvasókört" indít a környékbeli fiúknak, és megmutatja nekünk, milyen frankó könyvekről maradunk le.

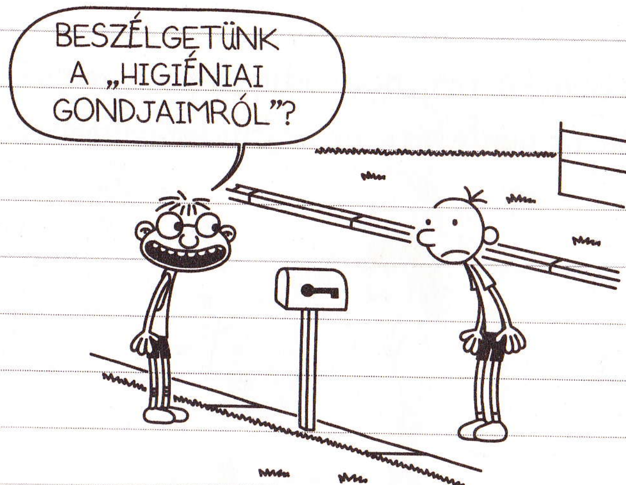
Könyörögve kértem, hogy adjon inkább valami szokványos büntetést, de hajthatatlan maradt.

Úgyhogy ma volt az Olvasni Móka! Kör első ülése. Kicsit sajnáltam AZOKAT a fiúkat is, akiket a saját anyukájuk rávett, hogy jöjjenek.

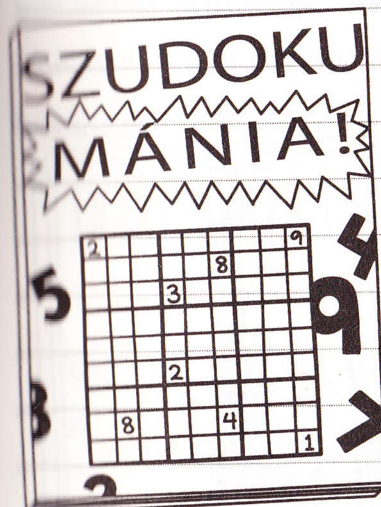

Örültem, hogy anya legalább Fregley-t nem hívta meg (azt a fura kölyköt az utcánkból), mert mostanában a szokásosnál is ketyósabban viselkedik.

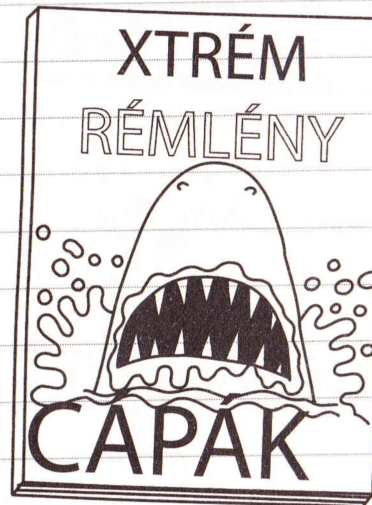
Kezdem azt hinni, hogy Fregley talán egy kicsit veszélyes, de hál' istennek nyaranta úgysem igazán jön ki az előkertjükből. A szüleinek biztos van valami elektromos kerítése vagy ilyesmi.

Lényeg a lényeg, anya utasítása az volt, hogy mindenki hozza el a kedvenc könyvét a mai találkozóra, hogy választhassunk egyet, amit megbeszélünk. Az összes fiú kirakta a könyvét az asztalra, és mindenki elégedettnek tűnt a felhozatallal, anyát leszámítva.

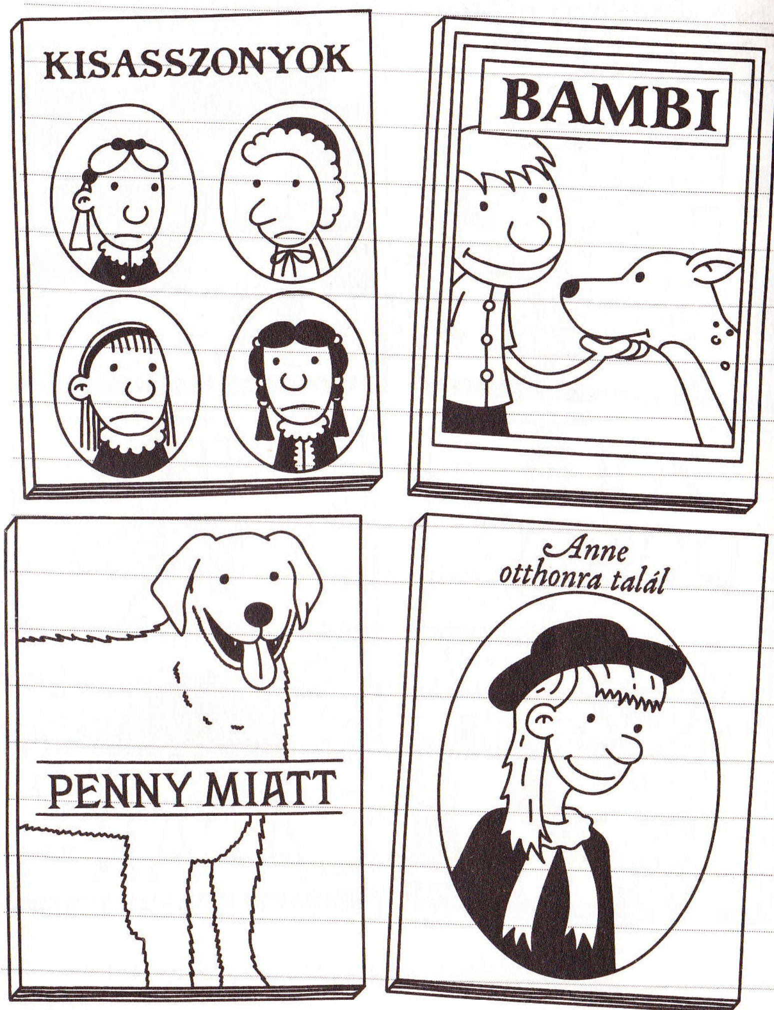

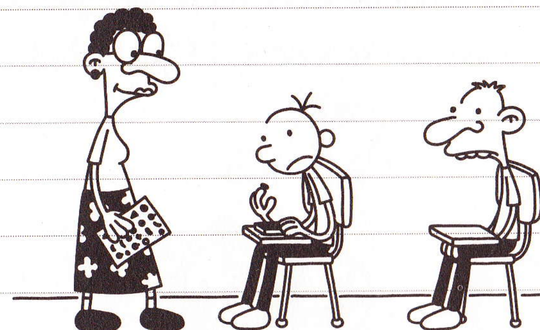
Anya állítása szerint ezek a könyvek nem „valódi" remekművek, és így kénytelenek leszünk a „klasszikusokig" visszanyúlni.

Ezután előkotort pár könyvet, amik már az Ő gyerekkora óta meglehetnek.

Hajszálpontosan ugyanilyen könyveket próbálnak ránk tukmálni a suliban a tanáraink is.

Van egy programjuk, miszerint ha szabadidődben elolvasol egy „klasszikust", jutalmul kapsz egy hamburgeres matricát vagy valamit.

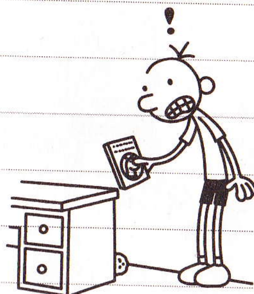

Lövésem sincs, mi járt a fejükben, amikor ezt kitalálták. Ötven centért simán kapsz egy százmatricás ívet a papírboltban.

Már eleve az sem világos, mitől lesz egy könyv „klasszikus", de az a sejtésem, legalább ötvenévesnek kell lennie, és egy személynek vagy egy állatnak ki kell purcannia a végén.

Anya azt mondta, hogy ha az általa választott könyvek nem tetszenek, nyugodtan elugorhatunk a könyvtárba, és kereshetünk egyet, ami mindenkinek megfelel. Nekem viszont ez nem pálya.

Ugyanis kivettem onnan egy könyvet úgy kábé nyolcévesen, majd szépen el is feledkeztem róla. Pár évvel később ráakadtam az asztalom mögé csúszva, és rádöbbentem, hogy sacc per kábé kétezer dollárnyi késedelmi díjjal lóghatok a könyvtárnak.

Így aztán elhantoltam a könyvet egy doboznyi régi képregény közé, és az a mai napig ott is van. Azóta nem jártam a könyvtárban, de tudom, hogy ha egyszer MÉGIS betérek, lesben állnak majd.

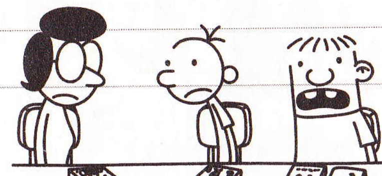
Sőt, már attól is begazolok, ha csak meglátok egy könyvtárost.

Megkérdeztem anyát, nem futhatnánk-e neki még egyszer a könyvválasztásnak, és ő rábólintott. Elvileg holnap újra összeülünk, és mindenki hozza majd az új választottját.

<u>Szerda</u>

Hát, az Olvasni Móka! Kör létszáma jócskán megcsappant egy éjszaka alatt. A legtöbben a tegnapiak közül leléptek, így csak ketten maradtunk.

Rowley két könyvet hozott magával.

Én a „Mágusok és monstrumok: Sötét utakon" sorozat kilencedik kötetét választottam. Úgy tippeltem, anyának tetszik majd, mert kellően vastag, és nincsenek benne képek.

De anya tetszését nem nyerte el a könyvem. Kifogásolta a borítón lévő rajzot, mert szerinte helytelen képet fest a nőkről.

Olvastam a „Végzetárnyat", és amennyire emlékszem, egyáltalán nincs is benne nő. Igazából el is filóztam, hogy vajon aki a borítót rajzolta, OLVASTA-E a könyvet.

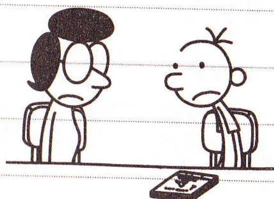
Akárhogy is, anya azt mondta, beveti az Olvasni Móka! Kör alapítójaként őt megillető jogát, és választ nekünk könyvet. Végül egy bizonyos „Malac a pácban" című könyvet választott, ami pont olyan „klasszikusnak" tűnik, mint amikről már beszéltem.

Már a borító alapján borítékolom, hogy vagy a kislány, vagy a kismalac nem éri meg a könyv végét.

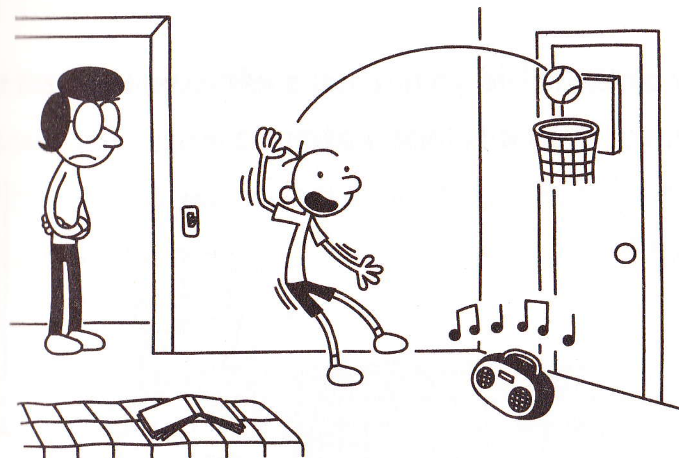
Péntek

Nos, az Olvasni Móka! Körnek egyetlenegy tagja maradt, és az én vagyok.

Tegnap Rowley elment golfozni - vagy mit csinálni - az apukájával, úgyhogy jól benne hagyott a csávában. Nem olvastam el a kötelezőt, és arra játszottam, hogy majd ő falaz nekem az ülésen.

Igazából nem is az én hibám, hogy nem jutottam a kötelező végére. Anya tegnap azt mondta, hogy húsz percen át olvasnom kell a szobámban, de a helyzet az, hogy egyszerűen képtelen vagyok hosszú ideig összpontosítani.

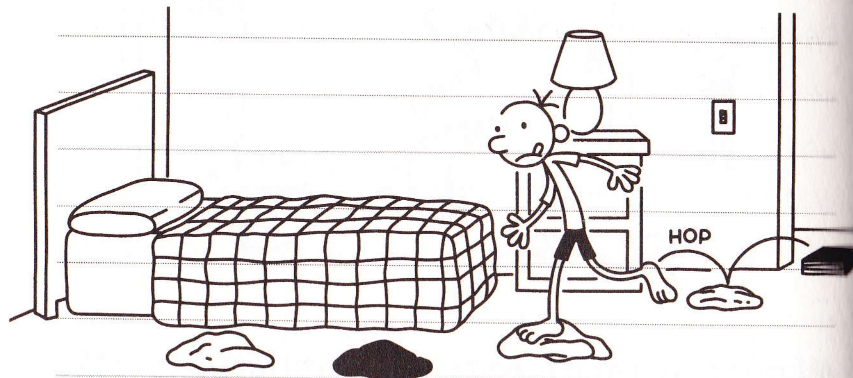

Miután anya rájött, hogy lógok, eltiltott a tévétől, amíg a könyv végére nem érek. Úgyhogy tegnap este meg kellett várnom, hogy lefeküdjön, mielőtt nekiállhattam felvidítani magam.

Viszont valahogy mindig azon a szottyadt kézen járt az eszem. Attól féltem, hogy ha tök egyedül nézem éjszaka a tévét, mikor elindulok lefeküdni, és lelépek a padlóra, a kéz esetleg előmászik a kanapé alól, és megragadja a bokám, vagy valami.

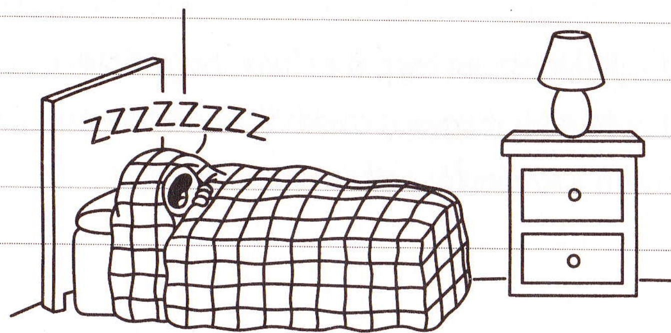
Végül úgy oldottam meg a dolgot, hogy földre szórt ruhákból meg egyebekből csináltam egy kis ösvényt a szobámtól egész a nappaliig.

Így aztán fel-le járhattam a két emelet között, anélkül, hogy a földre léptem volna.

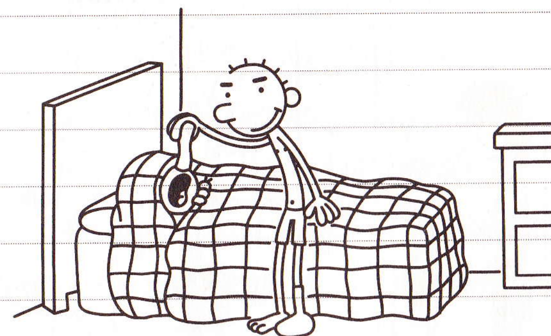

Ma reggel apa felbukott egy szótárban, amit a lépcső tetejénél hagytam, úgyhogy kicsit berágott rám. De tétovázás nélkül inkább választanám apa haragját, mint a másik lehetőséget.

Most az vette be magát a fejembe, hogy a kéz majd álmomban kap el, az ágyamban. Így aztán mostanság az egész testemet betakarom, és csak egy kis rést hagyok, ahol lélegezhetek.

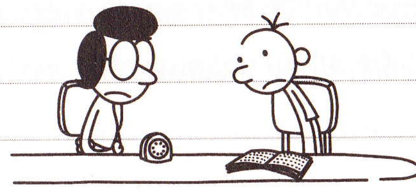
De ENNEK a stratégiának is vannak hátulütői. Rodrick ma beosont a szobámba, én meg utána egész délelőtt próbáltam kimosni egy koszos zokni ízét a számból.

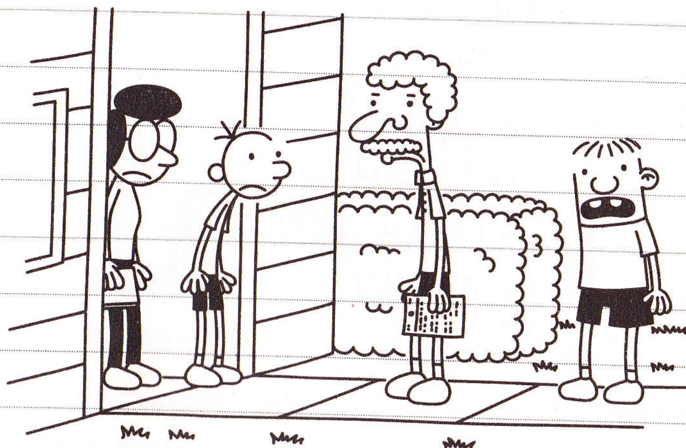
Szombat

Mára kellett volna befejeznem a „Malac a pácban" első három fejezetét. Amikor anya megtudta, hogy még nem végeztem, azt mondta, nem mozdulunk a konyhaasztaltól, amíg a végére nem érek.

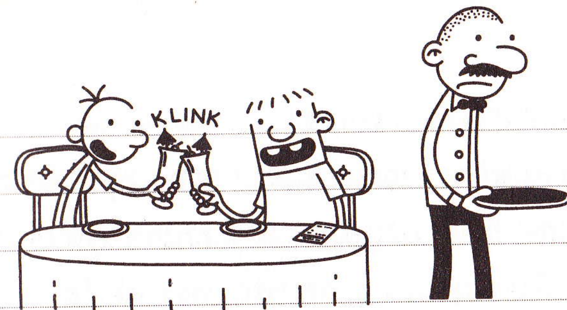

Úgy egy fél órával később kopogtak, és Rowley jött meg. Először azt hittem, biztos az Olvasni Móka! Körbe jött, de amikor láttam, hogy az apukája is vele van, tudtam, hogy valami nem kóser.

Mr. Jeffersonnál volt egy hivatalosnak tűnő papír az üdülőklub fejlécével. Azt mondta, ez a számla azokról a gyümölcslevekről, amiket Rowley meg én benyakaltunk, és a végösszeg nyolcvanhárom dollár lett.

Valahányszor italt rendeltünk a klubházban, simán csak megadtuk Mr. Jefferson tagsági számát. Senki sem szólt, hogy valaki ezért majd FIZETNI fog.

Az viszont még mindig nem volt világos, hogy mit keres Mr. Jefferson NÁLUNK. Azt hiszem, építész, vagy mifene, úgyhogy ha 83 dolcsi kell neki, miért nem tervez még egy házat? Beszélt anyával, és közösen arra jutottak, hogy nekem meg Rowley-nak kell rendeznünk a számlát.

Jeleztem anyának, hogy mi még csak gyerekek vagyunk, és nekünk nincs ám fizetésünk meg karrierünk meg ilyesmink. De anya azt mondta, hogy akkor legyünk „kreatívak". Aztán azt is mondta, hogy addig felfüggesztjük az Olvasni Móka! Kör találkáit, amíg le nem róttuk a tartozásunkat.

Az igazat megvallva, eléggé megkönnyebbültem. Mert per pillanat bármi, aminek nincs köze az olvasáshoz, frankón hangzik nekem.

Kedd

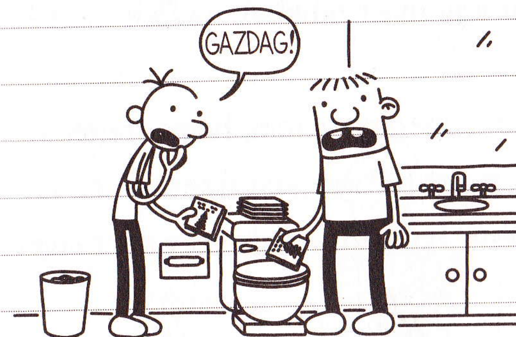
Én meg Rowley tegnap egész nap azon túráztattuk az agyunk, hogy hogyan szerezzünk nyolcvanhárom dollárt. Rowley azt javasolta, vegyek fel egy kis pénzt egy automatánál, amit az apjának adhatunk.

Rowley azért mondta ezt, mert azt hiszi, gazdag vagyok. Pár évvel ezelőtt pont az ünnepek alatt jött át hozzánk, és éppen elfogyott a vécépapír. A család pedig ünnepi koktélszalvétát használt helyette, amíg apa el nem ugrott a boltba.

Rowley azt hitte a szalvétákra, hogy valamilyen igen csicsás vécépapírfajta, és rákérdezett, gazdag-e a családom.

Csak nem hagyhattam ki egy ilyen lehetőséget a menőzésre!

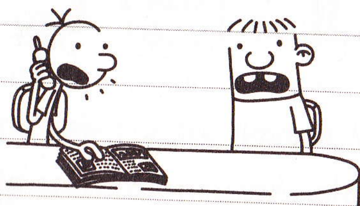
Pedig hát, NEM vagyok gazdag, épp ez a gubanc. Próbáltam kiötölni, hogyan juthatna egy korombeli kölyök egy kis kápéhoz, és hirtelen bevillant: indítsunk fűnyíró vállalkozást!

Nem valami átlagos, tizenkettő-egy-tucat pázsitgondozó bizniszre kell ám gondolni. A mi vállalatunk új értelmet adna a fűnyírásnak. Úgy döntöttünk, a cég neve Fű-De-Jó Fűnyíró Vállalat lesz.

Felhívtuk az Aranyoldalakat, hogy szeretnénk betetetni egy hirdetést a kiadványukba. És nem csak egy olyan felejthető szöveges apróságot, hanem egy cudarul nagy, színpompás kétoldalasat.

De erre varrjatok gombot: az Aranyoldalak azt mondták, hogy jó pár ezer dollárunkba fájna lehozatni egy ilyet náluk.

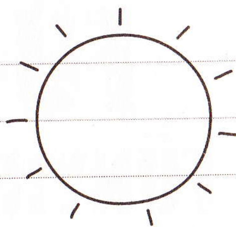
Kerek perec megmondtam, hogy ennek se füle, se farka, mert hát hogyan fizessen az ember egy hirdetésért, ha még nem is keresett semmi pénzt?

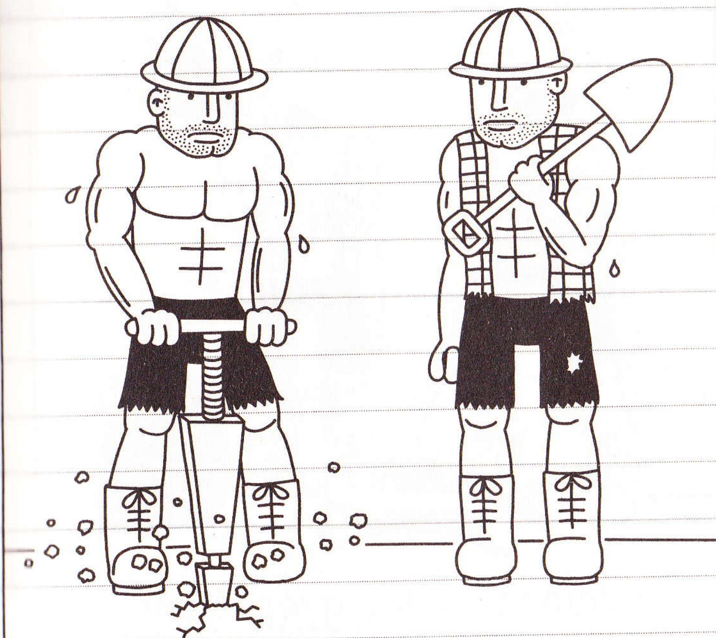

Rowley-val rájöttünk, hogy máshogy kell ezt megoldanunk, és csinálnunk kell egy SAJÁT hirdetést.

Gondoltam, elég, ha csinálunk pár szórólapot, és bedobjuk őket a környék postaládáiba. Már csak a dizájn volt hátra, és mehet is a menet!

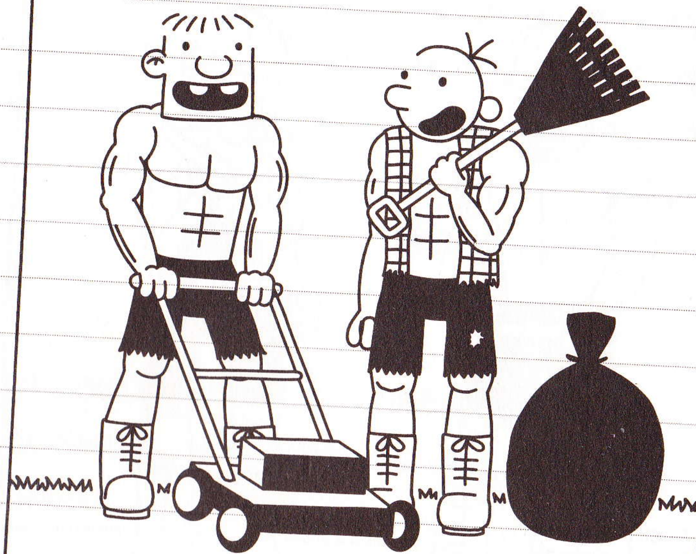
Úgyhogy leugrottunk a boltba, és vettünk egy olyan szülinapi üdvözlőlapot, amiket nők szoktak venni egymásnak.

Ezt aztán beszkenneltük Rowley gépébe, és rámásoltuk a SAJÁT arcunkat a lapon lévő testekre.

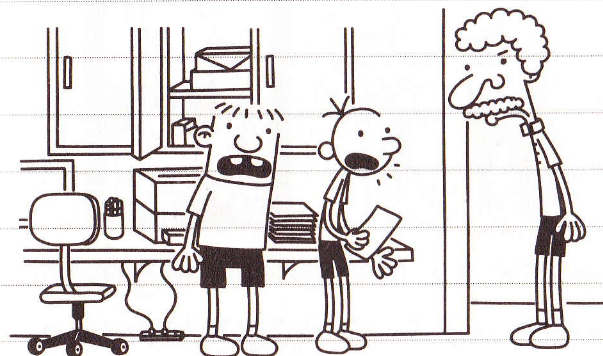
FŰ-DE-JÓ
FŰNYÍRÓ VÁLLALAT

Valóra válik a gyep-álom
díjnyertes,
világklasszis szolgáltatásunkkal!
Tel.: 555-2941

Ezután kerítettünk pár képet kerti szerszámokról, és beletettük azokat is. Majd kinyomtattuk az egészet, és meg kell mondjam, nagyon pofás lett!

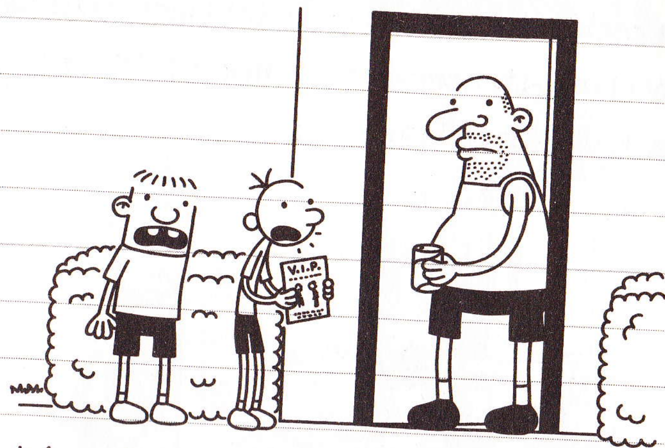
Osztottam-szoroztam, és kisült, hogy legalább pár száz dolcsira szükségünk lenne a színes tintapatronokhoz meg a papírhoz, hogy az egész környéknek jusson szórólap. Ezért megkérdeztük Rowley apukáját, nem venné-e meg a boltban az összes szükséges dolgot.

Mr. Jefferson nem rajongott az ötletért. Sőt, megtiltotta, hogy használjuk a gépét, és hogy további példányokat nyomtassunk vele.

Ez egy kicsit meglepett, mert ha Mr. Jefferson tényleg azt akarta, hogy fizessünk neki, cefetül nem könnyítette meg a dolgunk. De csak egy dolgot tehettünk: fogtuk a szórólapunkat, és leléptünk az irodájából.

Aztán házról házra jártunk a szórólapunkkal, és mindenhol fényeztük a Fű-De-Jó Fűnyíró Vállalatot.

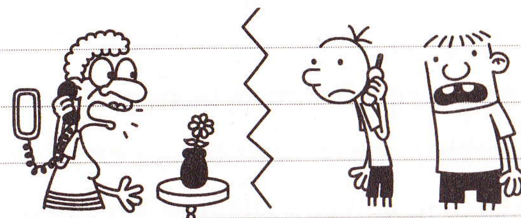
Pár ház után rá kellett jönnünk, hogy sokkal egyszerűbb lesz, ha megkérjük a következő lakót, akihez becsöngetünk, hogy adja tovább a szórólapunkat, hogy nekünk ne kelljen annyit lábalnunk.

Most már csak annyi a dolgunk, hogy ölbe tett kézzel várjuk a beözönlő hívásáradatot.

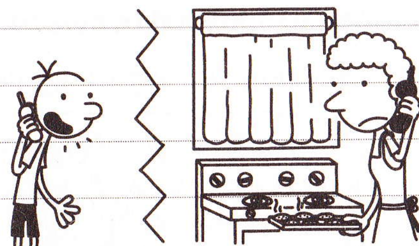
<u>Csütörtök</u>

Én meg Rowley tegnap egész álló nap várakoztunk, mégsem kaptunk egyetlen hívást sem.

Már azon kezdtem filózni, nem kellene-e még izmosabb fickók képét levadásznunk a következő hirdetésünkhöz, amikor ma, olyan 11 óra felé, hívott minket Mrs. Canfield, aki a nagyival egy utcában lakik. Azt mondta, le kellene vágnunk a füvét, de szeretné látni az ajánlásainkat, mielőtt felfogadna minket.

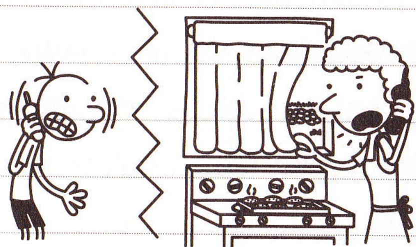

A nagyinál régebben gereblyéztem levelet, úgyhogy felhívtam, és megkértem, hogy meséljen Mrs. Canfieldnek arról, milyen jó munkaerő vagyok.

Hát, azt hiszem, rossz passzban csíptem el a nagyit, mert csúnyán lehordott. Azt mondta, tavaly ősszel avarkupacokat hagytam a pázsitján, ezért most tele van kiszáradt foltokkal az udvara.

Aztán azt kérdezte, mikor fogok átmenni és befejezni, amit elkezdtem.

Nem igazán ilyen válaszban reménykedtem. Elmagyaráztam a nagyinak, hogy per pillanat csak fizetős munkákat vállalunk, de talán a nyár későbbi részében majd visszatérhetünk a dologra.

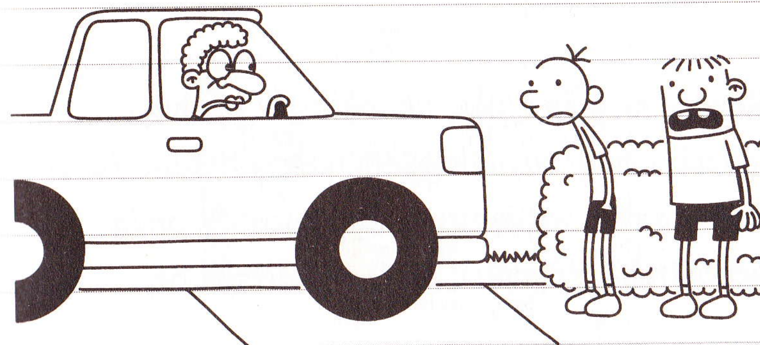
Aztán felhívtam Mrs. Canfieldet, és próbáltam olyan meggyőzően utánozni a nagyit, ahogy csak tudtam. Tiszta szerencse, hogy még nem mutálok.

Hiszed vagy sem, Mrs. Canfield bekajálta. Megköszönte „nagyinak" az ajánlást, és letette. Aztán pár perc múlva ő hívott, és én a normális hangomon szóltam bele. Mrs. Canfield azt mondta, felvesz minket, és még ma nekiláthatunk a munkának.

Csakhogy tőlünk elég messze van Mrs. Canfield háza, ezért megkérdeztem, nem jönne-e el értünk. Nem igazán repesett, hogy nincs saját járművünk, de beleegyezett, hogy felszed minket, ha délre el tudunk készülni.

Mrs. Canfield 12-re befutott hozzánk a fia platós kocsijával, és megkérdezte, hol van a fűnyírónk meg a többi felszerelésünk.

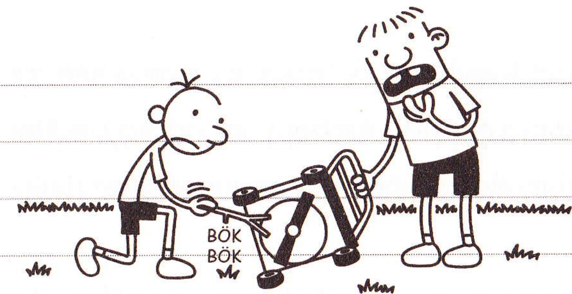

Bevallottam, hogy istenigazából NINCS felszerelésünk, de a nagyim nem zárja a hátsó ajtaját, így talán kicsempészhetem a fűnyíróját pár órára. Úgy tűnik, Mrs. Canfield már eltökélte, hogy levágatja a füvét, mert belement a dologba.

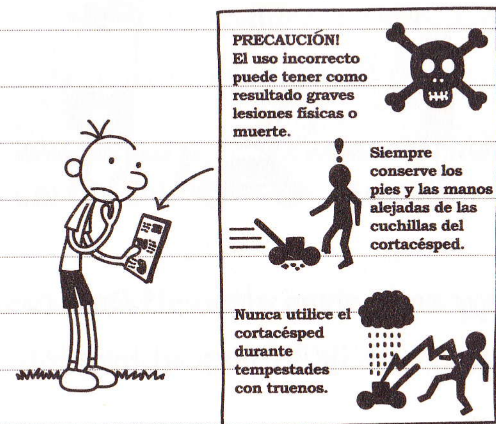
Hál' istennek a nagyi nem volt otthon, úgyhogy gyerekjáték volt kicsempészni a gépet. Áttoltam Mrs. Canfield kertjébe, és már munkára készek is voltunk.

Rowley meg én ekkor döbbentünk rá, hogy igazából még egyikünk sem használt soha fűnyírót. Ezért aztán vacakoltunk egy darabig, amíg próbáltuk kifundálni, hogyan indítsuk be.

Sajnos azonban amikor az oldalára fordítottuk a gépet, az összes benzin kifolyt a gyepre, így vissza kellett ugranom a nagyihoz utántöltés végett.

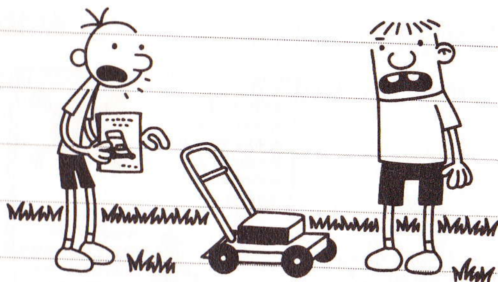
Ha már ott voltam, lecsaptam a gép használati útmutatójára is. El akartam olvasni, de a lépések spanyolul voltak. Azokból a foszlányokból, amiket SIKERESEN megértettem, az jött le, hogy fűnyírót tologatni jóval veszélyesebb, mint én azt hittem.

Mondtam Rowley-nak, hogy az övé lehet az első próbakör a géppel, és hogy én addig beülök az árnyékba, és kigondolom az üzleti tervünket.

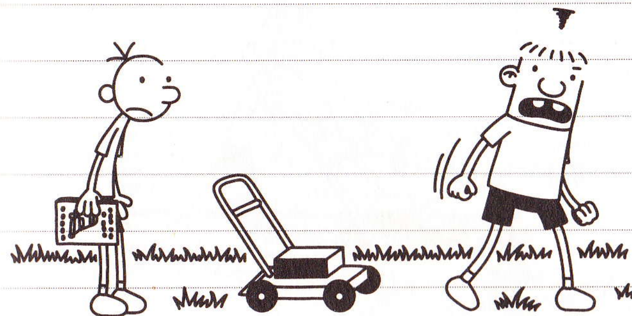
Rowley-nak kicsit sem tetszett az ötlet. Azt mondta, hogy mi „partnerek" vagyunk, és mindent felesben csinálunk. Ez cudarul meglepett, mert mégiscsak én találtam ki az egész fűnyíró bizniszt, úgyhogy inkább voltam tulaj, mint partner.

Elmondtam Rowley-nak, hogy egyikünk az aljamunkát végzi, míg a másikunk a pénzt kezeli, hogy az ne legyen csupa izzadság.

Hiszed vagy sem, ennyi elég volt Rowley-nak ahhoz, hogy szó nélkül faképnél hagyjon.

A miheztartás végett elmondanám, hogy ha a jövőben Rowley az ajánlásomat kéri valami munkához, elég gyatra referenciát kell hogy adjak.

Különben meg nincs is szükségem rá. Ha ez a fűnyíró üzlet úgy terebélyesedik, ahogy azt tervezem, nemsokára vagy SZÁZ Rowley fog nekem dolgozni.

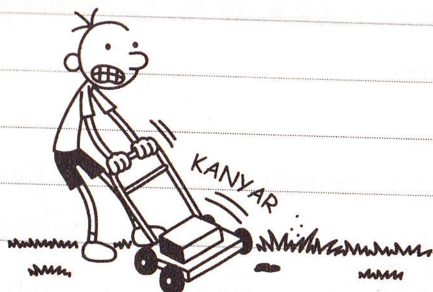
Addig viszont le kellett vágnom Mrs. Canfield füvét. Egy ideig még nézegettem az útmutatót, és arra jutottam, hogy meg kell húznom egy kart, amiből egy kábel jön ki, és ezt meg is tettem.

A gép nyomban fel is berregett, én meg már toltam is az útjára.

Nem is volt olyan rossz, mint amilyenre számítottam. A fűnyíró magától ment, úgyhogy én csak baktattam mögötte, és hébe-hóba kanyarodtam egyet.

Aztán kiszúrtam, hogy mindenfelé kutyakakihalmok állnak. És azokat kerülgetni messze nem egy könnyű dolog egy önjáró fűnyíróval.

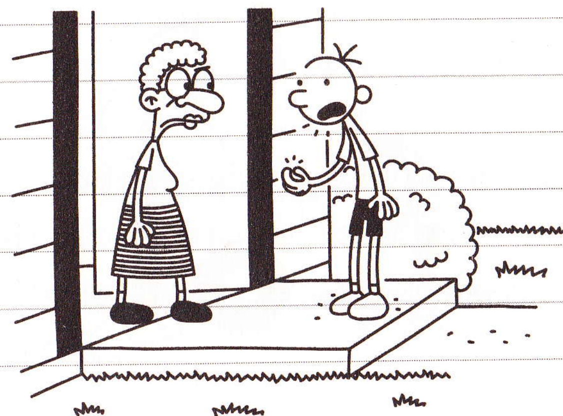

A Fű-De-Jó Fűnyíró Vállalat kutyakakira vonatkozó irányelvei szigorúak: a közelükbe sem megyünk.

Így aztán onnantól kezdve, ha valami gyanúsat láttam, hárommétereres körben elkerültem, biztos, ami biztos alapon.

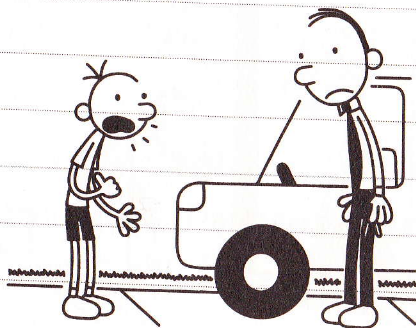
A munka tempósabban ment, mert jóval kevesebb pázsitot kellett lenyírnom. Miután végeztem, a bejárati ajtóhoz mentem a fizetségemért. A végösszeg harminc dollár lett, amiből húsz járt a nyírásért, tíz pedig az időért, ami alatt Rowley meg én megterveztük azt a szórólapot.

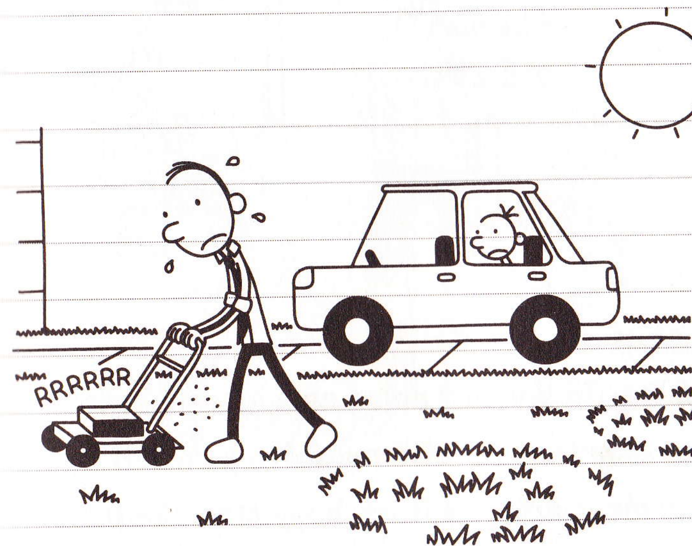
De Mrs. Canfield nem akart fizetni. Azt mondta, hogy a szolgáltatásunk „silány" volt, és hogy alig nyírtunk le valamennyi füvet.

Elmagyaráztam a kutyakaki-mizériát, de azután sem akarta kicsengetni a tartozását. Sőt, haza sem akart vinni, tovább rontva a helyzeten. Tudjátok, sejtettem, hogy lesz majd, aki le akar rázni minket a nyáron, de nem hittem volna, hogy a legelső kuncsaft lesz az.

Gyalog kellett hazamennem, és mire a házunkhoz értem, már nagyon zabos voltam. Elmeséltem apának az egész fűnyírási hercehurcát, és hogy Mrs. Canfield nem hajlandó fizetni.

Apa azonnal átautózott Mrs. Canfieldhez, velem együtt. Azt hittem, apa majd a tíz körméről lekapja, amiért kihasználta a kisfiát, és ezt az első sorból akartam végignézni. De apa simán csak előhozta a nagyi gépét, és letolta Mrs. Canfield gyepének maradékát.

Amikor végzett, még csak pénzt sem kért érte!

Azért nem volt TELJESEN értelmetlen az út. Amíg apa az utolsó simításokat végezte, én felállítottam egy táblát Mrs. Canfield előkertjében.

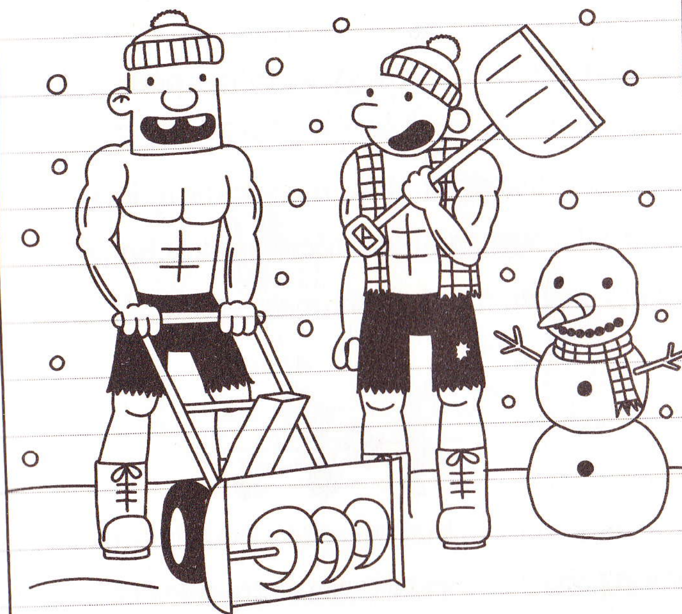
Ha már fizetést úgysem kapok, egy kis ingyen reklám kijár nekem a sok maceráért!

Szombat

A Fű-De-Jó Vállalat dolog nem igazán úgy sült el, ahogy akartam. Az első meló óta nem volt újabb megbízás, mert gyanítom, hogy Mrs. Canfield lejáratott a szomszédai előtt.

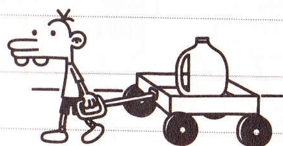
Megfordult a fejemben, hogy feladom, és felhagyok a dologgal, de rájöttem, hogy ha egy picit átvariálom a szórólapunkat, télen újrakezdhetjük az egészet.

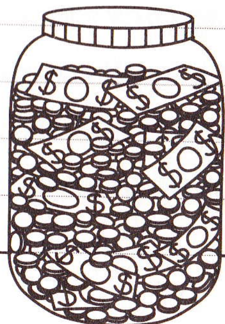
A gond csak az, hogy nekem MOST kell a pénz. Hívtam Rowley-t, hogy ötletbörzézzünk, de az anyukája azt mondta, moziba ment apukájával. Ez egy kicsit bosszantó, mert meg sem kérdezte, hogy kiveheti-e a napot.

Anya eltiltott minden bulis dologtól, amíg le nem tudom ezt az üdítős számla ügyet, úgyhogy minél előbb találnom KELL egy pénzszerzési lehetőséget.

Megsúgom, kinek van nagy kazalnyi pénze: Mannynek. Én mondom, az a kölyök GAZDAG. Pár hete anyáék azt mondták neki, hogy mindig kap egy negyeddollárost, amikor kérés nélkül használja a bilit. Így aztán most folyton van nála pár liter víz.

Manny az összes pénzét egy nagy dunsztosüvegben tartja a komódján. Már vagy 150 dollár lehet benne!

Elfilóztam azon, hogy kölcsönkérem Mannytől a pénzt, de valahogy nem visz rá a lélek. Amúgy is fix, hogy Manny kamatot is felszámol a kölcsöneire.

Próbálom kifundálni, hogyan tudnék úgy pénzt keresni, hogy nem is csinálok semmit. Amikor anyának elmondtam a gondolatom, azt mondta, simán csak „lusta" vagyok.

Oké, lehet, hogy TÉNYLEG lusta vagyok, de nem én tehetek róla. Már csecsemőkorom óta lusta vagyok, és ha időben észrevették volna, talán most nem lennék olyan, amilyen.

Emlékszem, az oviban, amikor vége volt a játszóidőnek, az óvó néni szólt, hogy rakjuk el a játékokat, mi meg a Rendrakó Dalt énekeltük, miközben pakoltunk. Hát, a dalt én is énekeltem a többiekkel, de pakolni nem nagyon pakoltam.

Úgyhogy ha meg akarjuk fejteni, ki a felelős a lustaságomért, az első gyanúsított a közoktatási rendszer lehetne.

Vasárnap

Ma reggel anya ébresztett, mert templomba megyünk. Örömmel mentem, mert tudtam, hogy ha le akarom rendezni ezt a számladolgot, egy felsőbb hatalomhoz kell fordulnom. Amikor a nagyinak kell valami, csak imádkozik egyet, és már meg is kapja.

Szerintem közvetlen forródrótja lehet Istenhez, vagy valami hasonló.

Valami oknál fogva nekem nincs ilyen spéci képességem. De attól még próbálkozni szabad.

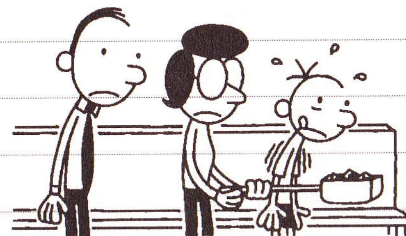
A mai prédikáció címe „A megbúvó Jézus" volt, és arról szólt, hogy mindenkivel illene kedvesen bánnunk, mert bármelyik ember lehet az, akinek Jézus éppen kiadja magát.

Gondolom, ettől jobb emberré kellene válnunk, de én csak paranoiás leszek tőle, mert fix, hogy végül úgyis rosszul tippelek majd.

Körbeadták az adománykosarat, mint minden héten, és csak arra tudtam gondolni, hogy nekem mennyivel jobban jönne az a pénz, mint annak, aki kapni fogja.

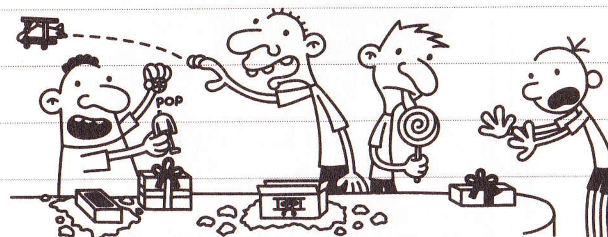
Anya meg biztos kiókumlálta, mi jár a fejemben, mert továbbadta a kosarat a mögöttünk ülőknek, mielőtt kivehettem volna, ami kell.

Hétfő

Ezen a hétvégén lesz a szülinapom, és már most tűkön ülök. Idén CSALÁDI zsúrt tartok. Még mindig neheztelek Rowley-ra, amiért csávában hagyott a fűnyírásnál, így remélem, nem képzeli, hogy átszambázhat, és benyomhatja a szülinapi tortám.

Plusz, a baráti zsúrok borzalmait már ismerem. Amikor barátok jönnek át, az összes vendég azt hiszi, joga van a te ajándékaiddal játszani.

És valahányszor baráti zsúrt tartunk, anya mindig elhívja az ő barátainak a gyerekeit, így végül mindig ott flangál egy rakás olyan arc, akiket alig ismerek.

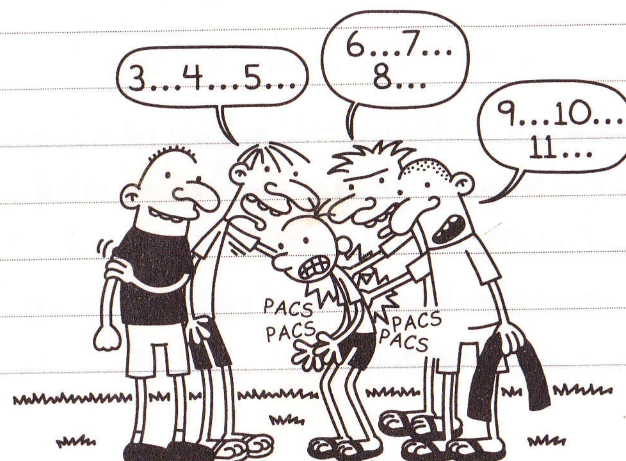
És azok a srácok nem maguk veszik az ajándékot, hanem az ANYUKÁJUKKAL. Ezért még ha mondjuk videojátékot kapsz is, tuti, nem olyat, amivel örömmel játszanál is.

Az legalább jó, hogy idén nem vagyok az úszócsapat tagja. Tavaly edzés volt a szülinapomon, és anya tett ki a medencénél.

Annyi szülinapi medvepuszit kaptam, hogy még az úszáshoz sem bírtam felemelni a karomat!

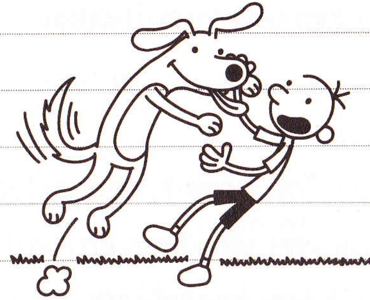
Úgyhogy szülinapokon a legjobb ötlet távol tartani magadtól a gyerekeket.

Anya azt mondta, akkor tarthatok családi zsúrt, ha nem úgy bánok az üdvözlőkártyákkal, „ahogy szoktam". Ez szívás, ugyanis KIRÁLY a kártya-felbontási rendszerem! Helyes kis oszlopba rendezem őket, felnyitom mindet egyenként, és kirázom belőlük a pénzt. Ha nem állok le olvasgatni őket, akár hússzal is végezhetek egy percen belül.

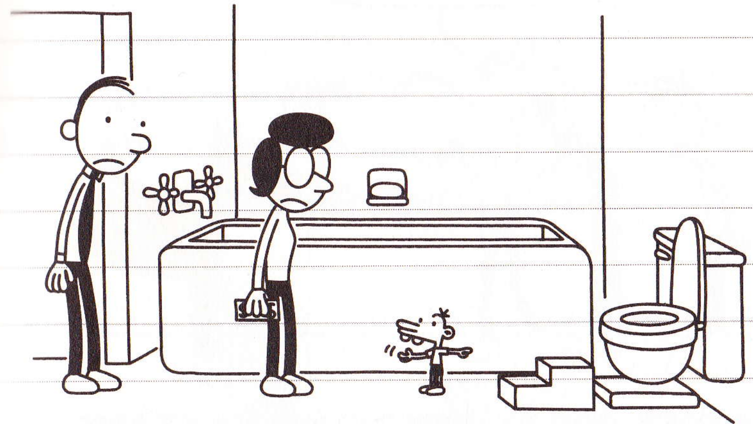

Anya szerint ez így „sértő" azokra nézve, akik a lapot vették nekem. Azt mondta, most minden egyes kártyát el kell olvasnom, és meg kell köszönnöm annak, aki adta. Ez kicsit lelassít majd, de így is megéri a dolog.

Sokat tornáztattam az agyam azon, mit is kérjek idén a szülinapomra. Amit SZÍVEM SZERINT kérnék, az egy kutya.

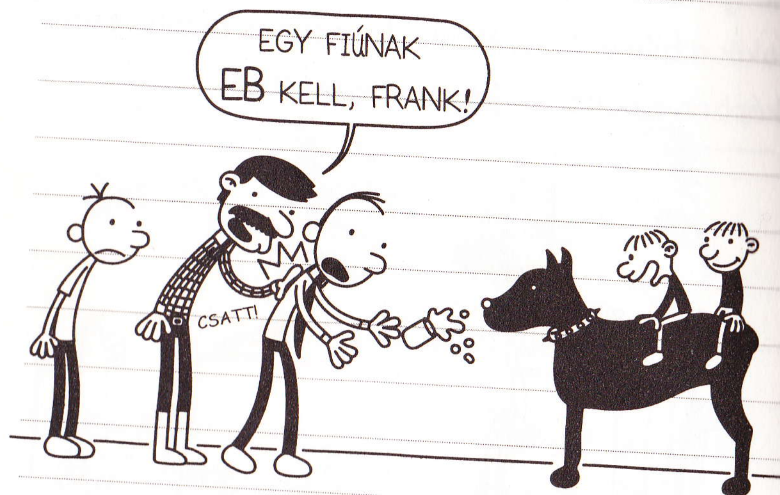
Már három éve mindig kutyát kérek, de anya azt mondja, várnunk kell, amíg Manny teljesen rá nem szokik a bilire. Nos, Manny bilipénzes bizniszével a képben ez akár ÉVEKIG is eltarthat!

Pedig tudom én, hogy apa is akar egy kiskutyát. Kiskorában NEKI is volt!

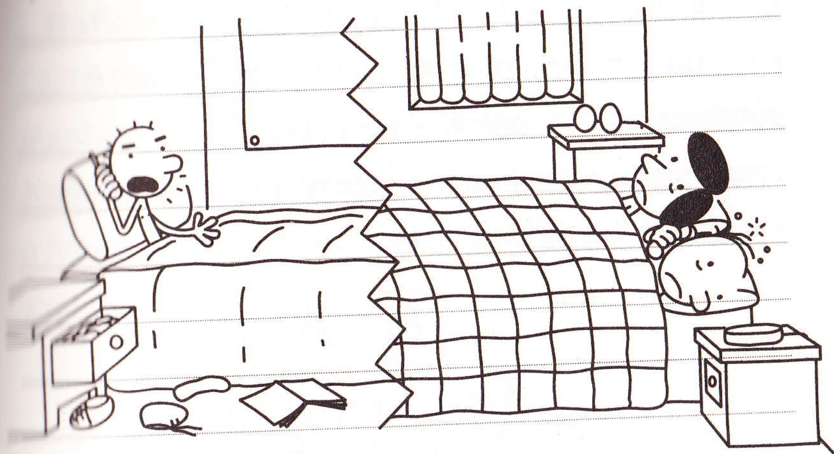
Úgy okoskodtam, hogy apának csak egy kis nógatás kell, és tavaly karácsonykor erre príma lehetőséget láttam. Joe bácsikám és a családja beugrottak hozzánk a kutyájukkal, Gyilkossal együtt.

Megkérdeztem Joe bácsit, nem célozgatna-e apának arra, milyen jól jönne egy kutya. De ahogy ezt Joe bácsi kivitelezte, az valószínűleg vagy öt évvel visszavetette a kutyabeszerzési kampányomat.

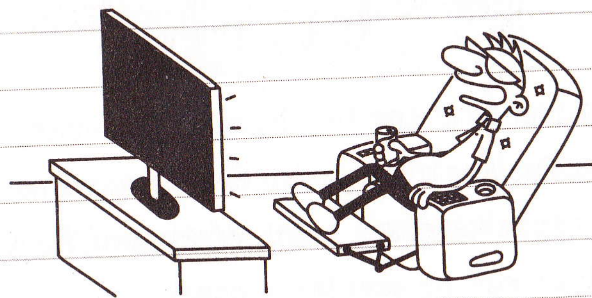

A másik, amit fix, hogy nem kapok a szülinapomra, az egy mobiltelefon, és ezt Rodricknak köszönhetem...

Anya és apa tavaly egy mobilt vettek Rodricknak, és ő rögtön az első hónapban háromszáz dolláros számlát produkált. ANNAK a javát az tette ki, hogy Rodrick az alagsorból hívogatta anyát és apát, hogy tekerjék fel a fűtést.

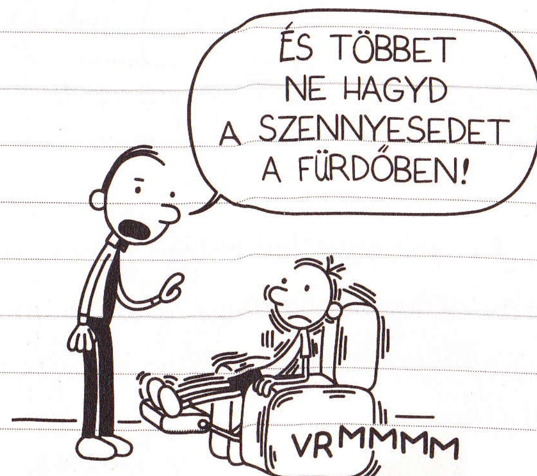

Úgyhogy idén csak egyetlen dolgot kérek: egy állítható támlás luxus bőrfotelt. Charlie bácsikámnak is van egy, és gyakorlatilag abban ÉL.

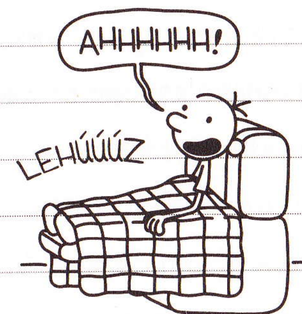

Főként azért szeretnék egy különbejáratú fotelt, mert ha volna, nem kellene felmennem a szobámba a késő esti tévézés után, hanem aludhatnék ott helyben, a fotelben.

Ráadásul az ilyen foteleknek rengeteg beépített extrája van, pölö nyakmasszírozó és állítható puhaság meg hasonlók. Szerintem vibráló üzemmódban apa hegyi beszédei is sokkal elviselhetőbbek lennének.

Csakis azért kellene felállnom, hogy kimenjek vécére. De lehet, hogy jövő évig kéne várnom ezzel a fotelkéréssel, mert lefogadom, hogy az új modellben már az sem lenne gond!

Csütörtök

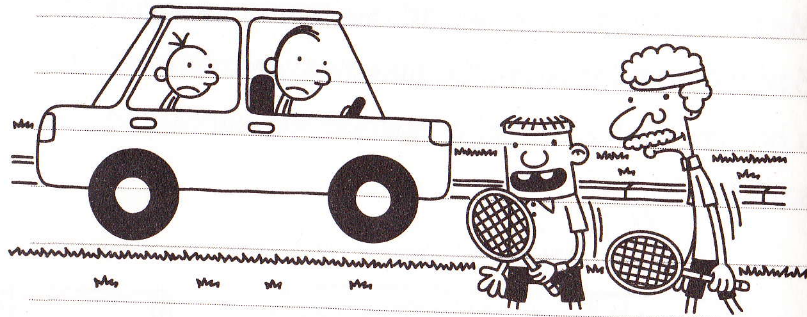
Megkértem anyát, hogy ma is vigyen el a Szédítő Szépség Szalonba, pedig még nem igazán hosszú a hajam. Csak érdekel a legfrissebb városi szóbeszéd.

Annette, a hajszobrászom mondta, hogy hallotta egy hölgytől, aki ismeri Mrs. Jeffersont, hogy Rowley meg én összepattantunk.

Állítólag Rowley „le van sújtva", amiért nem hívtam meg a szülinapi zsúromra. Hát, ha Rowley tényleg nyomott, elég jól titkolja!

Akárhányszor csak látom őt, mindig az apukájával bratyizik. Úgyhogy nekem nagyon úgy fest, hogy már van új legjobb barátja.

Hadd mondjam el, hogy szerintem tök nagy szívás, hogy Rowley annak ellenére is járhat az üdülőklubba, hogy még mindig tartozik az üdítőkért.

Pechemre Rowley haverkodása az apukájával kezd kihatással lenni az ÉN életemre is. Anya szerint az, hogy Rowley meg a papája ennyit lógnak együtt, „helyes", és nekem meg apának is együtt kellene horgásznunk, vagy focizni a kertben, vagy valami.

De a helyzet az, hogy apa meg én nem éppen az ilyen apa-fia dolgokra születtünk. A legutóbb, amikor anya unszolására kettesben csináltunk valamit, a végén nekem kellett kihúznom a Rappahannock-patakból!

Anya viszont csak nem áll le. Azt mondja, több „érzelmet" szeretne látni apa és a fiai kapcsolatában. És ez pár igen kínos pillanathoz vezetett.

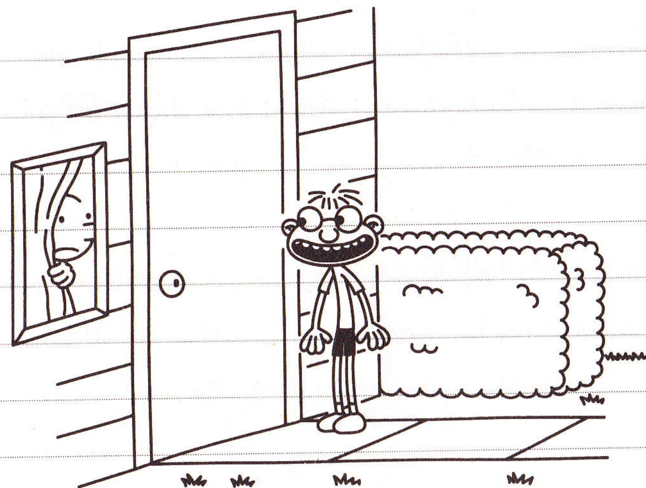
Péntek

Ma épp belefeledkeztem a tévézésbe, amikor egyszer csak kopogott valaki a bejárati ajtón. Anya azt mondta, egy „barátom" az, és gondoltam, Rowley jött bocsánatot kérni.

De nem Rowley volt, hanem FREGLEY.

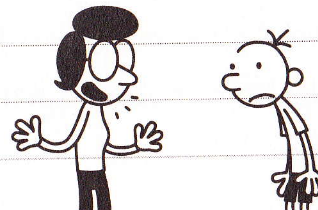

Miután elmúlt a kezdeti sokk, a képébe vágtam az ajtót. Azért estem pánikba, mert nem tudtam, mit keres Fregley a házunk előtt. Pár perc elteltével kinéztem az oldalablakon, és Fregley MÉG MINDIG ott állt!

Tudtam, hogy határozott lépésekre van szükség, úgyhogy a konyhába mentem hívni a zsarukat. De anya közbelépett, mielőtt beüthettem volna a 911-et.

Anya elmondta, hogy ő hívta át Fregley-t. Azt mondta, „magányosnak" tűntem, mióta összekaptam Rowley-val, és arra gondolt, áthívja Fregley-t „közös játékra".

Na, látjátok, ezért nem szabad sosem beavatnom anyát a magánügyeimbe. Ez a Fregley-dolog is teljes csőd volt.

Azt mondják, hogy a vámpírok csak akkor jöhetnek be a házadba, ha te hívod be őket, és a nyakamat rá, hogy ez Fregley-vel is így van.

Így most már két dolog miatt emészthetem magam: a nyirkos kéz meg Fregley miatt. És ha választanom kéne, melyikkel futnék össze hamarabb, szemrebbenés nélkül a kézre voksolnék.

Szombat

Ma volt a szülinapom, és asszem, nagyjából úgy ment minden, mint vártam. A rokonok 1 óra körül kezdtek szállingózni. Kértem anyát, hogy annyi embert hívjon, amennyit csak tud, hogy a lehető legtöbb ajándék folyhasson be, és jó forgalmat bonyolítottunk.

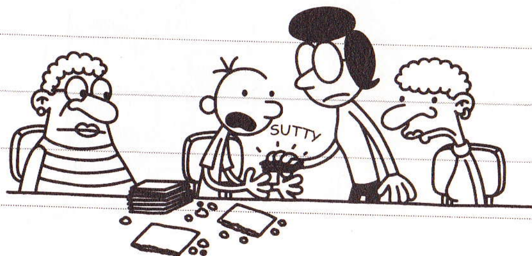

A szülinapomon sosem kerülgetem a forró kását, hanem rögtön az ajándékokra térek, úgyhogy kértem mindenkit, hogy jöjjön a nappaliba.

Anya kérése miatt nem siettem a kártyanézegetéssel. Szinte már fájt, de nagyot kaszáltam, úgyhogy megérte.

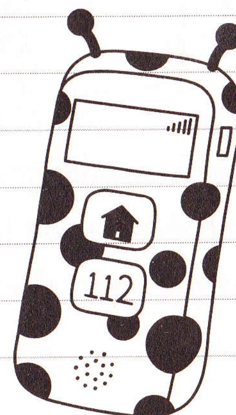
Pechemre, amint lefölöztem a hasznot, anya elkobozta a pénzt, hogy kifizesse Mr. Jeffersont.

Aztán jöttek a csomagolt ajándékok, bár azokból nem volt valami sok. Az első, anyától és apától, kicsi volt és súlyos, gondoltam, ez jó jel! De azért ledöbbentem, amikor kibontottam.

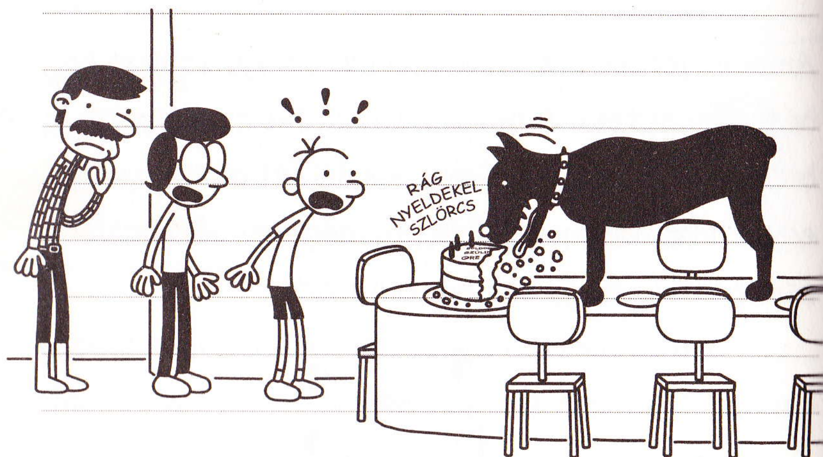

Amikor górcső alá vettem, kisült, hogy ez nem egy hétköznapi teló. A neve „Katica". Nem volt rajta billentyűzet meg ilyenek. Csupán két gombja volt: egy a hazatelefonáláshoz, és még egy vészhelyzet esetére. Úgyhogy sok haszna nincs.

A többi ajándék mind ruha volt meg egyéb olyan holmi, amire semmi szükségem. Még reménykedtem, hátha megkapom azt a fotelt, de amikor rájöttem, hogy nincs hely, ahová anyáék eldughattak egy bőrbehemótot, feladtam a keresést.

Aztán anya bejelentette, hogy ideje átmenni az ebédlőbe tortát enni. Sajnos azonban Joe bácsi kutyája, Gyilkos, megelőzött bennünket.

Reménykedtem, hogy anya elugrik venni nekem egy új tortát, de ehelyett csak hozott egy kést, és levágta az érintetlen részeket.

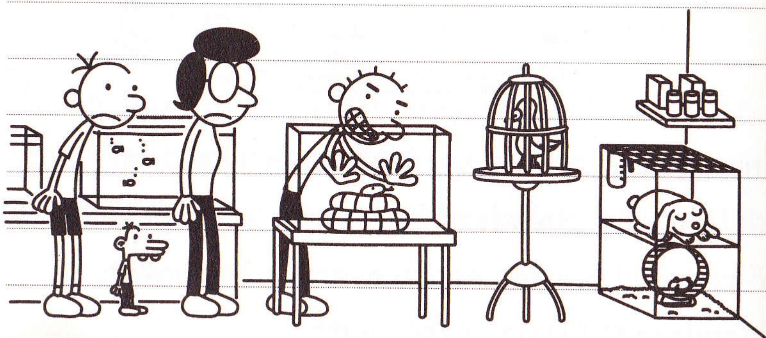
Anya vágott nekem egy jókora szeletet, de addigra valahogy elszállt a tortázós hangulatom. Főleg mivel Gyilkos éppen gyertyadarabokat öklendezett fel az asztal alatt.

Vasárnap

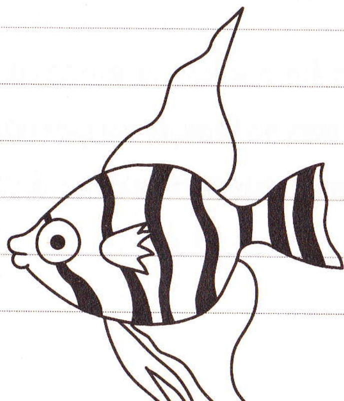
Szerintem anyát kicsit zavarta, ahogy tegnap a szülinapom elsült, mert ma azt mondta, menjünk el a plázába, és vegyünk egy „engesztelő meglepit".

Anya Mannyt és Rodrickot is elhozta az útra, sőt, mindketten választhattak is maguknak valamit, ami tökre nem oké, hiszen nem az ő szülinapjuk volt tegnap!

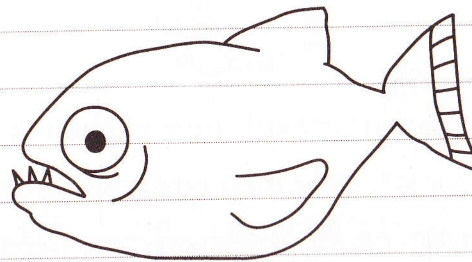
Körbecaplattunk az áruházban, majd egy kisállat-kereskedésben kötöttünk ki. Reméltem, hogy ha mind összedobjuk, amink van, kaphatunk egy kutyát, de úgy tűnt, Rodrick másfajta kedvencre vetett szemet.

Anya mindegyikünknek adott egy-egy ötdollárost, azzal, hogy vegyünk, amit akarunk, de öt dollár nem éppen bőséges alaptőke. Végül egy frankó vitorláshal mellett döntöttem, ami tök sok színben játszik.

Rodrick is halat vett. Nem tudom, mi a fajtája, de Rodrick csak azért választotta, mert az akváriumán az állt, hogy „agresszív".

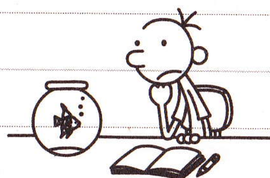

Manny a SAJÁT ötösét haleledelre költötte. Először azt hittem, azért, hogy Rodrick meg én megetethessük vele a mi halainkat, de mire hazaértünk, Manny már a fél dobozt befalta.

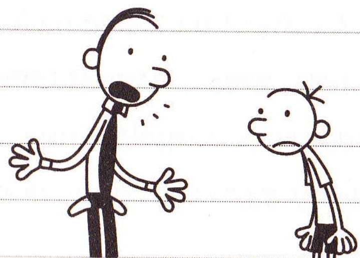
Hétfő

Életemben először van saját kisállatom, és nagyon rajta vagyok a témán. Napi három alkalommal megetetem a halam, és az akváriumát cefetül tisztán tartom.

Még egy naplót is vettem, amiben lejegyezhetem, miket csinál a halam a nap folyamán. De azért be kell, hogy valljam, elég nehéz mivel kitölteni az oldalakat.

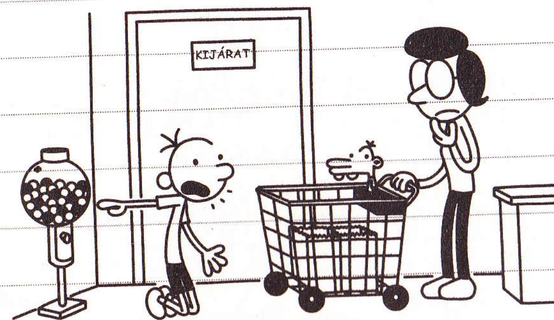

Megkérdeztem anyáékat, nem vennének-e egy óriásakváriumot, bele meg egy nagy csomó halat, hogy az enyém ne legyen olyan magányos. De apa azt mondta, hogy az ilyen tartály pénzbe kerül, és mi lenne, ha karácsonyra kérnék egyet.

Na, pont ez az, amiért szívás gyereknek lenni. Csak két lehetőséged van, hogy megkapd, amit akarsz: karácsonykor és a szülinapodon. És amikor VÉGRE eljön valamelyik, a szüleid fogják magukat, és elszúrják az egészet egy Katicával.

Ha lenne saját pénzem, megvehetném, amit akarok, és nem kéne mindig megalázkodnom, ha ki akarok venni egy videojátékot, vagy vennék egy csokit, meg ilyesmik.

Mindenesetre, abban ugyan biztos vagyok, hogy egyszer gazdag és híres leszek, de az kezd egy kicsit aggasztani, hogy még nem vagyok. Azt reméltem, hogy mostanra már LEGALÁBB egy valóságshow-m lesz!

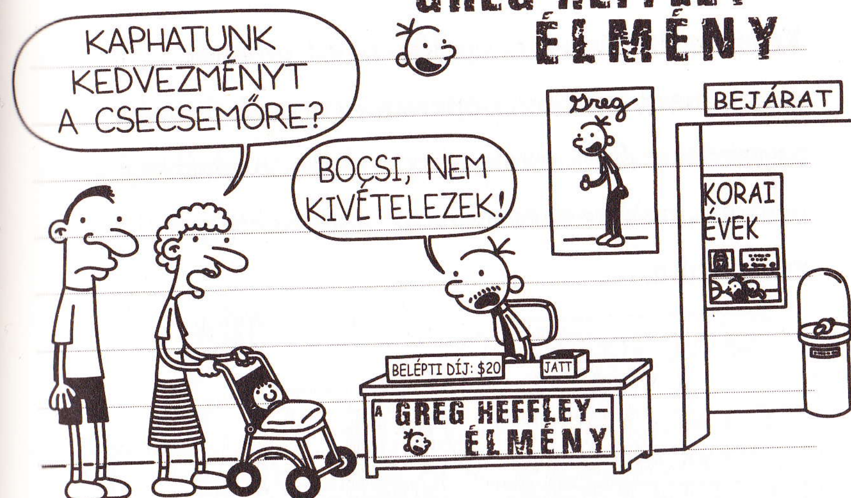
Tegnap este az egyik olyan műsort néztem, amelyikben egy dadus beköltözik egy családhoz egy hétre, és elmondja nekik, miket baltáznak el.

Nos, azt nem tudom, annak a nőnek el kellett-e végeznie valami spéci daduskképzőt vagy valamit, de én PONTOSAN erre a munkára születtem.

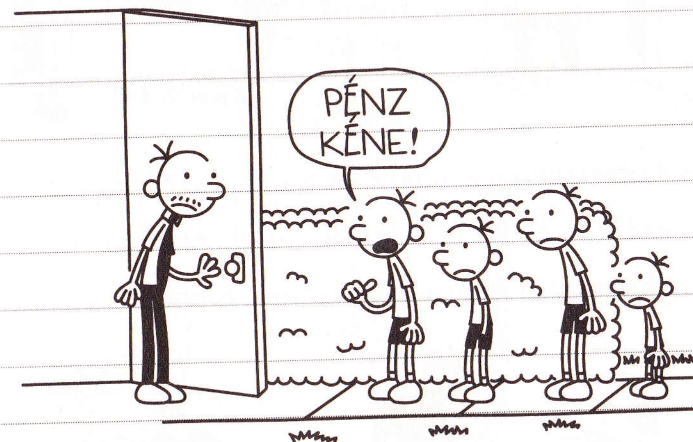
Már csak azt kell megtudnom, hol kell kilincselnem a melóért, mikor majd nyugdíjba megy a mostani.

Pár évvel ezelőtt elkezdtem összegyűjteni a személyes emléktárgyaimat, pölö olvasónaplókat meg régi játékokat meg ilyeneket, mert amikor majd múzeumot nyitnak rólam, azt akarom, hogy csupa izgi dologgal legyen tele.

De olyat, amin rajta van a nyálam, pölö nyalókát, nem tartok meg, mert, Isten látja lelkemet, NEM akarom, hogy klónozzanak.

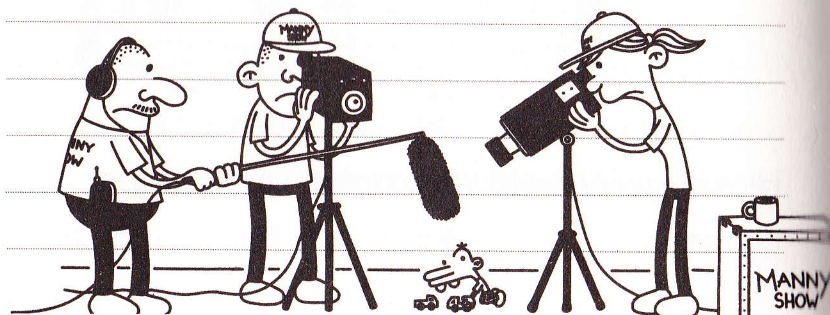

Hírességként majd változtatok pár dolgot az életemen.

Teszem azt, magánrepülővel kell járnom majd, mert ha sima gépeken repülnék, mindig bosszantanának azok, akik a másodosztályról próbálnának beslisszanni az első osztályú mosdómba.

A hírességek egy másik keresztje az, hogy a kistesóik is befutnak, csak azért, mert a rokonaik. A legközelebb akkor kerültem a hírnévhez,

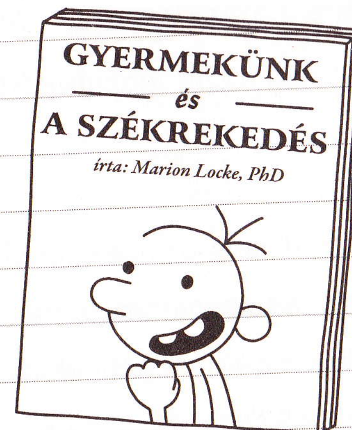

amikor pár éve anya beszervezett modellkedni. Szerintem ő úgy gondolta, hogy majd ruha-katalógusokba meg ilyesmikbe kerülnek a képeim. De csak egy hülye orvosi könyv borítójára

kerültem fel, amit azóta is próbálok kiheverni.

Kedd

Egész délután videojátékoztam meg a vasárnapi képregényeket pótoltam be.

Az utolsó oldalhoz lapoztam, és egy hirdetést találtam ott, ahol a „Kis Édes" szokott lenni.

Meg tudsz minket nevettetni?

Tehetséges képregényrajzolót keresünk, aki új, egykockás történeteket írna a „Kis Édes" helyére.

Te ránk tudod hozni a nevetőgörcsöt?

Nem kérünk állatos és kiskedvences képregényeket

A mindenit, már ÉVEK ÓTA várok egy ilyen lehetőségre! A suliújság egyszer lehozta egy képregényemet, de ezzel igazi NAGYÁGYÚ lehetek!

A hirdetés szerint nem örülnek az állatos képregényeknek, és szerintem ennek tudom is az okát. Van egy kutyás képregényük, a „Cuki Kutyi", ami már vagy ötven éve fut.

A fickó, aki írta, már jó régen beadta a kulcsot, de mindig újra előcitálják a régi képsorait.

Lövésem sincs, viccesek-e vagy sem, mert, az igazat megvallva, egy korombelinek a legtöbbjük totál értelmetlen.

Mindenesetre, az újság már vagy egy tucatszor megpróbált megszabadulni a képregénytől, de akárhányszor elkaszálják, a „Cuki Kutyi"-rajongók előbújnak patáliát csapni. Gondolom, már úgy gondolnak erre a rajzolt kutyára, mint a saját háziállatukra, vagy valami.

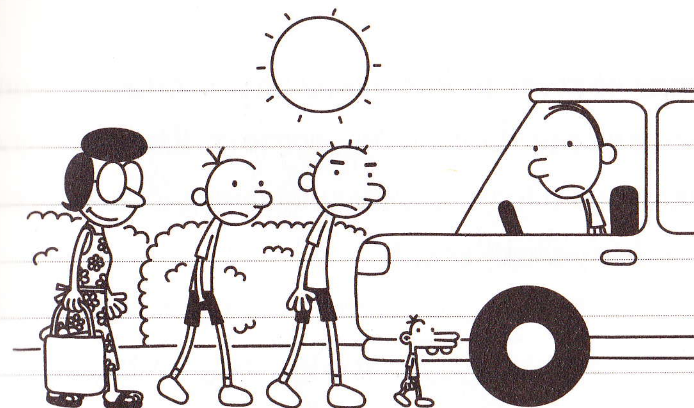
A legutóbbi beszüntetéskor négybusznyi nyugdíjas tódult oda a Béke Otthonából a szerkesztőség elé, és nem mentek el, amíg meg nem lett az akaratuk.

Szombat

Anya egész reggel szupervidám volt, úgyhogy tudtam, hogy tartogat valamit a tarsolyában.

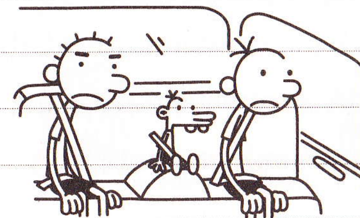
10-kor szólt, hogy szálljunk be a kombinkba, és amikor megkérdeztem, hogy hová megyünk, azt mondta, az „meglepi".

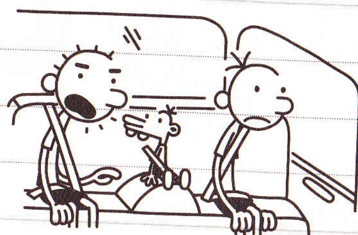
Kiszúrtam, hogy anya naptejet, fürdőruhát meg hasonlókat pakolt a kombiba, úgyhogy arra jutottam, biztos a strandra megyünk.

Amikor viszont rákérdeztem nála, azt mondta, hogy JOBB helyre megyünk a strandnál.

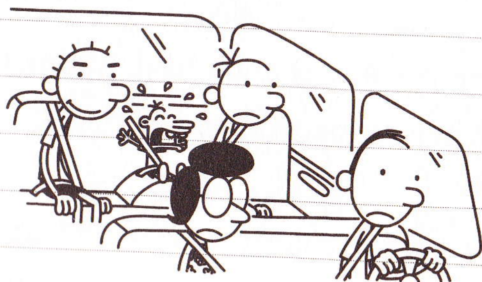
Akárhová is tartottunk, jó hosszú volt az út. És a hátsó ülésen dekkolni Rodrickkal meg Mannyvel nem valami nagy móka.

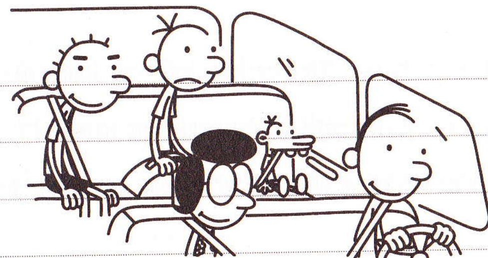
Manny köztem és Rodrick között ült a kis púpon. Egyszer csak Rodrick úgy döntött, közli Mannyvel, hogy a púp a legrosszabb ülés, mert az a legkisebb és legkényelmetlenebb.

Na, ettől aztán Manny jól rákezdett.

Végül aztán anya és apa ráuntak Manny óbégatására. Anya azt mondta, most én ülök a púpra, mert én vagyok a második legfiatalabb, ezért „így fair". Így aztán valahányszor apa kátyúba hajtott, bevágtam a fejem a kocsi tetejébe.

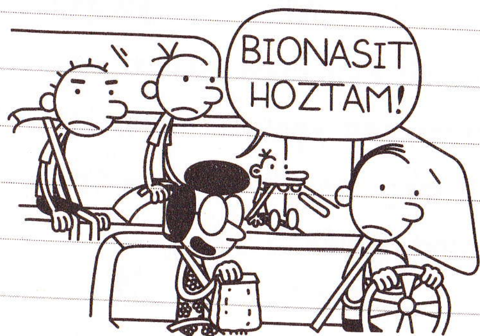

2 óra tájára már elég éhes lettem, ezért megkérdeztem, nem vennénk-e egy kis gyorskaját. Apa nem állt meg, mert szerinte a gyorséttermi dolgozók „mind hülyék".

Hát, én tudom, miért gondolja ezt. Valahányszor apa átugrik a közelünkben lévő sült csirkés kajáldába, mindig a szemetesnek adja le a rendelését.

Megláttam egy pizzázó reklámját, és könyörögtem anyáéknak, hogy álljunk ott meg. De leesett, hogy anya biztos spórolni szeretne, mert nem üres kézzel jött.

Fél órával később megálltunk egy óriási parkolóban, és rögtön tudtam, hol vagyunk.

A Csodacsúszda Élményfürdőben voltunk, ahová kicsi korunkban jártunk. Mármint NAGYON kicsi korunkban. Igazából inkább a Manny korabelieknek van kitalálva.

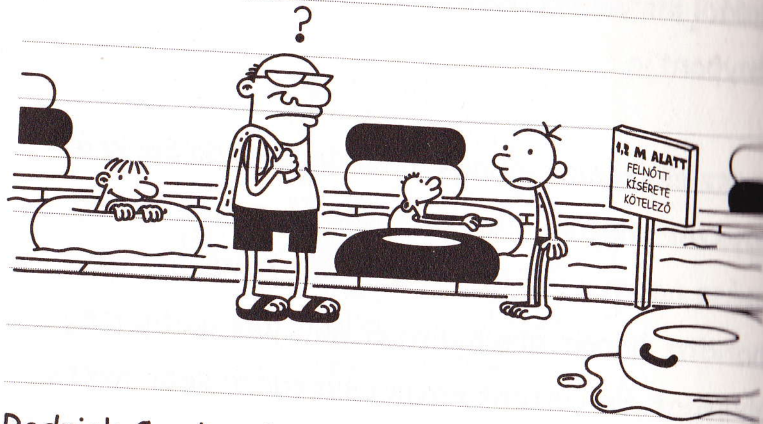
Anya biztos meghallotta, ahogy Rodrick meg én felhördülünk, mert azt mondta, a nap remek családi móka lesz, és ez lesz a nyári szünetünk fénypontja.

Rossz emlékeim vannak a Csodacsúszda Parkról. Egyszer nagyapa elhozott ide, és gyakorlatilag egész napra a vízi csúszdákhoz száműzött. Azt mondta, három óra múlva értem jön, addig meg olvasgat. Én viszont egyik csúszdára sem mertem felmenni, a kiírás miatt.

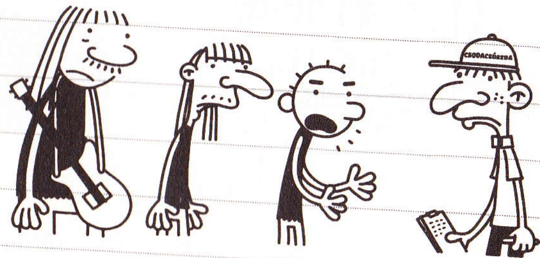

Azt hittem, több mint egymillióba kerül egyedül egy menet, de kiderült, hogy az „m" az a „méter", vagyis 120 centi magasnak kell legalább lenni.

Így aztán elfecséreltem az egész napomat nagyapára várva, és mikor befutott, már mennünk kellett.

Rodrick Csodacsúszdás emlékei sem túl szépek. Tavaly a bandájával felléphetett a hullámmedence melletti színpadon. A banda arra kérte a parkot, hogy szerezzenek nekik egy füstgépet, amivel aztán speciális effekteket nyomathatnak.

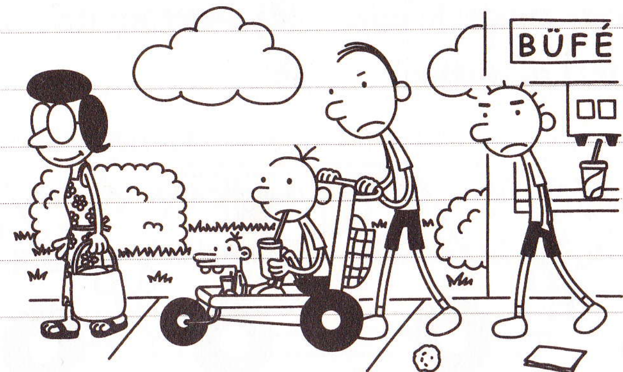

De valaki valamit eltolt, és így Rodrickék füstgép helyett BUBORÉKFÚJÓ gépet kaptak.

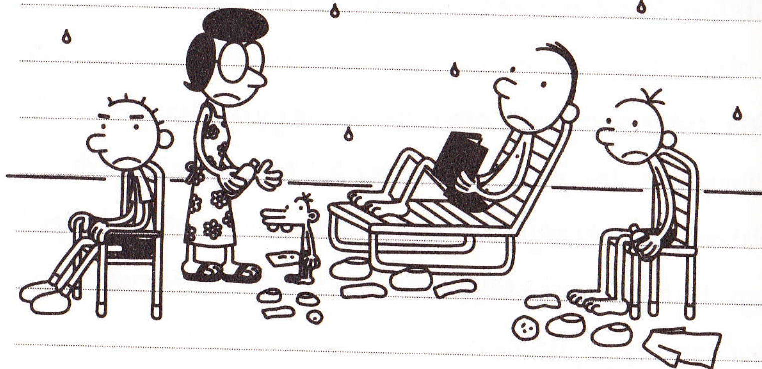

Rájöttem, anya miért épp ma vitt el oda minket: félárú volt a családi jegy. Pechünkre úgy tűnt, az állam kábé összes családja ott is van.

Miután bementünk, anya bérelt egy kiskocsit Mannynek. Megfűztem, hogy költsön egy kicsit többet, és béreljen egy nagyobbat, mert tudtam, hogy hosszú nap elébe nézünk, és takarékoskodni akartam az erőmmel.

Anya a hullámmedence mellett parkírozta le a kiskocsit. A hely annyira dugig volt, hogy alig látszott ki a víz. Miután bekentük magunkat naptejjel, és letelepedtünk, éreztem pár esőcseppet, és meghallottam, hogy dörög. Majd tájékoztató szólt a hangosbeszélőkből.

Mindenki kocsiba szállt, és útnak eredt. Viszont így, hogy mindenki egyszerre akart kijutni, totális dugó lett a dologból.

Manny próbált minket viccekkel szórakoztatni. Eleinte anya és apa még biztatták is.

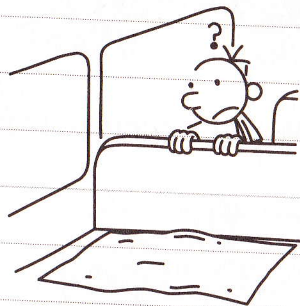
De egy idő után Manny vicceinek már értelme sem volt.

Alig volt benzinünk, ezért muszáj volt kikapcsolnunk a légkondit, és megvárnunk, amíg kiürül a parkoló.

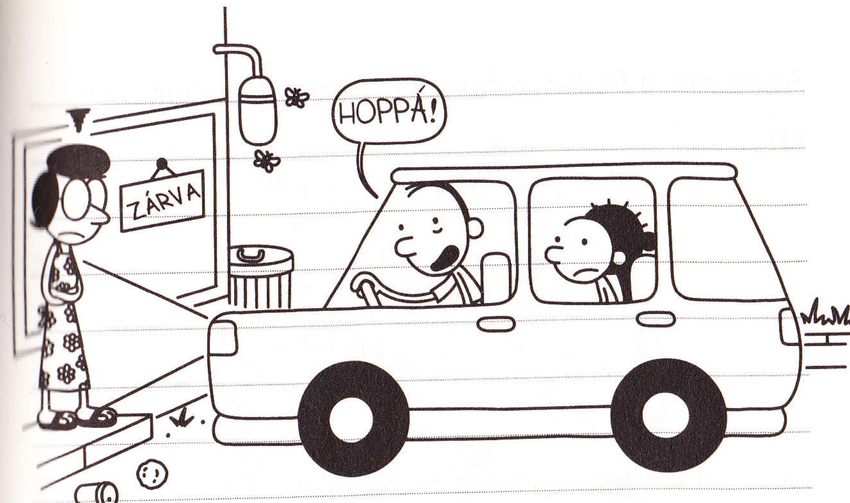
Anya azt mondta, fáj a feje, ezért hátrament ledőlni. Egy óra múlva végre megcsappantak az autók, és kijutottunk az autópályára.

Megálltunk tankolni, és kábé háromnegyed óra múlva már otthon is voltunk. Apa szólt, hogy keltsem fel anyát, de amikor lecsekkoltam a kombi hátulját, ő nem volt ott.

Pár percig dunsztunk sem volt, hol lehet. Aztán rájöttünk, hogy csakis a benzinkútnál hagyhattuk el. Biztos kiszállt, hogy a mosdóba menjen, mi meg nem vettük észre.

Beletrafáltunk, tényleg ott volt. Örültünk, hogy látjuk, de szerintem ő nem repesett, hogy lát MINKET.

Anya nem nagyon szólt hozzánk a visszaúton. Valami azt súgja, hogy most egy ideig ellesz ennyi családi együttléttel, ami nem gáz, mert én is.

Vasárnap

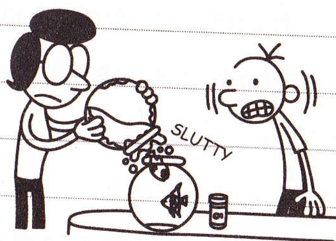
Boldogabb lennék, ha nem kirándultunk volna tegnap, mert ha otthon maradtunk volna, a halam még mindig élne.

Mielőtt elindultunk, megetettem a halamat, és anya szólt, hogy etessem meg Rodrickét is. Rodrick halának akváriuma a hűtő tetején volt, és a nyakamat teszem rá, hogy Rodrick még egyszer sem etette meg, vagy cserélte le a vizét.

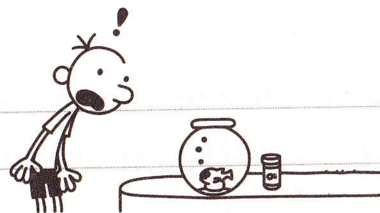
Szerintem Rodrick hala az üvegen növő algákon élt.

Amikor anya meglátta Rodrick akváriumát, förtelmesnek nyilvánította. Így aztán kivette a halát, és az enyém mellé rakta.

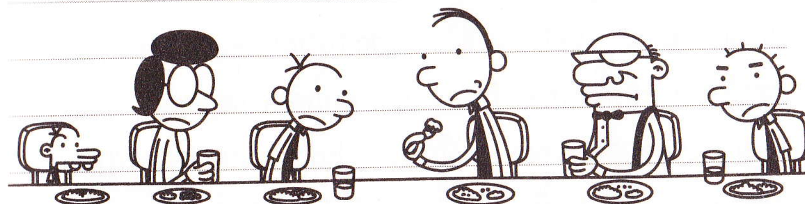

Amikor hazaértünk a fürdőből, egyenesen a konyhába mentem megetetni a halam. Ő azonban eltűnt, és nem volt túl nagy rejtély, mi történt vele.

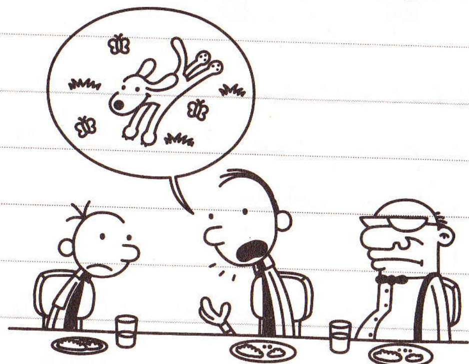
Még sajnálni sem volt időm, mert ma volt apák napja, és ezért el kellett kocsikáznunk nagyapához villásreggelire.

Egyet szögezzünk le: ha én valaha is apuka leszek, tuti, hogy nem fogok inget-nyakkendőt venni és a Béke Otthonába menni apák napján. Majd fogom magam, és csapok egy BULIT inkább. De anya azt mondta, szerinte szép lenne, ha összeülne a Heffley-férfiak három nemzedéke.

Nem ehettem túl jóízűen, mert apa megkérdezte, mi bajom. Mondtam, hogy letört a halam halála. Apa azt mondta, nem igazán tud mit mondani, mert neki még sosem halt meg kisállata.

Azt mondta, kiskorában volt egy Gógyi nevű kutyusa, de az elszökött egy pillangófarmra.

Már kismilliószor hallottam a sztorit Gógyiról és a lepkefarmról, de nem akartam bunkó lenni és közbeszólni.

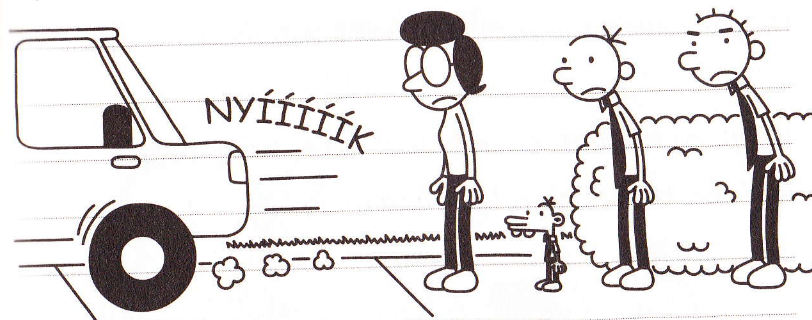
Aztán nagyapa szólalt meg, közölvén, van egy „vallomása". Azt mondta, igazából Gógyi nem szökött el sehová. Nagyapa elmondta, hogy VALÓJÁBAN annyi történt, hogy véletlenségből elütötte a kutyát, amikor kitolatott a felhajtóról.

Elmondta, hogy azért találta ki a lepkefarmos falsztorit, hogy apa ne tudja meg az igazat, de szerinte most már együtt nevethetnek a történteken.

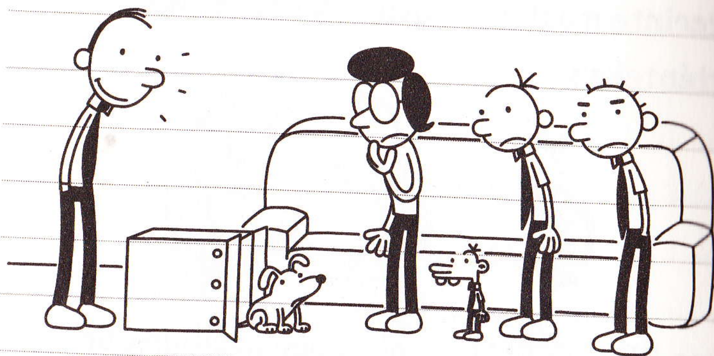

De apa BEPÖCCENT. Szólt, hogy szálljunk be a kocsiba, és nagyapára hagyta a villásreggeli számláját. Apa egy szót sem szólt egész hazaúton. Csak kitett minket otthon, és továbbhajtott. Apa hosszú időre eltűnt, és arra jutottam,

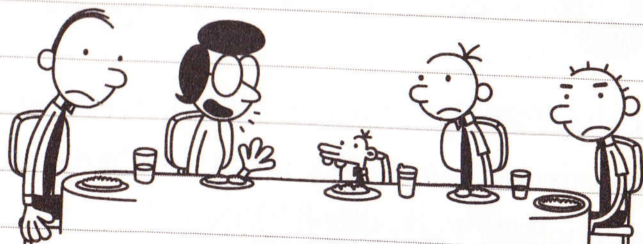
biztos ellesz egyedül a nap hátralévő részében. De egy órával később előkerült, a kezében egy kartondobozzal.

Apa a földre rakta a dobozt, és hiszed vagy sem, egy KUTYA volt benne!

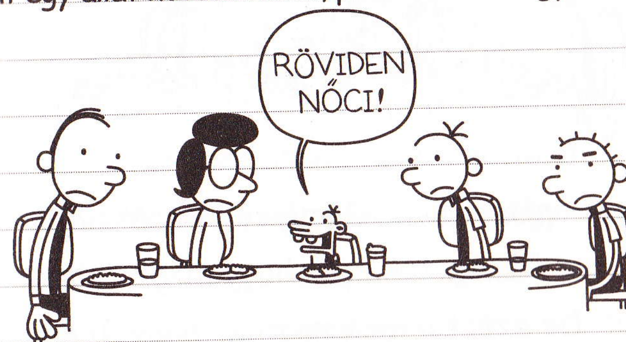
Anyát kicsit övön aluli ütésként érte, hogy apa nem egyeztetett vele kutyavásárlása előtt. Szerintem apa még gatyát sem vett magának anya áldása nélkül. De szerintem anya látta, hogy apa milyen boldog, ezért nem lett gubanc.

Vacsora közben anya felvetette, hogy nevet kellene találnunk a kutyának.

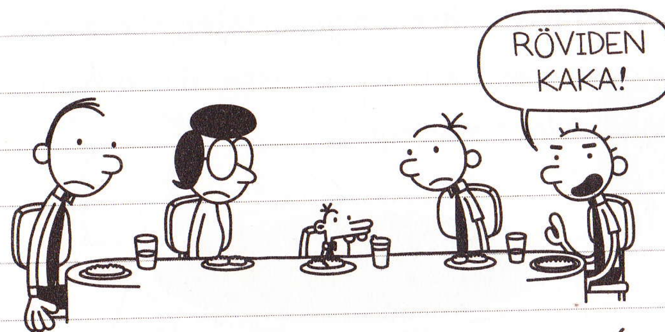

Én valami állati nevet akartam, teszem azt Hústépő vagy Marcang, de anya szerint ezek túl „erőszakosak".

Manny ötletei viszont még gázosabbak voltak. Ő szó szerint egy állat nevét akarta, pölö Elefánt vagy Teknőc.

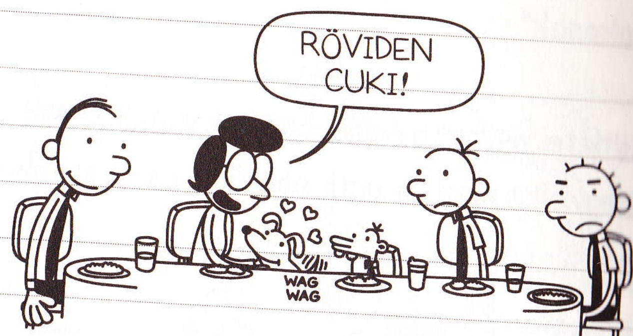

Rodricknak bejött az állatos ötlet, és azt javasolta, legyen a neve Kakadu.

Anya azt mondta, hívjuk „Cukorfalat"-nak. Én ezt iszonyatosan rossz ötletnek gondoltam, mert a kutyánk FIÚ, nem lány.

De mielőtt megfúrhattuk volna, apa belement anya javaslatába.

Apa szerintem anya bármilyen ötletét hajlandó lett volna támogatni, csak hogy megtarthassa a kutyát. De azért a nyakamat rá, hogy Joe bácsit a hideg is kirázná a névválasztásunktól!

Apa szólt Rodricknak, hogy menjen el a plázába, és vegyen egy tálat, majd írassa rá a kutya nevét, és íme, ez lett a dologból:

Hát, asszem, így jár az, aki a család legrosszabb helyesírójára bíz bármilyen feladatot.

Szerda

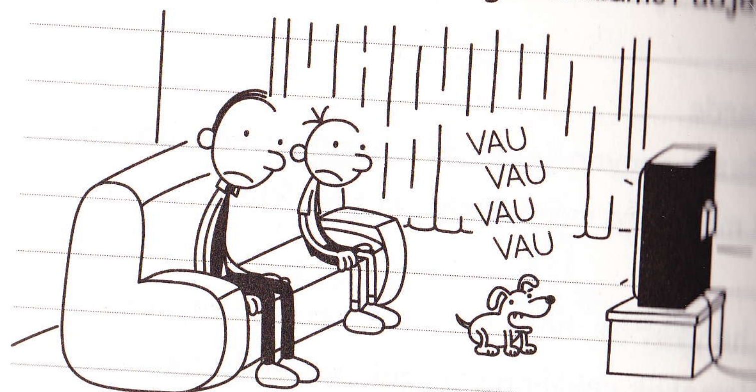
Először nagyon feldobott, hogy van egy kutyánk, de mostanra már kételyeim támadtak.

A helyzet az, hogy őrületbe kerget. Egyik este valamelyik reklámban ürgék bújtak ki-be a lyukaikból. Cukit ez eléggé lekötötte, úgyhogy apa ezt mondta:

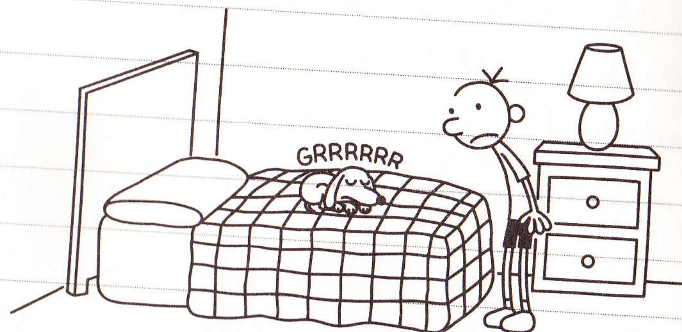

Ez jól felspannolta Cukit, és el is kezdte megugatni a tévét.

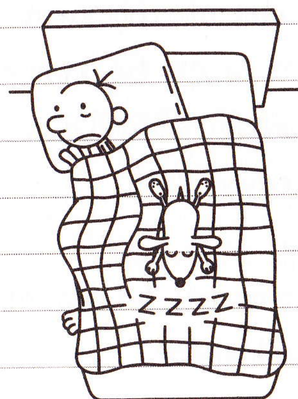
Azóta Cuki FOLYAMATOSAN ugatja a tévét, és csak akkor áll le, ha azt az ürgés reklámot adják.

De ami a legjobban zavar, az az, hogy imád az ágyamban aludni, és félek, hogy tőből leharapja a kezemet, ha megpróbálom letessékelni.

És nemcsak hogy az ágyamban alszik, hanem pontosan a kellős közepén.

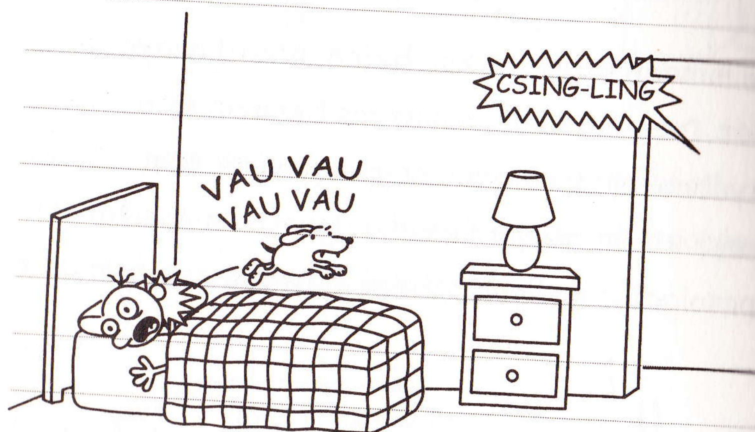

Apa minden reggel 7-kor bejön, hogy kivigye Cukit. De mégiscsak van közös bennem és a kutyában, mégpedig az, hogy egyikünk sem szeret korán reggel felkelni, így aztán apa fel-le kapcsolgatja a villanyt, hogy felverje a kutyát.

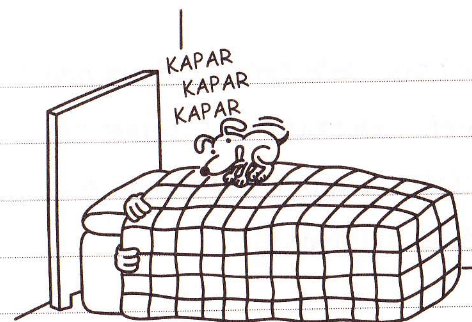

Tegnap apának nem sikerült kicsalogatnia Cukit, ezért valami újat vetett be. Kiment a ház elé, és megnyomta a csengőt, amitől a kutya úgy repült ki az ágyból, akár egy rakéta.

Ez nem is lett volna baj, ha nem az arcomat használja kilövőállásként.

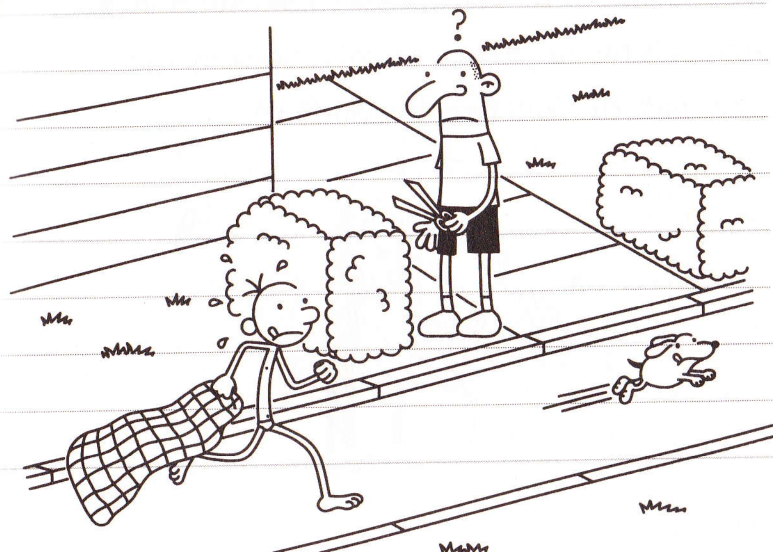

Ma délelőtt biztos esett odakint, mert amikor Cuki visszajött, csuromvíz volt, és remegett. Aztán be akart bújni hozzám a takarók közé melegedni. Szerencsére a szottyadtnyirkos kéz miatt már nagy gyakorlatom volt az ilyesmiben, úgyhogy könnyen elhajtottam.

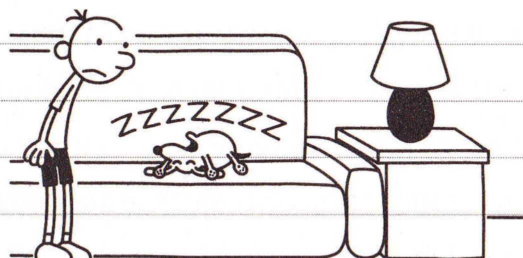
Csütörtök

Ma reggel apa MINDENT bevetett, mégsem tudta a kutyát kicsalogatni az ágyból. Így aztán elment dolgozni, Cuki meg egy órára rá felkeltett, hogy eresszem ki. A takarómba bugyolálva kiengedtem az előkertbe, és vártam, hogy végezze a dolgát. De Cuki úgy döntött, inkább olajra lép, nekem meg utána kellett loholnom.

Igazándiból egészen frankó kis nyaram volt, amíg Cuki meg nem érkezett. Ő viszont totál elszúrja azt a két dolgot, ami a szívemnek a legkedvesebb: a tévézést és az alvást.

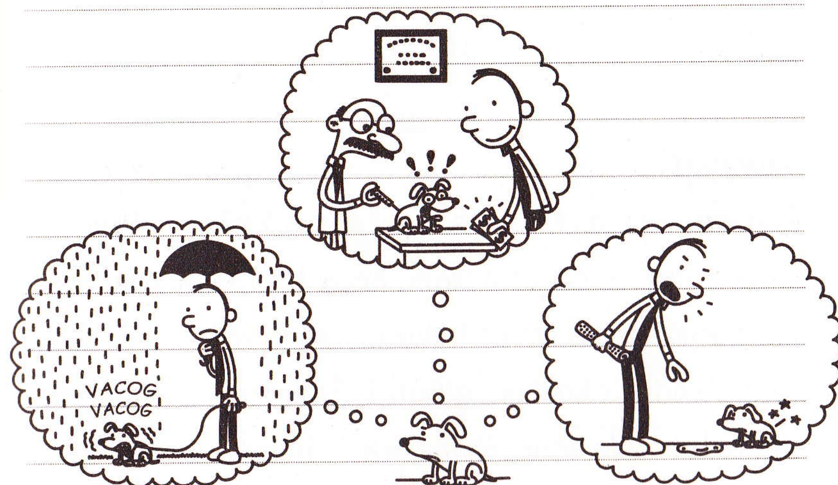
És emlékeztek még, apát mennyire kiakasztja, hogy én egész nap csak heverészek? Na, Cuki kétszer olyan lusta, mint én, apa mégis majd' MEGVESZIK érte.

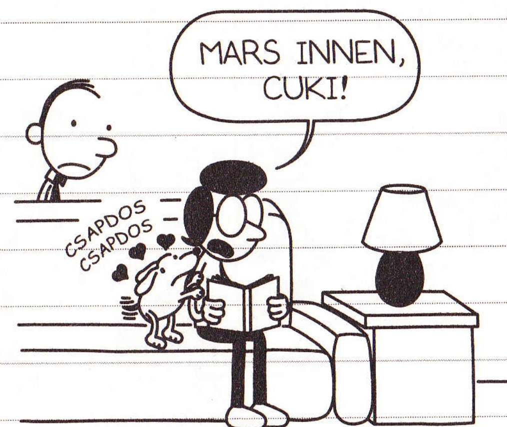
Szerintem azonban az érzés nem kölcsönös. Apa folyton nógatja a kutyát, hogy nyalja meg az orrát, de Cuki nem hajlandó rá.

Azért nagyjából meg tudom érteni, miért nem bírja a kutya apát.

Cuki egyes-egyedül anyát szereti igazán, pedig ő oda sem bagózik rá. És én biztosra veszem, hogy ez kicsit kezdi kikészíteni apát.

Pedig szerintem Cuki simán csak nőzős típus. Vagyis még egy dologban hasonlítunk.

JÚLIUS

Szombat

Tegnap este a „Kis Édes”-t felváltó képregényen dolgoztam. Arra jutottam, hogy biztos sokan megpályázzák a lehetőséget, ezért valami cefetül kiemelkedőt akartam alkotni. Eszembe is jutott egy ötlet, „Ne Már, Emberek!” címmel, ami félig képregény, félig tanácsadórovat lenne. Remélem, így majd jobb hellyé tehetem a világot, vagy legalábbis NEKEM jobban tetszővé.

Sőt, arra is gondoltam, hogy mivel apa is olvas képregényeket, írok párat kimondottan neki címezve.

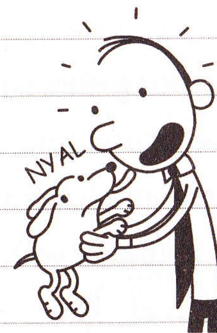
Egy raklapnyi képregényt megírtam volna tegnap, de Cuki az őrületbe kergetett, ezért nem tudtam koncentrálni.

Amíg én rajzoltam, a kutya a párnámon nyalogatta a farkát meg a mancsait, és nagyon nem aprózta el a dolgot.

Valahányszor Cuki ezt csinálja, az eszembe vésem, hogy lefekvés előtt meg kell fordítanom a párnát. Tegnap viszont elfelejtettem, és amikor ledőltem, pont a nyálas foltra hajtottam a fejemet.

Nyalásról jut eszembe, Cuki tegnap végre megnyalta apát. Valószínűleg azért, mert chipsszagú volt a lehelete, és szerintem a kutyáknak beépített reakciója van az ilyesmire.

Nem volt szívem megmondani apának, hogy Cuki előtte fél órán keresztül a hátsóját nyalogatta a párnámon.

Mindenesetre remélem, ma este még össze tudok hozni pár képregényt, mert holnap nem lesz időm alkotni. Holnap ugyanis július negyedike van, és anya kérésére a városi usziba kell mennünk.

Próbáltam kibújni a dolog alól, mivel szeretném úgy átvészelni a nyarat, hogy nem látom a zuhanyozó fickókat. Szerintem viszont anya azt reméli, hogy még lehet egy tökéletes családi együttlétünk a nyár vége előtt, úgyhogy a kapálódzás hasztalan.

Hétfő

A július negyedikém elég durván indult. Amikor az uszodába értünk, próbáltam a lehető leggyorsabban átérni az öltözőn. De a zuhanyozó fickók beszédes kedvükben voltak, és nem engedtek egykönnyen el.

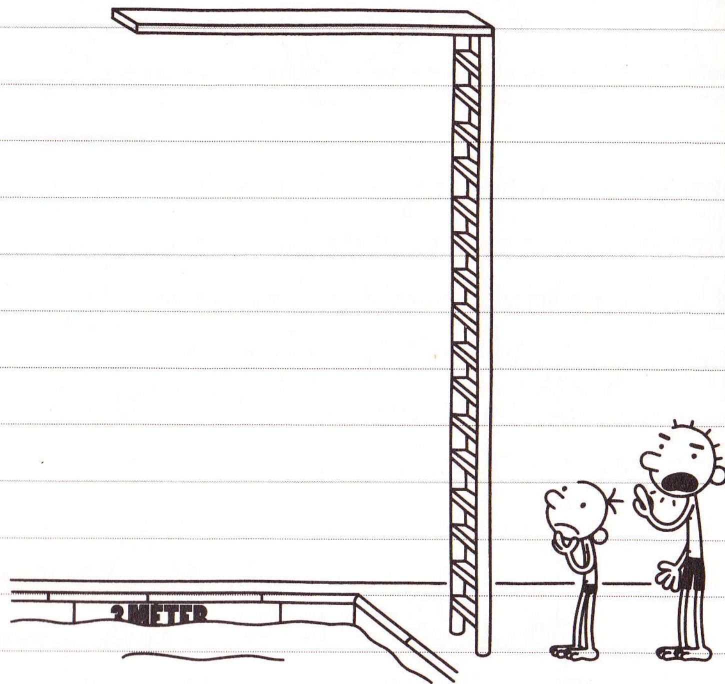
Aztán anya szólt, hogy kint felejtette a napszemüvegét a kocsiban, így a parkoló felé menet ÚJRA végig kellett mennem a zuhanyzón. Visszafelé jövet felvettem anya szemüvegét, hogy világos legyen: nem akarok beszélgetni, de nem jött be a dolog.

Igazán zuhanyozhatnának egyet otthon ezek a fickók, mielőtt eljönnek! Mert ha egyszer ilyen szituban látsz valakit, azontúl már mindig másképpen fogsz ránézni.

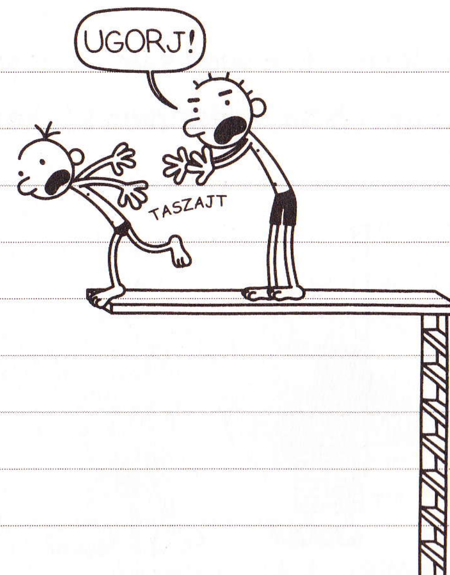

Rodrick folyton rá akart erre venni engem, csakhogy az a magas létra mindig elijesztett. Azt mondta, hogy le kell győznöm a félelmeimet, különben sosem lesz belőlem férfi.

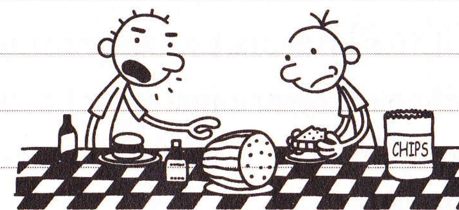
Aztán egy nap Rodrick azzal állt elő, hogy az állvány tetején egy bohóc ingyen játékokat osztogat, és ez már felcsigázott.

De mire rájöttem, hogy Rodrick egy nagy hazug, már késő is volt.

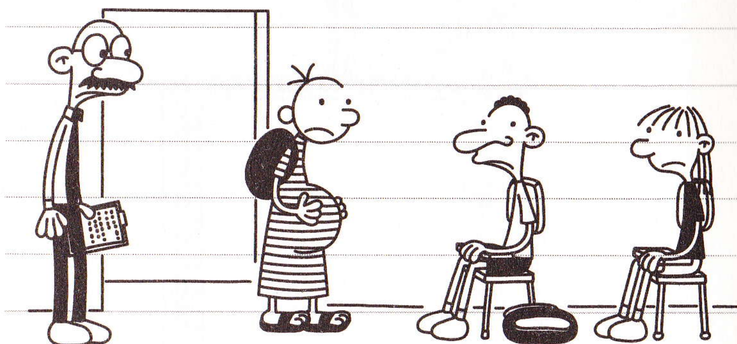

Ma viszont anya összeszedett minket, hogy együtt elmenjünk a piknikezős részleghez, mert ott ingyen görögdinnyéket osztottak.

De kicsit a dinnyéktől is félek. Rodrick mindig azt mondja, hogy ha megeszem a magokat, dinnye nő a hasamban.

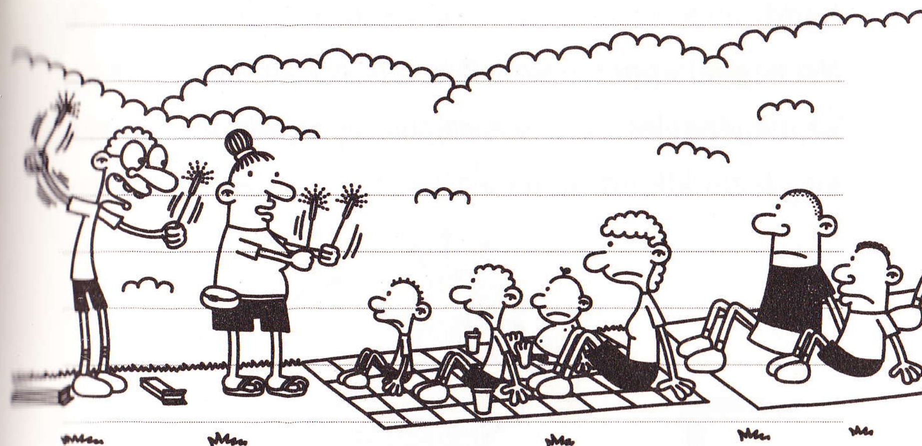

Nem tudom, kamuzik-e vagy sem, de a suli pár hónap múlva kezdődik, ezért nem kockáztathatok.

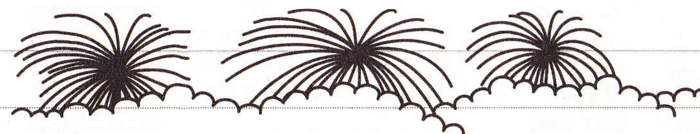

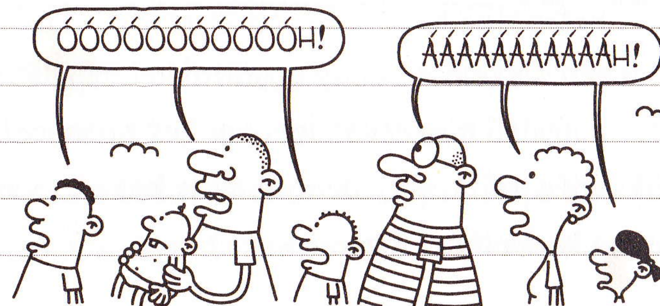
Amikor kezdett sötétedni, mindenki a földre terítette a plédjét, hogy onnan nézze a tűzijátékot. Sokáig bámultuk az eget, de csak nem történt semmi.

Aztán valaki a hangosbeszélőben bejelentette, hogy a műsor elmarad, mert valaki múlt éjjel kint felejtette a tűzijátékokat az esőben, így azok eláztak. Néhány kisgyereknél eltört a mécses, ezért egy csapatnyi felnőtt úgy döntött, saját tűzijátékot rendez.

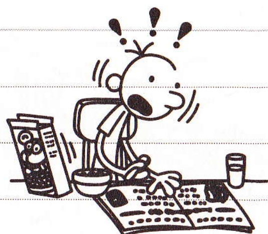
Szerencsénkre a közelben lévő üdülőklub tűzijátéka pont akkor kezdődött. Csak nehezen lehetett látni a fák miatt, de szerintem akkorra már senki sem bánta.

Kedd

Ma reggel éppen a konyhaasztalnál lapozgattam a képregényeket, amikor valami olyat láttam, amitől majdnem kiköptem a müzlimet.

Egy kétoldalas suliváró hirdetés volt, nyílt színen, ahol akármelyik kölyök megláthatja!

VISSZA A SULIBA!

Óriási leárazás!

Kevesebbért: nadrágot, V-nyakú pulcsit, kertésznadrágot, rakott szoknyát, mellényt, és még sok minden mást!

CSAK MORTIE-NÁL

Mindenre 50% kedvezmény!

Nehezen hiszem el, hogy egyáltalán LEGÁLIS dolog suliváró hirdetést lehozni két hónappal sulikezdés előtt. Az, aki ilyesmire képes, nem nagyon kedvelheti a gyerekeket.

Fix, hogy mostantól suliváró szlogenek lesznek jobbra-balra, és mire észbe kapok, anya már el is határozza, hogy ideje új ruhákat venni. És anyával az egész napos program.

Így aztán megkérdeztem, nem mehetnék-e apával ruhákat venni, és anya rábólintott. Gondolom, ő meglátta benne az apa-fia kapcsolatépítés lehetőségét.

De én csak mondtam apának, hogy nyugodtan menjen nélkülem, és vegye meg, ami neki tetszik.

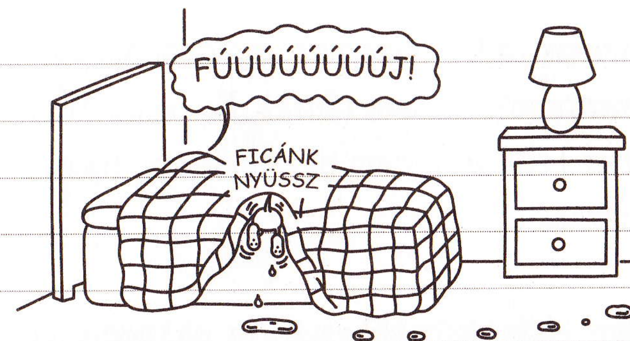
Hát, EZ egy ostoba húzás volt, mert apa minden bevásárlását a drogériában intézi.

A napom már a hirdetés előtt is épp elég gány volt. Ma reggel újra esett, úgyhogy Cuki megint megpróbált befurakodni a takaróm alá, miután apa kivitte.

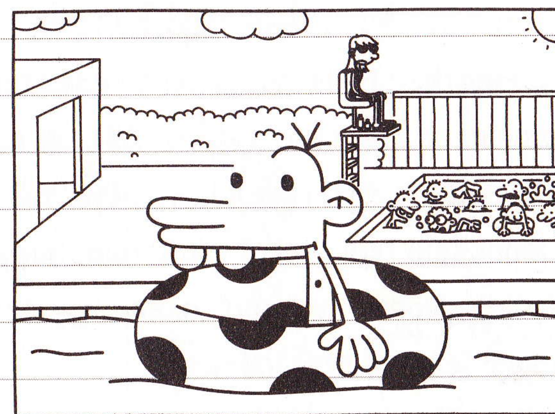
Úgy tűnik, én nem voltam eléggé résen, mert a kutya talált egy kis rést a takaró meg az ágy között, és ott beférkőzött.

És hadd mondjam el, hogy semmi sem rémületesebb annál, mint amikor egy szál alsógatyában gubbasztasz a takaród alatt, és egy ázott kutya összemászkál.

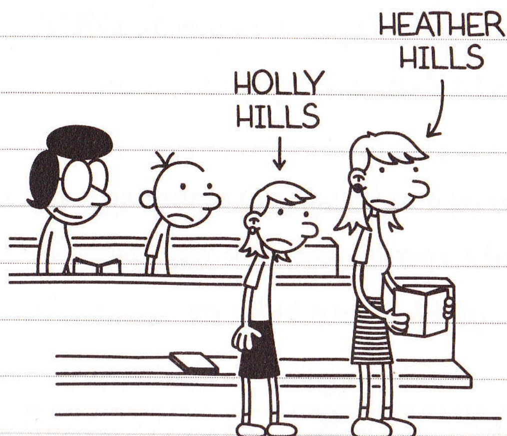
Épp a kutya meg a hirdetés miatt füstölögtem, amikor hirtelen új irányt vett a napom. Anya kinyomtatott pár képet a negyedikénkről, és ott hagyta őket a konyhaasztalon.

Az egyik képen volt egy úszómester a háttérben. Ugyan nehéz volt kivenni, de meg mernék rá esküdni, hogy Heather Hills az.

Olyan nagy volt a tömeg az uszodában, hogy az úszómesterek fel sem tűntek. És ha az TÉNYLEG Heather Hills volt, nem bírom elhinni, hogy pont elkerültem!

Heather Hills Holly Hills nővére, aki pedig az egyik legcukibb lány az osztályomban. De Heather már GIMIS, ami egész más tészta, mint az általános.

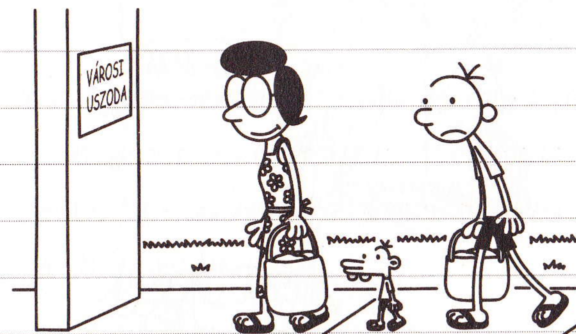
Emiatt a Heather Hills-dolog miatt egészen más szemmel nézek az uszodára. Sőt, az egész NYARAT kezdem átértékelni. A kutya miatt már otthon lenni sem buli, ezért rájöttem, hogy ha nem csinálok gyorsan valamit, akkor egy szép szavam sem lehet a szünidőmről!

Úgyhogy holnaptól fogva egész más hozzáállással indítok. És remélem, hogy mire újraindul a suli, már lesz is egy gimis csajom!

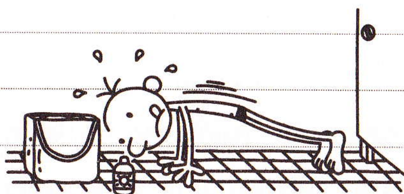
<u>Szerda</u>

Anya nagyon megörült, hogy ma hajlandó voltam elmenni az usziba vele és Mannyvel, és azt mondta, büszke rám, hogy a családot a videojátékok elé helyezem. Nem említettem neki Heather Hillst, mert nem akarom, hogy belekotnyeleskedjen a szerelmi életembe.

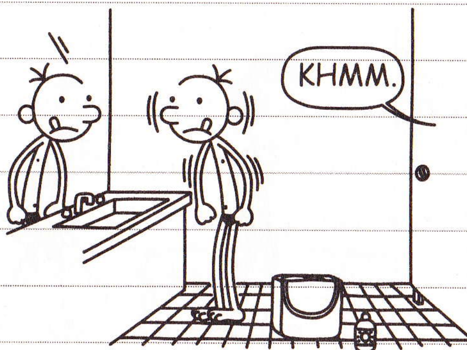

Miután befutottunk, rögtön a medencéhez akartam menni, hogy csekkoljam, Heather dolgozik-e. De aztán rájöttem, hogy fel kell készülnöm, hátha tényleg dolgozik.

Úgyhogy bevettem a mosdót, és bekentem magam barnítóval. Majd csináltam pár fekvőtámaszt és felülést, hogy duzzadjanak az izmaim.

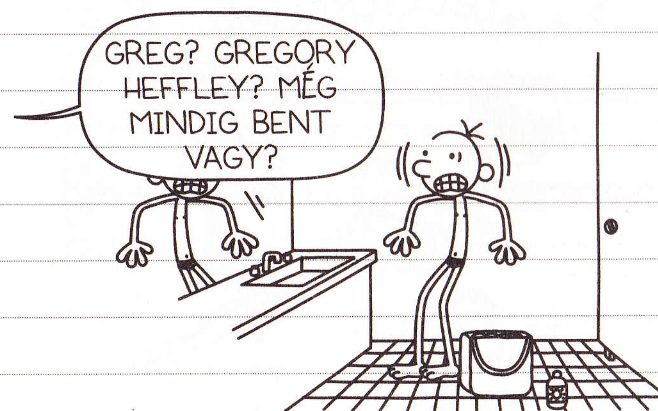

Úgy kábé tizenöt percig lehettem odabent. Épp a tükör előtt pózoltam, amikor hallottam, hogy az egyik fülkében valaki megköszörüli a torkát.

Hát, ez így elég ciki volt, mert ez azt jelentette, hogy aki bent volt, végignézte, ahogyan a tükör előtt befeszítek. És ha az a valaki kicsit is hasonlít RÁM, akkor csak teljes magányban tud nyugodtan vécézni.

Arra jutottam, hogy a fickó az arcomat nem láthatta, így legalább azt nem tudta, ki vagyok. Épp ki akartam surranni a mosdóból, amikor anya elbődült az öltöző bejáratánál.

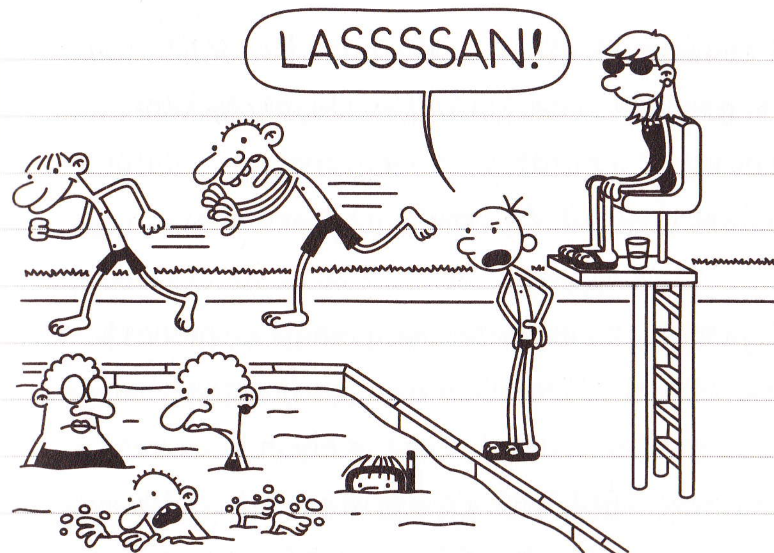
Anya tudni akarta, mi tartott eddig, és hogy miért „csillogok", de én már nem rá figyeltem, hanem az úszómesteri székeket néztem, hogy nincs-e bennük Heather Hills.

És hogy, hogy nem, ott is volt. Oda is mentem hozzá, és közvetlenül a széke alatt lecövekeltem.

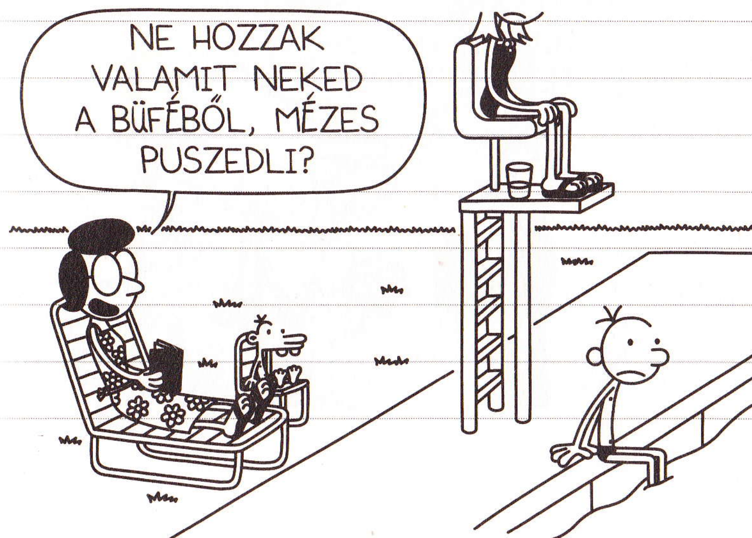
Hébe-hóba elkurjantottam valami szellemeset, és szerintem egyértelműen bejöttem neki.

Mindig újratöltöttem Heather poharát, amikor úgy láttam, elfogyott a vize, és amikor valami gyerek rakoncátlankodott, mindig én teremtettem le, hogy Heathernek ne kelljen.

Valahányszor Heather posztot váltott, én mindig követtem. Így minden negyedik alkalommal épp anya előtt kötöttem ki. És meg ne tudd, milyen nehéz lazának maradni, ha az anyád alig három méterre ül.

Remélem, Heather tudja, hogy BÁRMIT megtenném érte. Ha kell valaki, aki bekeni naptejjel a hátát, vagy megtörölgeti, miután kijött a vízből, én vagyok az ő embere!

Egészen az elmenetelünkig Heather mellett maradtam. Hazafelé meg azon filóztam, hogy ha a szünidő hátralevő része is olyan lesz, mint a mai nap, TÉNYLEG ez lesz életem legjobb nyara, ahogy anya jósolta. Sőt, igazából már csak az a hülye szottyadt kéz rondíthatna bele. Nyakamat rá, hogy a legrosszabbkor bukkan majd fel, és mindent gajra vág.

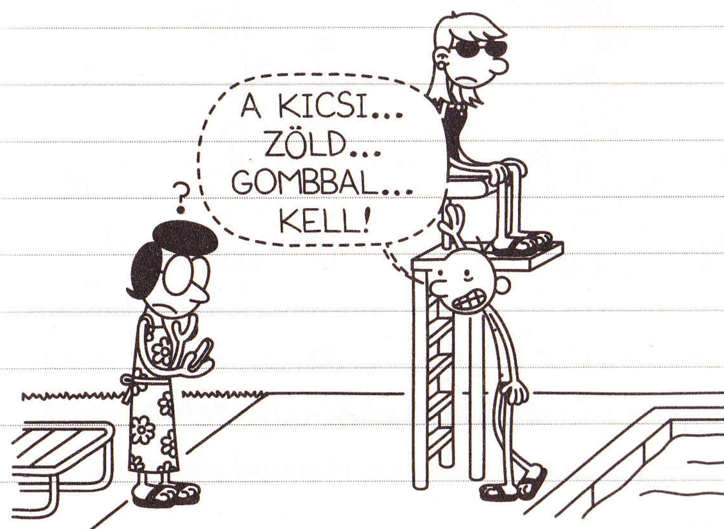

Szerda

Az elmúlt héten mindennap Heatherrel lógtam.

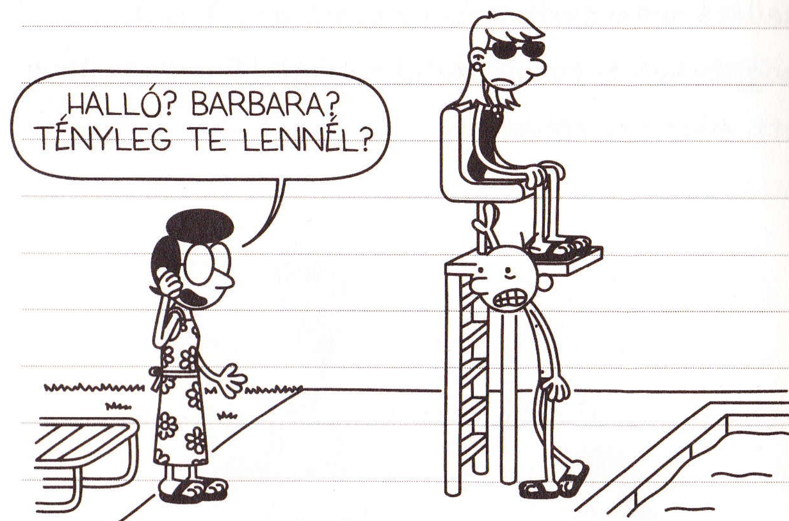
Bevillant, hogy mi van, ha a sulis barátaim nem hiszik majd el, hogy volt valami Heather és köztem, úgyhogy megkértem anyát, fotózzon le az úszómesterszék mellett.

Anyánál nem volt fényképező, ezért a mobilját kellett használnia. Azzal viszont nem tudta, hogyan kell fotózni, úgyhogy végül jó sokáig álltam ott, mint egy hülye.

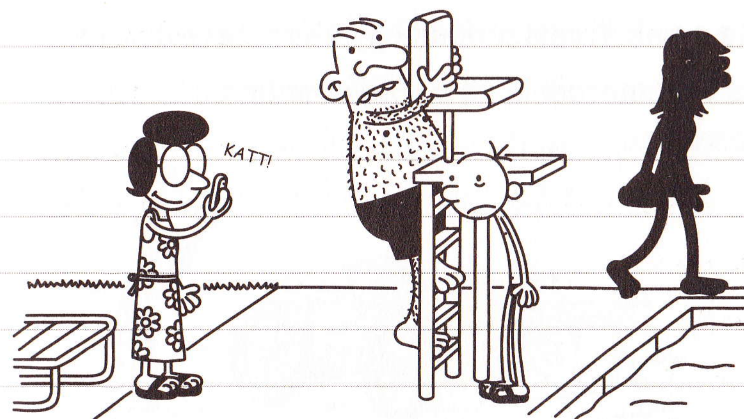

Végül csak sikerült a jó gombot megnyomnia, de akkor meg rossz irányba nézett a kamera, ezért saját magát fotózta le. Na, az ilyenek miatt mondom mindig, hogy technológia felnőtt kezébe nem való!

Elértem, hogy végre felém nézzen a kamera, de abban a pillanatban megcsörrent anya telója, és ő felvette.

Anya úgy kábé öt percig beszélt, és mire letette, Heather már a következő posztja felé tartott. De anya azért mindennek ellenére elkészítette a képet.

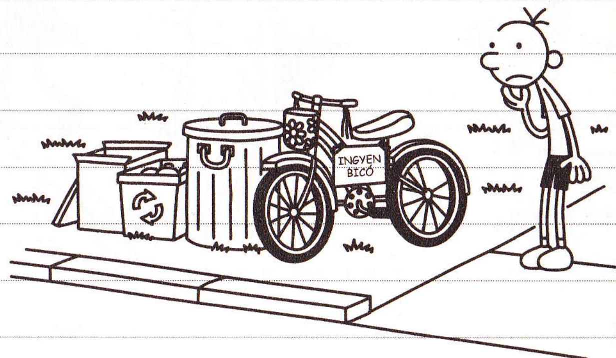
Péntek

Kezdi problémássá tenni az usziba menetelt az, hogy anyától függök. Anya nem akar minden egyes nap menni, és amikor MÉGIS megy, alig pár órát marad.

Én örömmel maradok nyitástól zárásig, hogy a lehető legtöbbet lehessek Heatherrel. Ám eszem ágában sincs Rodrickot megkérni, hogy dobjon el a furgonjával, mert mindig hátra kell ülnöm, ahol nincsenek ülések!

Rájöttem, hogy MAGAMNAK kell odajutnom, és szerencsére tegnap megtaláltam a megoldást.

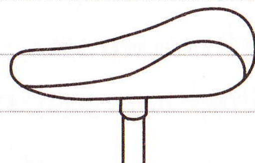
Az egyik szomszédunk egy bicót tett ki a járdára, és én csaptam le rá a leggyorsabban.

Hazatekertem vele, és leparkoltam a garázsban. Amikor apa meglátta, azt mondta, ez egy „lánybicikli", ezért meg kell tőle szabadulnom.

De mondok én legalább két okot, hogy miért jobb egy lánycanga egy fiúcangánál. Egyes számú ok: a lánybicókon nagy, párnázott ülések vannak, ami igen fontos, ha az ember fürdőgatyában teker.

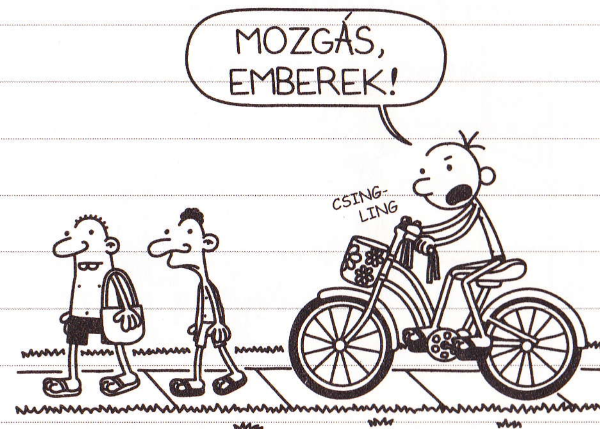
LÁNY ÜLÉS

FIÚ ÜLÉS

Kettes számú ok: a lánybicókon vannak kis kosárkák a kormányon, amiben elférnek a videojátékok és a naptej. Sőt, az én bicómon még csengő is van, ami NAGYON hasznos tud lenni.

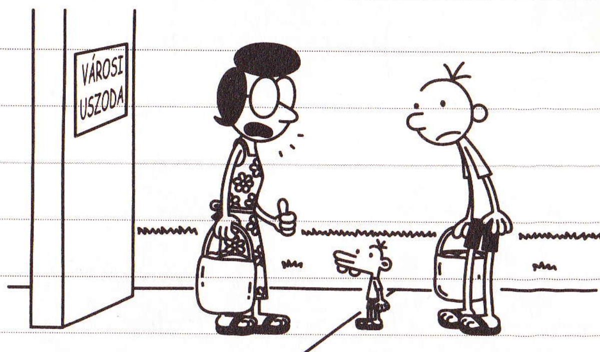

Hétfő

Igazán gondolhattam volna, hogy egy kiszanált bicikli nem fogja sokáig bírni.

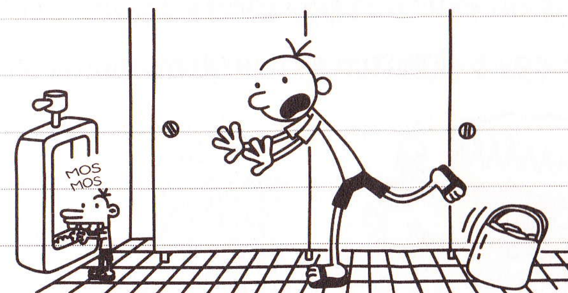
Épp az uszodából tekertem haza tegnap, amikor tökre inogni kezdett az egész. Aztán az első kerék egy hang nélkül kiesett. Így ma újra anya vitt az usziba.

Amikor odaértünk, anya mondta, hogy kísérjem át Mannyt az öltözőn. Azt mondta, már túl nagy ahhoz, hogy vele menjen át a nőin, ebből gondolom, hogy náluk is hasonló zuhanyzós állapotok uralkodhatnak.

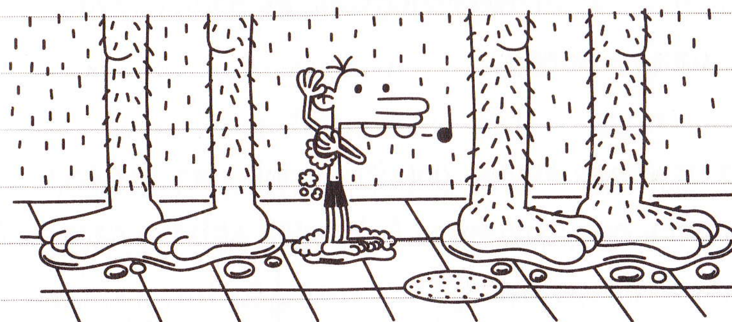

Kábé öt másodperc alatt át lehet érni az öltöző egyik végéből a másikba, de Mannyvel ehelyett úgy tíz percig tartott.

Manny mindenfelé anyával megy, úgyhogy igazából még SOSEM volt férfimosdóban. Nagyon kíváncsi volt, és mindent meg akart érteni. Volt olyan, hogy el kellett húznom, nehogy a piszoárban mosson kezet, mert gondolom, azt hitte, az a csap.

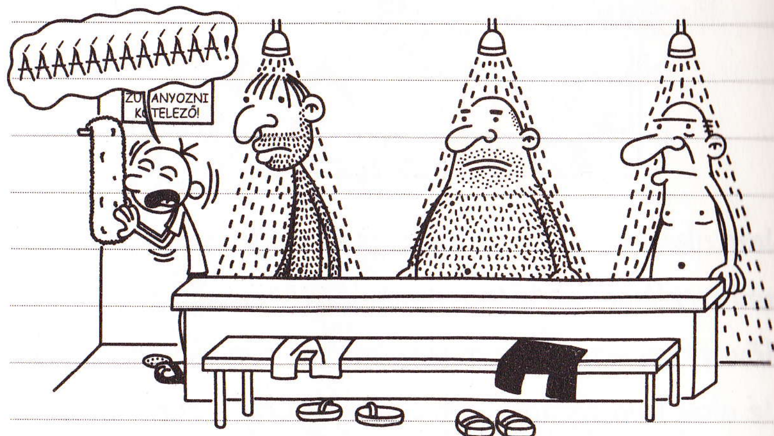

Nem akartam, hogy Manny is átmenjen a zuhanyzókon, és lássa, amit én láttam. Ezért elővettem egy törülközőt, amit aztán Manny szeme elé akartam tartani, amíg elmegyünk a zuhanyozó fickók előtt. De amíg elővettem a törülközőt, Manny eltűnt. És nem fogjátok kitalálni, hová.

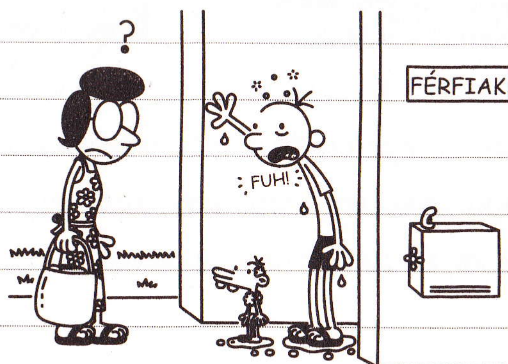
Tudtam, hogy meg kell őt mentenem, ezért a lehető legerősebben összeszorítottam a szemhéjaim, és bedobtam magam.

Nagyon nem akartam hozzáérni egyik fickóhoz sem, de egy pillanatra azt hittem, mégis sikerült.

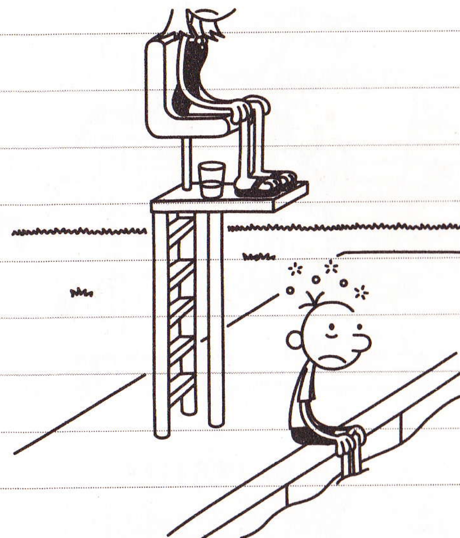

Ki kellett nyitnom a szemem, hogy megtaláljam Mannyt, aztán megragadtam, és padlógázzal elhúztunk onnan.

Az út végén Manny gondtalannak tűnt, de én nem hiszem, hogy valaha is felépülök ebből a csapásból.

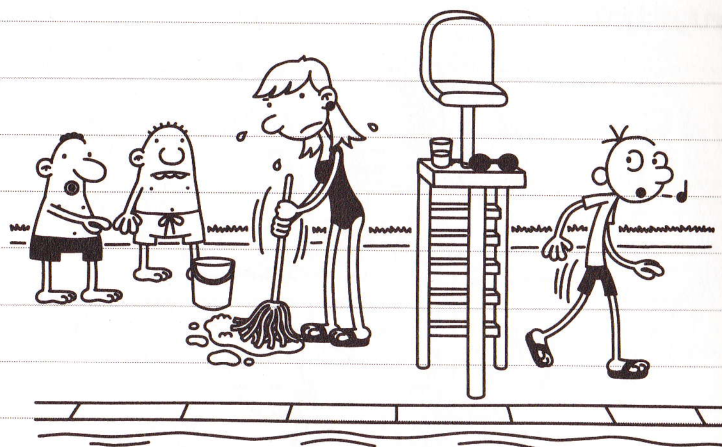
Odatántorogtam a törzshelyemhez Heather székénél, majd mélyeket lélegeztem, hogy kicsit lenyugodjak.

Öt perc múlva egy kölyök, aki biztos túl sok fagyit evett, elhányta magát Heather széke mögött. Heather odapillantott, majd lenézett, mintha tőlem várná, hogy tegyek valamit. Gondolom, az lett volna a leglovagiasabb, ha felmosok Heather helyett, de ez már túlment egy határon.

Amúgy is, mostanság sokat filóztam, és arra jutottam, hogy nem baj, ha jegelem ezt a nyári románc témát.

Meg Heather úgyis elmegy egyetemre jövőre, és a távkapcsolat úgysem válik be soha!

AUGUSZTUS

Kedd

Ma összefutottunk Jeffersonékkal a szupermarketben. Én meg Rowley már több mint egy hónapja nem dumáltunk, úgyhogy elég kínos volt az egész.

Mrs. Jefferson azt mondta, a jövő heti strandolásukhoz vásárolnak zöldséget. Ez egy kicsit piszkálta a csőröm, mert úgy volt, hogy az ÉN családom is megy a strandra az idén. Aztán Mrs. Jefferson valami olyat mondott, amitől megfordult velem a világ.

Úgy tűnt, Mr. Jefferson nem repesett az ötlettől, de mielőtt szóhoz juthatott volna, anya válaszolt.

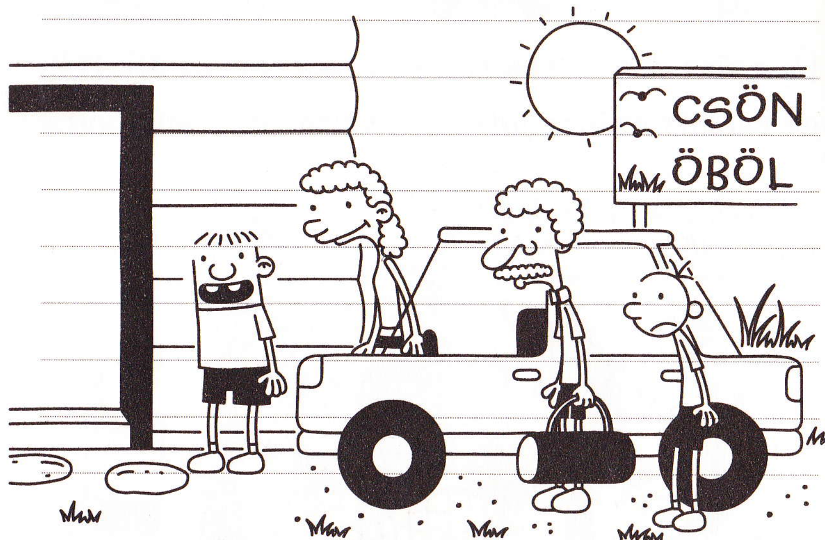

Az egész affér elég gyanúsnak tűnt nekem. Nem lepne meg, ha az egész jelenetet anya és Mrs. Jefferson forralta volna ki, hogy újra összehozzon engem meg Rowley-t.

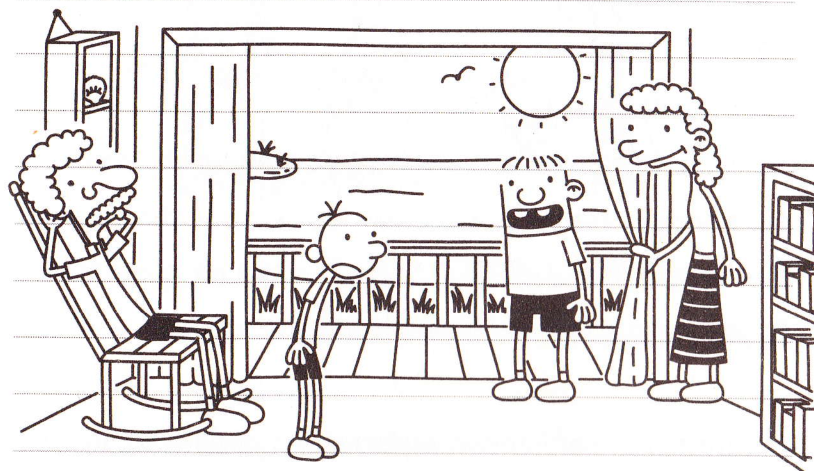
Őszinte leszek, egy egész hetet LEGKEVÉSBÉ Rowley-val szeretnék eltölteni. De aztán bevillant, hogy ha Jeffersonékkal lejutok a strandra, felülhetek az Agyzsibbasztóra. Úgyhogy lehet, hogy a nyaram nem is lesz olyan béna végül.

Hétfő

Egyből levágtam, hogy hiba volt eljönni erre az utazásra, amint megláttam, hol szállunk meg.

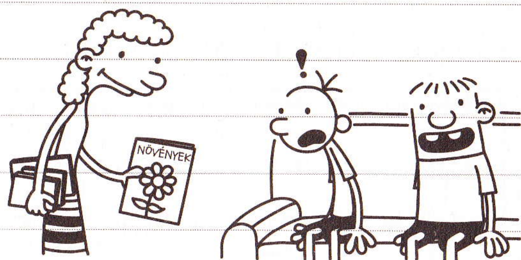
Az én családom mindig egy part menti emeletes házban bérel apartmant, Jeffersonék bérleménye viszont egy kis faház nyolc kilométerre a strandtól. Bent a házikóban nincs se tévé, se számítógép, se SEMMI, aminek képernyője van.

Megkérdeztem, mégis mivel szórakoztassuk magunkat, és Mrs. Jefferson azt válaszolta:

Ez a poén feldobott, és akartam is mondani Rowley-nak, hogy igazán vicces az anyukája. De egy szempillantás alatt vissza is jött hozzánk, a kezében olvasnivalókkal.

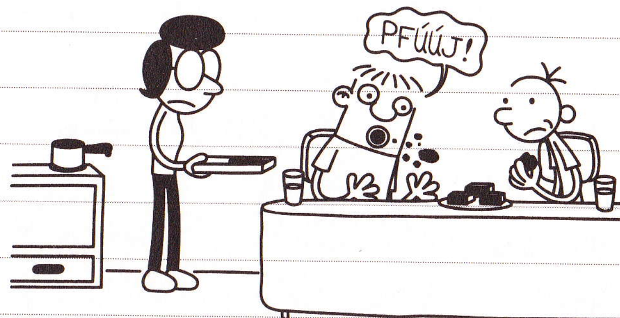

Ezek után TUTIBIZTOS, hogy anya az elejétől fogva benne volt az egészben.

Mindhárom Jefferson egészen kajaidőig olvasgatta a könyveit. A vacsora okés volt, de a desszert förtelmes. Mrs. Jefferson is olyan anyuka, aki egészséges falatokat csempész az étrendbe, így a muffinjai tele voltak spenóttal.

Szerintem rossz ötlet zöldségeket felaprítani és kisgyerekek desszertjébe tenni, mert így nem fogják tudni, milyen is az eredeti cucc íze.

Rowley életében először nálunk evett rendes muffint, és higgyétek el, nem volt túl szép látvány.

Vacsora után Mrs. Jefferson a nappaliba hívott minket játszani. Reméltem, hogy valami normálisat játszunk, pölö kártyázunk, de Jeffersonéknak sajátos elképzeléseik vannak a móka fogalmáról.

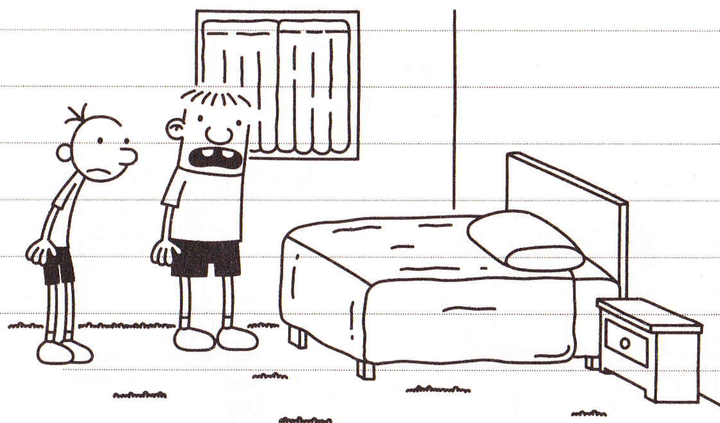
Jeffersonék egy „Azért szeretlek, mert" nevezetű játékot játszottak, de amikor én voltam soron, passzoltam.

Aztán „Most mutasd meg!"-eztünk, és Rowley-nak a kutyát kellett elmutogatni.

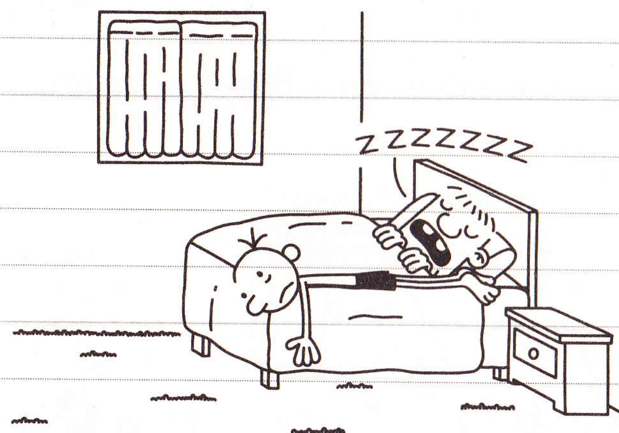

Úgy kábé 9 óra felé Mr. Jefferson szólt, hogy takarodó. Ekkor tudtam meg, hogy a házikóban az alvási állapotok még rosszabbak, mint a szórakozási állapotok.

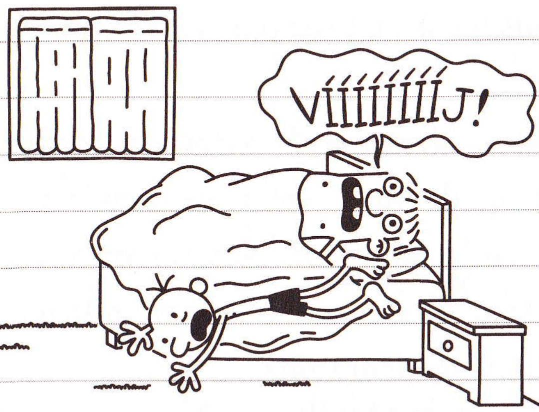
Csak egyetlen ágy volt, úgyhogy alkut ajánlottam Rowley-nak: feldobunk egy érmét, és a győztes az ágyon alszik, a vesztes pedig a földön.

De Rowley jól megnézte a dzsuvás rongyszőnyeget, és úgy döntött, nem kockáztat. Én is úgy döntöttem, hogy kihagyom a földön alvást. Szóval bemásztam Rowley mellé, és próbáltam a lehető legjobban elhúzódni tőle.

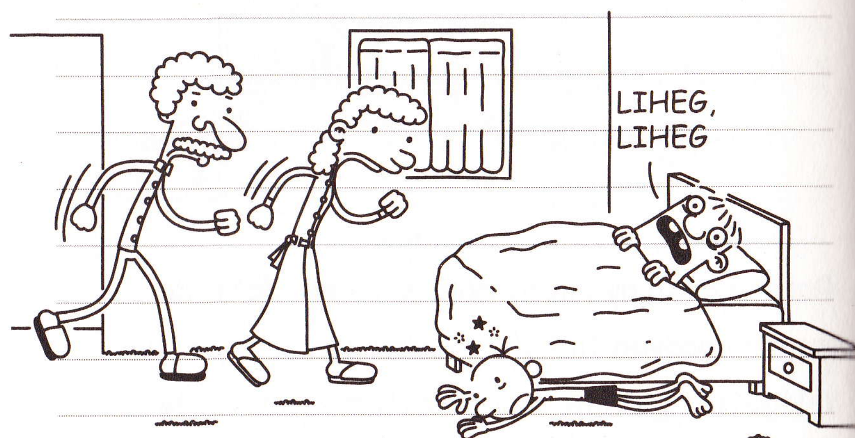

Rowley azon nyomban hortyogni kezdett, de én nem nagyon tudtam elaludni úgy, hogy félig lelógott a testem. Már kezdtem végre elszenderedni, amikor Rowley úgy felsivított, mint akit nyúznak.

Egy fél pillanatra azt hittem, a nyirkos kéz végül elért minket.

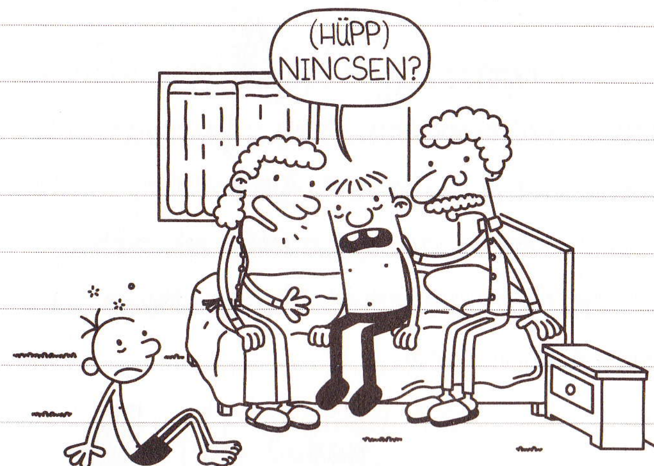

Rowley szülei berohantak, hogy megtudják, mi történt.

Rowley azt mondta, rémálma volt, amiben egy csirke bújt el alatta.

Így aztán Rowley szülei a rákövetkező húsz percben őt próbálták nyugtatgatni, hogy ez csak egy rossz álom volt, és hogy nincs semmilyen csirke.

Az már a kutyát sem érdekelte, hogy én hogy vagyok, aki a képemre estem az ágyból.

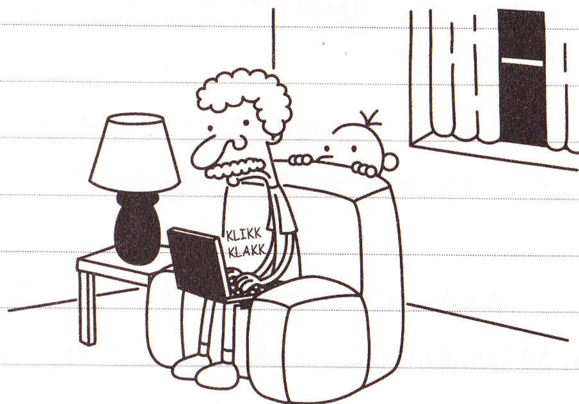
Rowley az éjszaka hátralevő részét a szülei szobájában töltötte, ami nekem pont megfelelt. Mert így Rowley és a csirkés álmai nélkül sikerült egy jót aludnom.

Szerda

Már három napja ebben a házikóban rostokolok, és kezdek tőle becsavarodni.

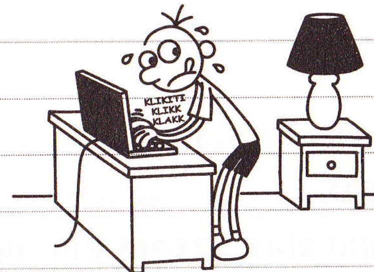
Próbáltam rávenni Mr. és Mrs. Jeffersont, hogy vigyenek ki minket a strand korzójára, de szerintük ott „túl nagy a hangzavar".

Még sosem kattantam le ilyen hosszú időre a tévéről, a számítógépről meg a videojátékokról, és durván érzem a hiányukat. Amikor Mr. Jefferson késő esténként a laptopján dolgozik, néha lelopózok, és meglesem, csak hogy legyen valami lövésem a külvilágról.

Párszor próbáltam rávenni, hadd használjam a laptopját, de azt mondja, ez az ő „munkahelyi gépe", és nem akarja, hogy bármit is elrontsak rajta. Tegnap éjjel viszont már a tűréshatáromon voltam, úgyhogy rizikós vállalkozásba fogtam.

Amikor Mr. Jefferson kiment a mosdóba, megragadtam a lehetőséget.

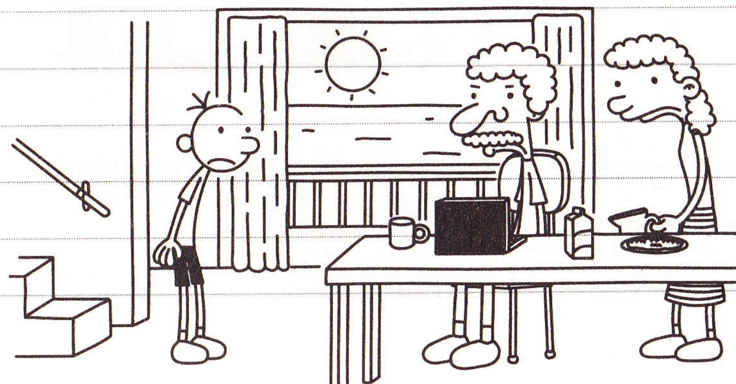

Amilyen gyorsan csak tudtam, körmöltem egy e-mailt anyának, majd felrohantam, és ágyba bújtam.

CÍMZETT: Heffley, Susan
TÁRGY: SOS

SEGÍTSÉG! SEGÍTSÉG! MENTS KI INNEN! MEGŐRÜLÖK EZEKTŐL AZ EMBEREKTŐL!

Amikor ma reggel lejöttem reggelizni, Mr. Jefferson nem tűnt túl boldognak, hogy lát.

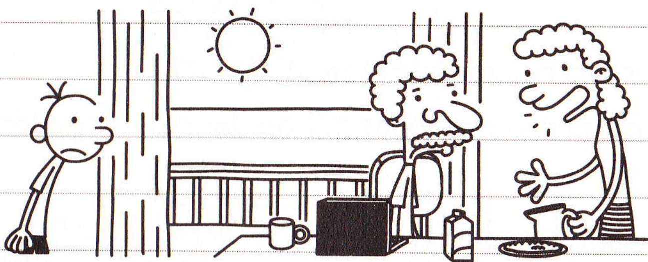

Kisült, hogy Mr. Jefferson munkahelyi postafiókjáról küldtem el a levelet, és anya arra a címre írt vissza.

CÍMZETT: Jefferson, Robert
TÁRGY: RE: SOS

A családi nyaralás sosem könnyű. Gregory rosszalkodik talán?
- Susan

Azt hittem, Mr. Jefferson most lekap a tíz körmömről, de nem szólt egy szót sem. Aztán Mrs. Jefferson felvetette, hogy délután kinézhetnénk a korzóra néhány órára.

Nos, igazából én többre nem is vágyom. Néhány óra nekem éppen elég.

Ha csak egyszer sikerül felülnöm az Agyzsibbasztóra, már megérte eljönni erre a kirándulásra.

Péntek

Két nappal hamarabb jöttem el a strandról, és ha az okát akarod tudni, az hosszú történet lesz.

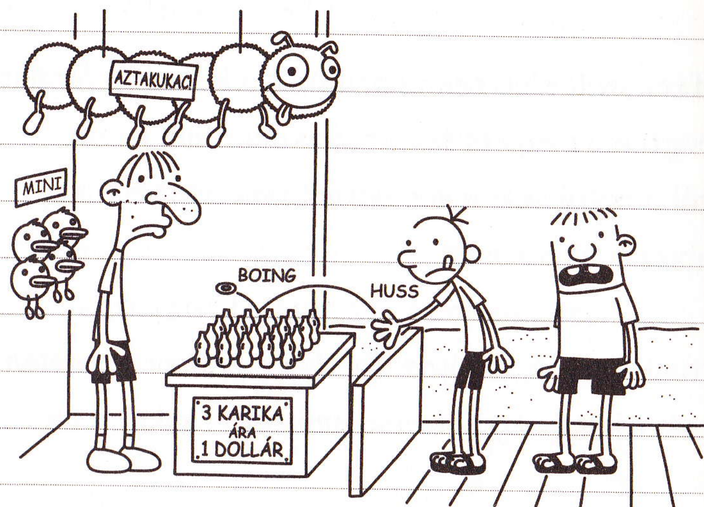
Jeffersonék elvittek bennünket a korzóra tegnap. Én rögtön az Agyzsibbasztóra akartam menni, de túl hosszú volt a sor, ezért úgy döntöttünk, előbb eszünk valamit.

Vettünk fagyit, de Mrs. Jefferson csak egyetlen tölcsért kért négyünknek, amin osztozhattunk.

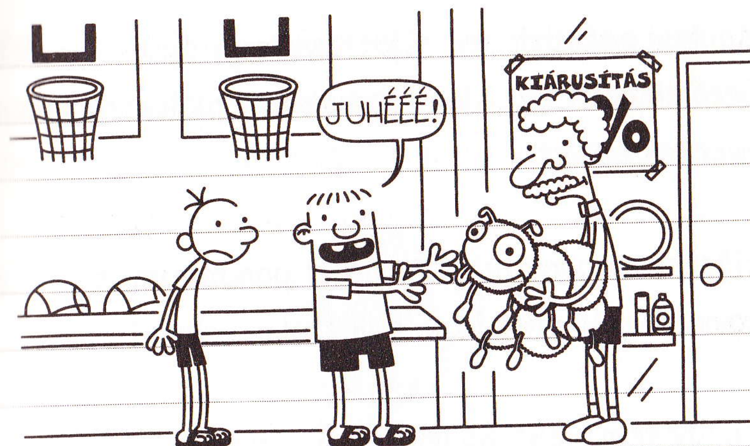

Anya harminc dollárt adott a strandoláshoz, és abból húszat elvertem egyetlen vurstlis játékon.

Egy óriási plüsshernyót akartam megnyerni, de szerintem ezeket a játékokat úgy buherálják, hogy képtelenség legyen nyerni.

Rowley végignézte, ahogy elverem a pénzt, majd megkérte az apját, hogy vegyen egy UGYANOLYAN hernyót neki a szomszéd boltban. És ami a legfájóbb, hogy így csak tíz dollárba került.

Szerintem Mr. Jefferson nagy baklövést követett el ezzel, mert most Rowley nyertesnek érzi magát, pedig nem is az.

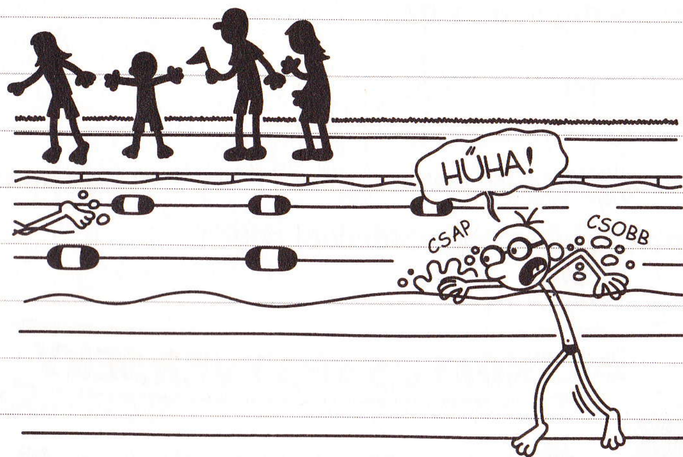
Ilyesmit már én is tapasztaltam. Tavaly az úszócsapat tagjaként meghívást kaptam egy spéci csapattalálkára egy vasárnapi napra.

Amikor befutottam, rájöttem, hogy egy szem JÓ úszó sincs ott. Csak olyan kölykök, akik még sosem nyertek érmet.

Először megörültem, mert azt gondoltam, most az egyszer még akár NYERHETEK is valamit.

De így sem ment valami jól. Az én számom a százméteres vegyes volt, és annyira kifulladtam, hogy az utolsó hosszt LEGYALOGOLTAM.

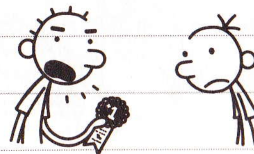
De a zsűri nem diszkvalifikált. Plusz, az est végén még egy első díjat is kaptam, amit a szüleim adtak át.

Sőt, MINDENKI kapott egy-egy elsőknek járó szalagot, még Tommy Lam is, aki a hátúszásnál megkavarodott, és rossz irányba úszott.

Mikor hazaértem, teljesen össze voltam zavarodva. De aztán Rodrick meglátott a szalagommal, és megmondta a tutit.

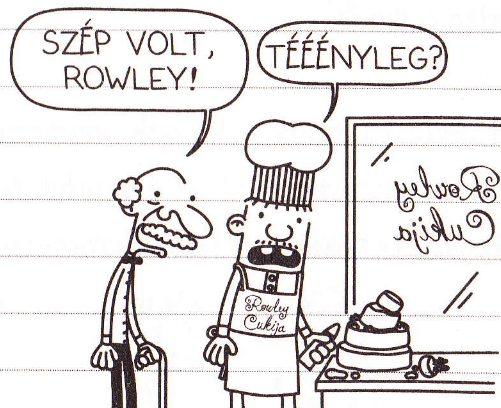
Rodrick azt mondta, hogy a Bajnoki verseny csak egy kamu, amit azért találtak ki a szülők, hogy a gyerekeik győztesnek érezhessék magukat.

Gondolom, a szülők azt hiszik, ezzel jót tesznek a gyerekükkel, de ha engem kérdeztek, ez később csak még több bajjal jár.

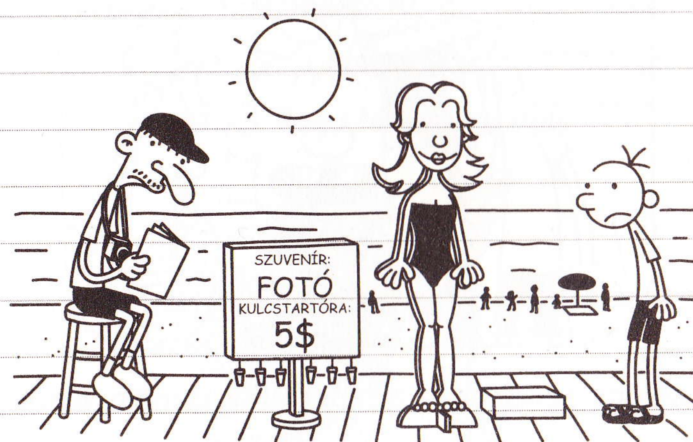
Emlékszem, amikor még kölyökbaseballoztam, mindenki éljenzett, még ha mellé is ütöttem. Aztán a rákövetkező évben, mikor már a rendes csapatba kerültem, az összes csapattársam meg a szülők is fújolni kezdtek, amikor kihagytam egy könnyű labdát vagy ilyesmi.

A lényeg csak annyi, hogy ha Rowley szülei fel akarják turbózni az önbizalmát, nem hagyhatják abba a gyerekkora után sem. Mindvégig babusgatniuk kell majd.

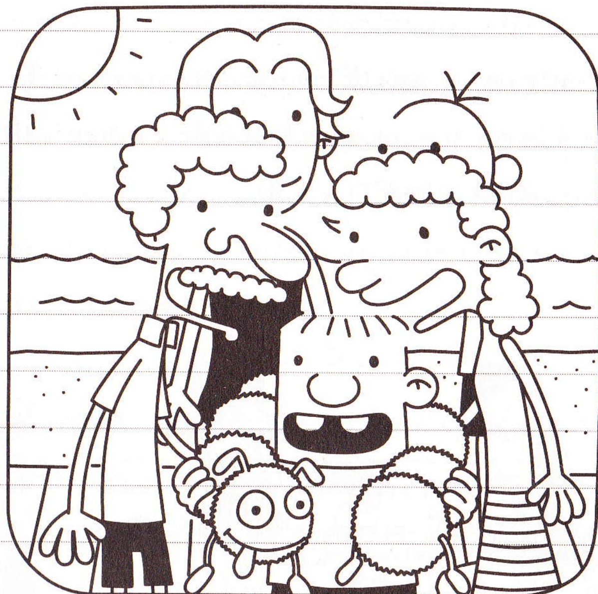
A hernyós téma után csak fel-le sétáltunk a korzón, azt várva, hogy leapadjon a sor az Agyzsibbasztónál. Mikor is kiszúrtam valami izgalmasat.

Az a nő volt az, Rodrick kulcstartós képéről. De most jön a csavar: nem hús-vér ember volt, hanem egy KARTONFIGURA!

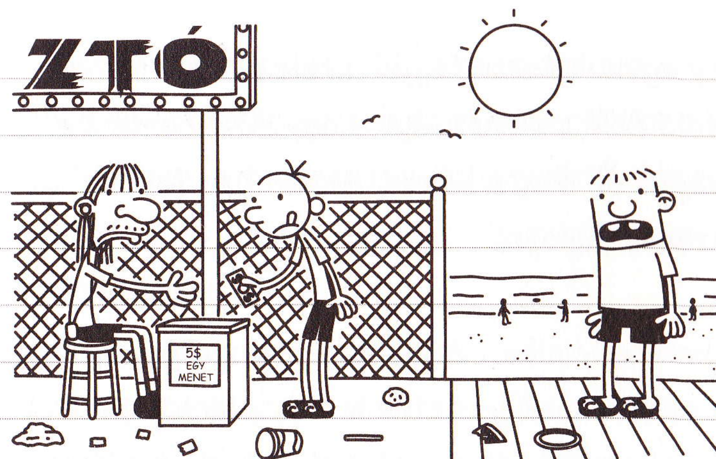
Hülyén éreztem magam, hogy egy pillanatig is azt hittem, igazi nő lehet. Aztán bevillant, hogy csináltathatnék egy SAJÁT fotót, és menőzhetnék vele a suliban. Még egy kis bevételem is lehetne, ha pénzért mutogatnám.

Befizettem az öt dolcsit, és beálltam a képhez. Pechemre, Jeffersonék VELEM EGYÜTT beálltak a képhez, úgyhogy a kulcstartóm most tök értéktelen.

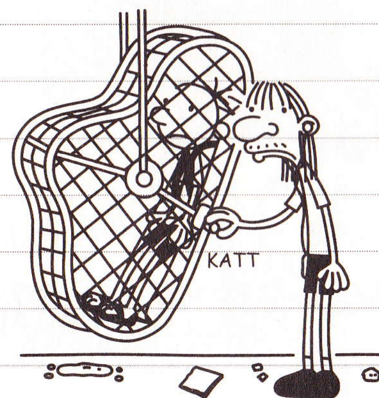

Ez eléggé felidegelt, de elszállt a dühöm, amikor láttam, hogy már csak alig páran állnak az Agyzsibbasztónál. Odarohantam, és az utolsó öt dolláromat a jegyre költöttem.

Azt hittem, Rowley közvetlenül mögöttem áll, de igazából méterekkel hátrébb lődörgött. Gondolom, kicsit berezelt.

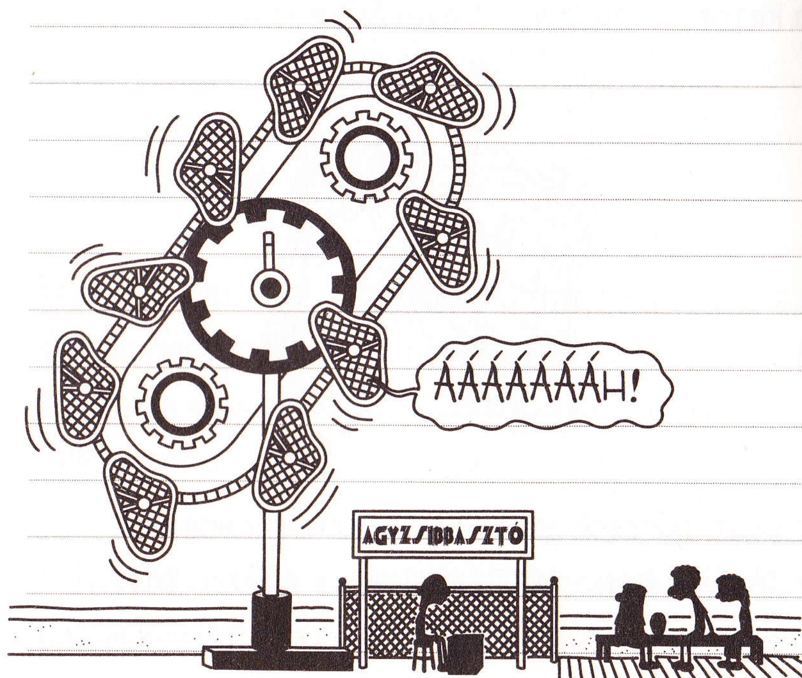
Kicsit én is kezdtem vacillálni, de már túl késő volt. Miután a jegyárus beszíjazott és rám zárta a ketrecet, tudtam, hogy nincs visszaút.

Nahát, bárcsak jobban megnéztem volna, tulajdonképpen MIT is csinál az Agyzsibbasztó az emberrel, mert soha fel nem szálltam volna, ha tudom.

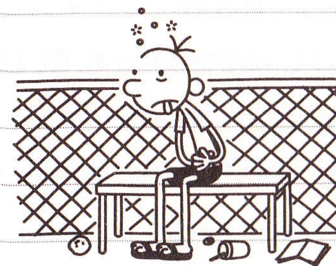
Úgy egymilliószor fejjel lefelé pördülsz, majd a föld felé zuhansz, úgy, hogy húsz centire a talajtól áll meg a képed. Aztán újra felfelé kezdesz pörögni.

A ketrec, amiben vagy, meg egész végig nyikorog, a csavarok pedig mintha ki akarnának esni. Próbáltam leállíttatni az egészet, de senki sem hallott meg a dübörgő heavy metál-zene miatt.

Még életemben nem forgott annyira a gyomrom. Vagyis még annál is durvább volt, mint amikor Mannyt kellett kimentenem a zuhanyzóból. Ha ez kell ahhoz, hogy „férfi" legyek, még semmiképp sem állok készen.

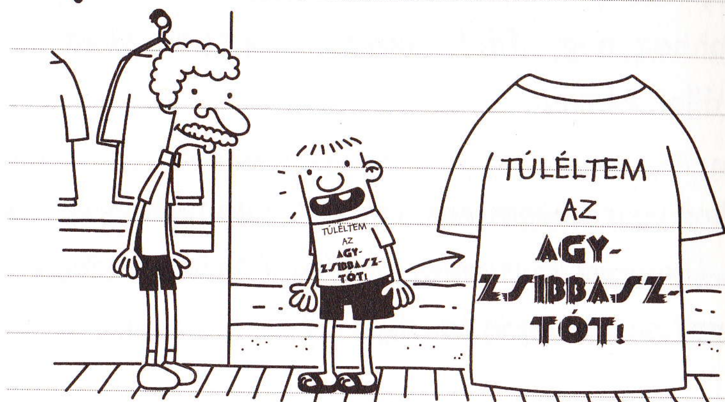
Amikor végre véget ért a menet, alig tudtam lábra állni. Úgyhogy leültem egy padra, és vártam, hogy a korzó ne pörögjön tovább.

Sokáig gubbasztottam ott, és próbáltam nem kidobni a taccsot, miközben Rowley sokkal inkább neki való cuccokra fizetett be.

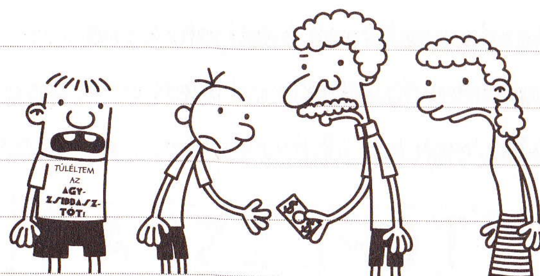
Miután Rowley végzett a gyermekded játékokkal, az apja vett neki egy gumi karkötőt meg egy pólót az ajándékbódénál.

Fél órával később végre elég erőt éreztem magamban, hogy felálljak és járjak, de amikor lábra álltam, Mr. Jefferson bejelentette, hogy ideje mennünk.

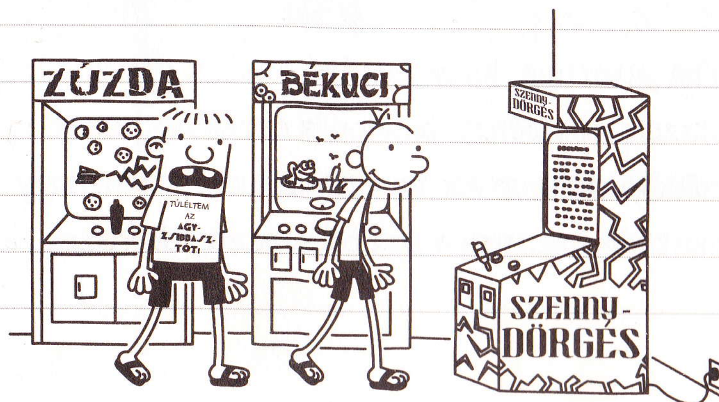
Megkérdeztem, nem játszhatnánk-e még egy kicsit a játékteremben, és ő rábólintott, habár nem nagyon tűnt boldognak.

Én minden anyától kapott pénzemet elköltöttem, úgyhogy szóltam Mr. Jeffersonnak, hogy kábé húsz dollár már elég is lenne. De ő csupán egyetlen dollárt volt hajlandó beáldozni.

Szerintem a játékterem túl zajos volt Mr. és Mrs. Jeffersonnak, mert nem akartak benézni. Mondták, hogy menjünk be mi, és tíz perc múlva jöjjünk ki.

Én a terem legvégéhez mentem, ahol van ez a játék, amit Szennydörgésnek hívnak. Kábé ötven dolcsit elvertem azon a gépen tavaly, és az enyém lett a legmagasabb pontszám. Azt akartam, hogy Rowley lássa a nevem a tabella élén, mert meg akartam neki mutatni, milyen is úgy nyerni,

hogy az embernek nem kínálják tálcán.
Nos, a nevem még mindig az élen volt, de a MÁSODIK legjobb játékos szerintem kicsit

TOPLISTA

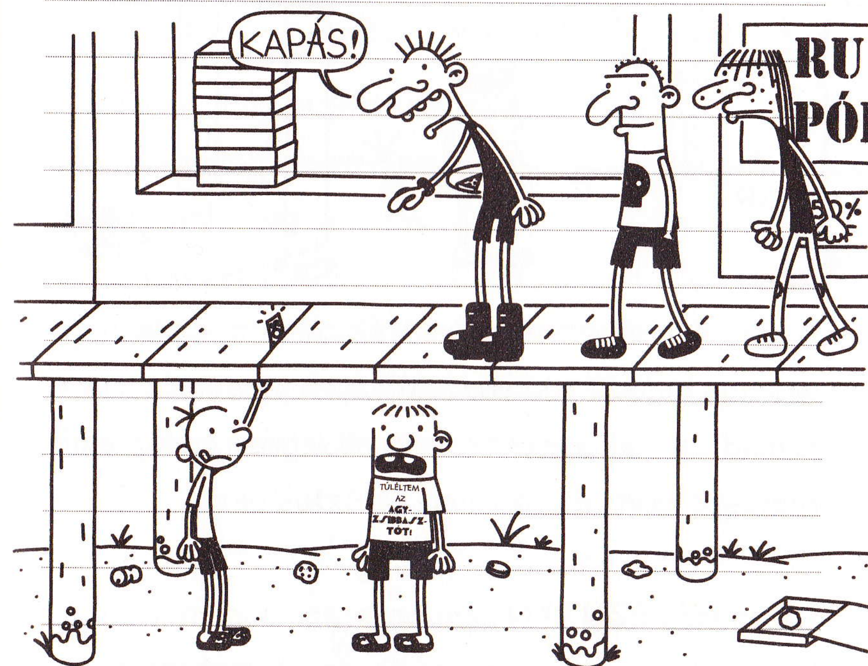
1.	GREG HEFFLEY	25320
2.	LE VAN TOJVA	25310
3.	BAKA 71	24200
4.	BOJSZINTO	22100
5.	BETOJ1	21500
6.	POKEMONYO88	21250
7.	VESZETT KUTYA	21200
8.	CSOPI	20300
9.	FANCSALI LALI	20100
10.	LEIGHANDREW	19250

neheztelt rám, amiért nem tudott legyőzni.
Kihúztam a gépet, hogy eltűnjön a lista, de letörölhetetlenül voltak a képernyőre vetítve.

Arra jutottam, hogy majd egy másik gépen játszom el a pénzt, amikor is eszembe jutott egy trükk, amit Rodrick tanított, és rájöttem, hogy sokat kihozhatunk még abból az egy dollárból.

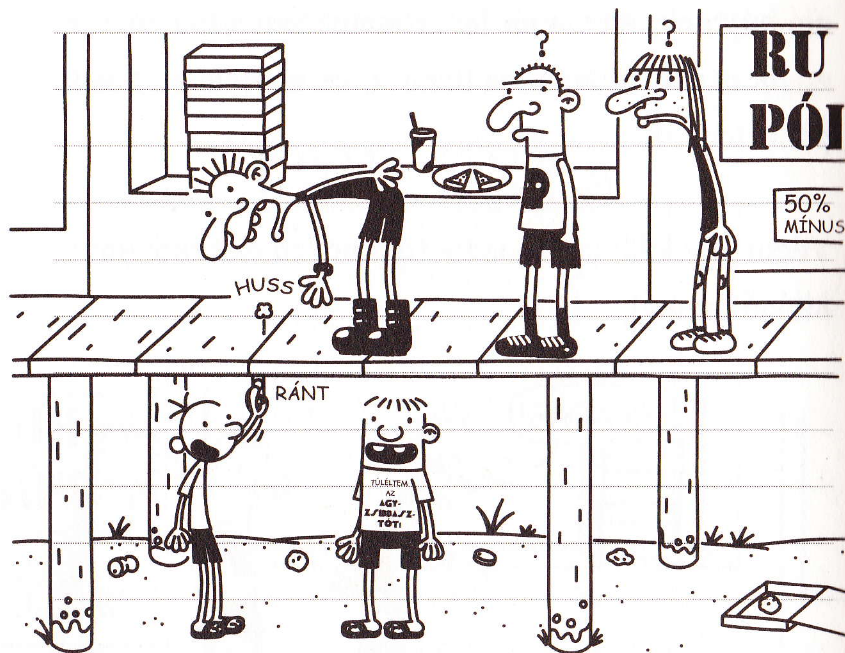
Rowley-val kimentünk, és a korzó deszkajárdája alá bújtunk. Aztán én felcsúsztattam a bankót az egyik résen, a deszkák között, és vártam az első palimadarat.

Végül egy lakli srác kiszúrta a korzó deszkái közt kilógó bankót.

Amikor lehajolt a pénzért, az utolsó pillanatban visszarántottam a dollárt a résen át.

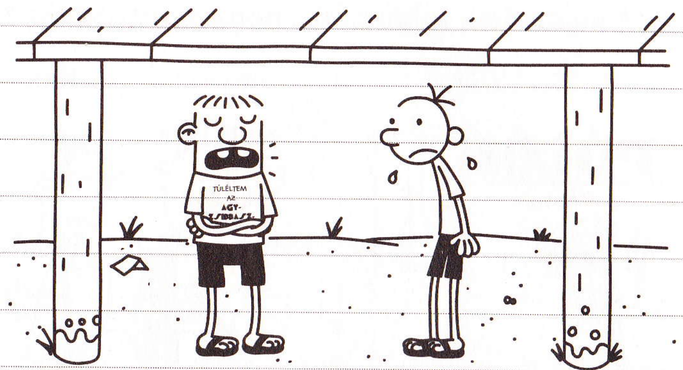
Rodrick nem tévedett: ez marha nagy buli volt!

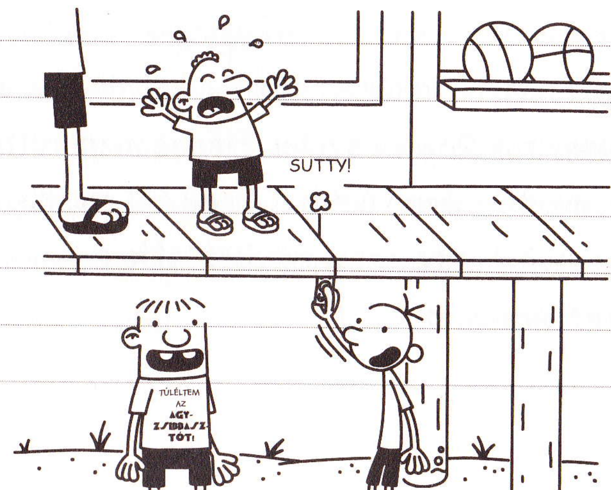
A csávók viszont nem élvezték annyira, és le akartak minket vadászni. Mi olyan gyorsan szaladtunk, ahogy csak tudtunk, egész addig, amíg biztosra nem vettük, hogy leráztuk őket.

De én még EZUTÁN sem éreztem magam biztonságban. Megkértem Rowley-t, mutasson pár karatefogást, amivel elűzhetjük ezeket az arcokat, ha ránk találnának.

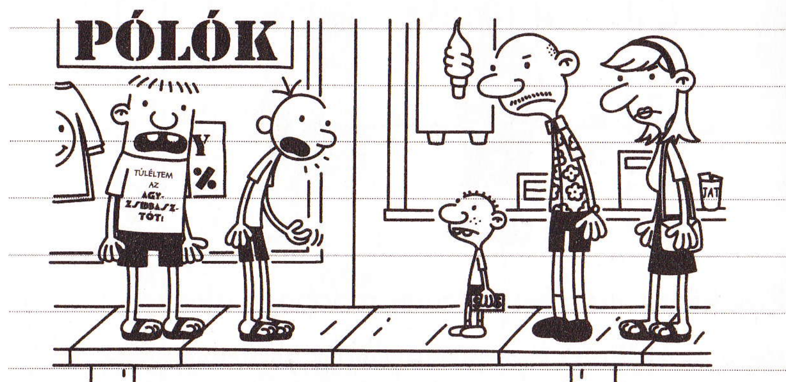
De Rowley azt mondta, ő sárgaöves, és nem fogja átadni a fogásait egy „övtelennek".

Egy kicsit még bujkáltunk a dobogó alatt, de a csávóknak nyoma sem volt, úgyhogy úgy döntöttünk, tiszta a levegő. Ekkor vettük észre, hogy Kölyökfölde alatt vagyunk, vagyis nagy csomó új áldozatot találhatunk a bankós trükkünkhöz a fejünk felett. És a kisgyerekek SOKKAL jobb reakciókat produkáltak, mint a srácok.

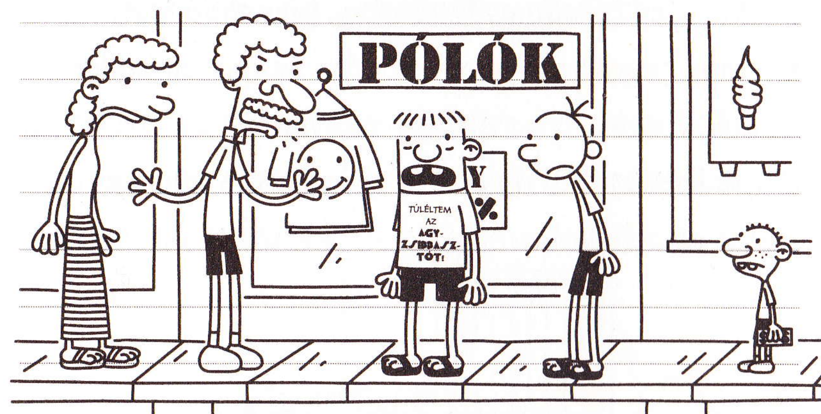
De az egyik gyerek cefetül gyors volt, és elkapta a dolcsit, mielőtt elránthattam volna. Úgyhogy fel kellett másznunk a korzóra, hogy visszaszerezzük.

De a kölyök csak nem akart kötélnek állni. Megpróbáltam kifejteni neki a magántulajdon jelentését, de még ÍGY SEM adta vissza.

Kezdett nagyon kikészíteni ez a kölyök, ám ekkor felbukkantak Rowley szülei. Eléggé megörültem nekik, mert ha van EGYÁLTALÁBAN olyan, aki meggyőzhette ezt a kölyköt, akkor Mr. Jefferson az.

De Mr. Jefferson haragos kedvében volt, de DURVÁN. Azt mondta, hogy ők ketten mindent tűvé tettek értünk az elmúlt egy órában, és már készek voltak hívni a rendőrséget, hogy bejelentsék az eltűnésünket.

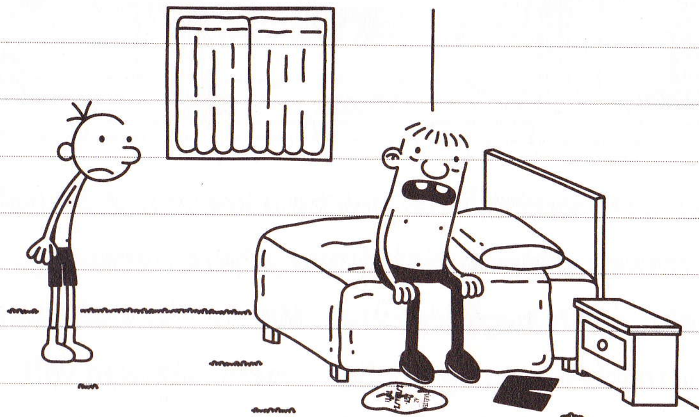

Aztán azt mondta, szálljunk be a kocsiba. A parkoló felé menet azonban elsétáltunk a játékterem mellett, és én megkérdeztem Mr. Jeffersont, nem kaphatnánk-e még egy dollárt, mert hát nem volt alkalmunk elkölteni az előzőt sem.

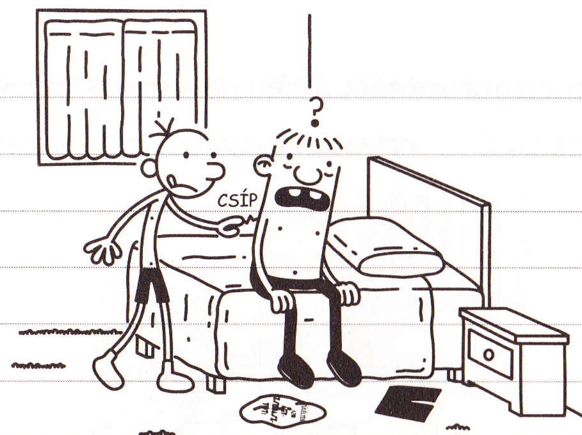
De talán nem ez volt a legszerencsésebb kérdés, mert egyetlen szó nélkül visszavitt minket az autóhoz.

Amikor a házikóhoz értünk, azt mondta, hogy Rowley meg én azonnal menjünk a szobánkba. Ez elég nagy szívás volt, mert még 8 óra sem volt, és még a nap sem ment le.

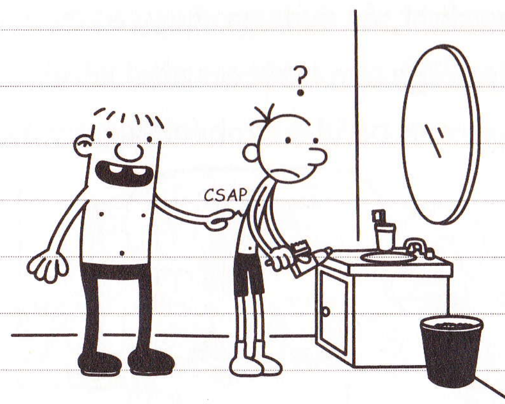
De Mr. Jefferson azt mondta, takarodó van, és hogy reggelig egy nyikkanást sem akar hallani tőlünk. Rowley-t ez eléggé megviselte. A viselkedéséből úgy tűnt, még sosem zörrent össze az apjával.

Úgy döntöttem, felvillanyozom Rowley-t. Körbemászkáltam egy ideig a rongyszőnyegen, majd poénból megráztam őt kicsit statikus elektromossággal.

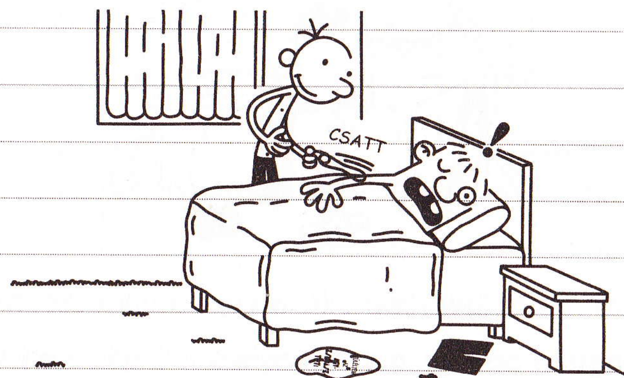

Úgy tűnt, ez felderítette Rowley-t. Körbe-körbe ment vagy öt percig, a szőnyeghez dörgölve a lábát, majd viszontrázott engem, fogmosás közben.

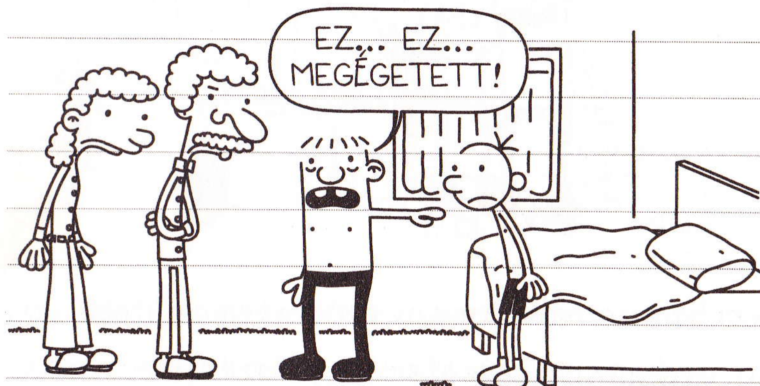

Nem hagyhattam, hogy az övé legyen az utolsó szó, úgyhogy amikor lefeküdt, előszedtem a gumi karkötőjét, kifeszítettem, és megcsúzliztam vele.

Ha újra megtehetném, talán nem feszíteném ki olyan durván.

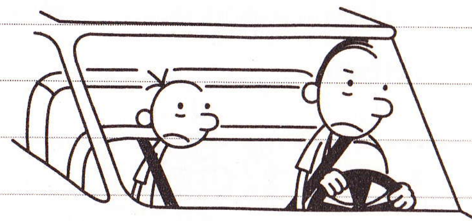

Amikor Rowley meglátta a vöröslő foltot a karján, visítani kezdett, és tudtam, hogy ez nem marad észrevétlen. Igazam lett: a szülei kábé öt másodpercen belül a szobánkban termettek.

Próbáltam elmagyarázni, hogy a karján lévő folt egy gumiszalag miatt van, de Jeffersonékat mindez nem érdekelte.

Felhívták a szüleimet, és két óra múlva apa már a házikónál is volt, hogy hazavigyen.

Hétfő

Apa nagyon zabos, hogy négy órát kellett vezetnie egyhuzamban miattam. Anya viszont nyugis maradt. Azt mondta, hogy ez a kis incidens Rowley és köztem csak „heccelődés" volt, és örült, hogy újra „pajtik" vagyunk.

De apa még mindig mérges, és mióta hazaértünk, elég hűvös a viszonyunk. Anya próbált rávenni minket, hogy csináljunk közösen valamit, ami „összebékít minket", mondjuk mozizzunk, de szerintem most az a leghelyesebb, ha elkerüljük egymást.

Szerintem apa rossz kedve nem csak múló dolog, és ennek részben semmi köze hozzám. Amikor ugyanis fellapoztam a mai újságot, ezt láttam a művészeti rovatban:

MŰVÉSZET

MARAD A NÉPSZERŰ KÉPREGÉNY

Az eredeti rajzoló fia folytatja a „Kis Édes"-t
Döbbenetes fejlemény:

Tyler Post, a „*Kis Édes*"-t kiötlő Bob Post fia, tollat ragad, és folytatja apja megunhatatlan képregényét.

– Nem igazán volt semmi dolgom vagy tervem, és egy nap arra jutottam, „Mi ez nekem?" – mondja Tyler, aki 32 éves és apjával él. Széles körben elfogadott nézet, hogy a címszereplőt róla...

Folytatás az M2. oldalon, **„ÉDES"**

Tyler Post újdonatúj „Kis Édes" képekkel jelentkezik lapunkban, először a jövő vasárnap

Kapcsolódó cikkek: Örömujjongás a Béke Otthonában, M3. o.

Tegnap este apa bejött a szobámba beszélni velem. Ekkor beszéltünk kábé három nap után először. Azt mondta, azt akarja, hogy ne menjek sehová vasárnap, és azt mondtam, nem megyek.

Később hallottam, hogy beszélt valakivel telefonon, és elég titokzatos módon is viselkedett.

Ezek után megkérdeztem, el akar-e valahová vinni vasárnap, és ez zavarba hozta. Azt mondta, nem, de nem nézett a szemembe.

Most már tudtam, hogy apa nem mond igazat, és ettől kicsit begazoltam. Apa már egyszer simán beíratott volna katonai iskolába, úgyhogy bármit kinézek belőle.

Nem tudtam, mitévő legyek, ezért elmeséltem Rodricknak a szitut, és megkérdeztem, nincs-e valami elmélete arról, mire készül apa. Azt mondta, átgondolja a dolgot, és egy kicsivel később bejött a szobámban, és becsukta az ajtót.

Rodrick szerint apa annyira bepipult rám a Rowley-ügy miatt, hogy meg akar szabadulni tőlem.

Nem tudtam, higgyek-e neki, mert Rodrick nem mindig 100%-osan megbízható. De Rodrick azt mondta, ha nem hiszek neki, kukkantsak csak bele apa naplójába. Így aztán apa szobájába mentem, kinyitottam a naptárát vasárnapnál, és ezt találtam:

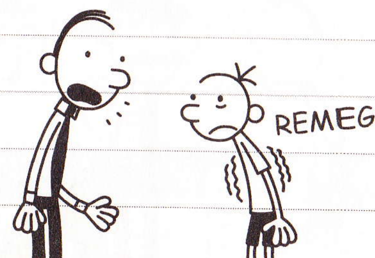

Szinte tuti, hogy Rodrick csak szívatott, mert nagyon az ő kézírásának tűnt. De apa elég kiszámíthatatlan fickó, úgyhogy ki kell várnom a vasárnapot, hogy biztos lehessek benne.

Vasárnap

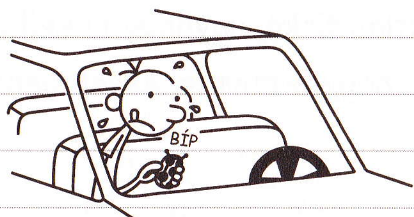
A jó hír az, hogy apa ma nem adott el vagy rakott be egy nevelőotthonba. A rossz hír az, hogy a történtek után nemsokára fog.

Olyan 10 óra tájt apa szólt, hogy szálljak a kocsiba, mert be akar vinni a városba. Amikor megkérdeztem, miért, azt mondta, az „meglepetés".

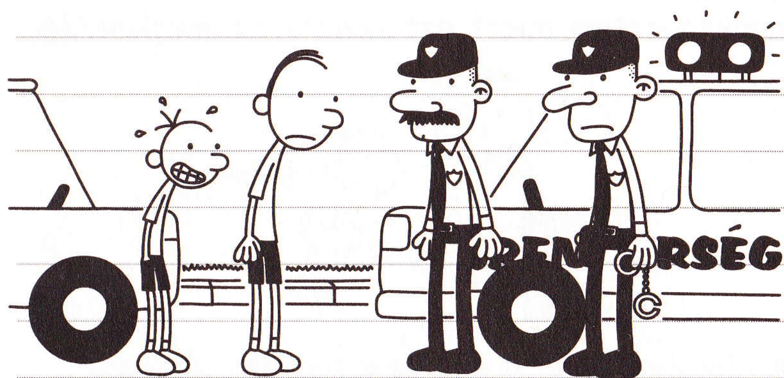

A városba menet megálltunk tankolni. Apa egy térképet és egy útvonaltervet hagyott a kocsi műszerfalán, úgyhogy most már tudtam, mi is az úti cél: Bayside utca 1200.

Eléggé beparáztam, úgyhogy életemben először elővettem a Katicámat.

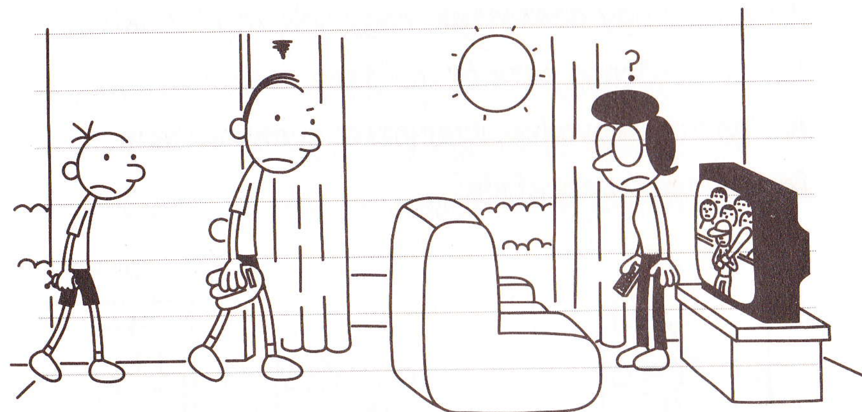

Letudtam a hívást, épp mielőtt apa visszaért volna, majd megindultunk a város felé. Nem lett volna rossz ötlet jobban megnézni a térképet, mert a Bayside utcában rájöttem, hogy ott van a baseballstadion parkolója. De addigra már késő volt.

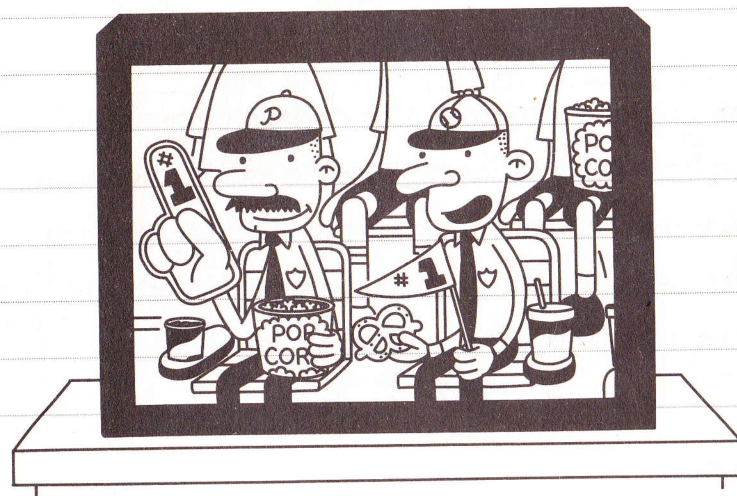

Kisült, hogy anya szerzett nekünk jegyeket a meccsre, hogy ápolhassuk az apa-fiú kötelékünket, apa pedig próbálta meglepivé tenni.

De elég sokáig tartott, amíg ezt apa a zsaruknak is elmagyarázta, és miután mindent tisztázott, már nem igazán volt meccsnézős hangulatban, úgyhogy simán csak hazamentünk.

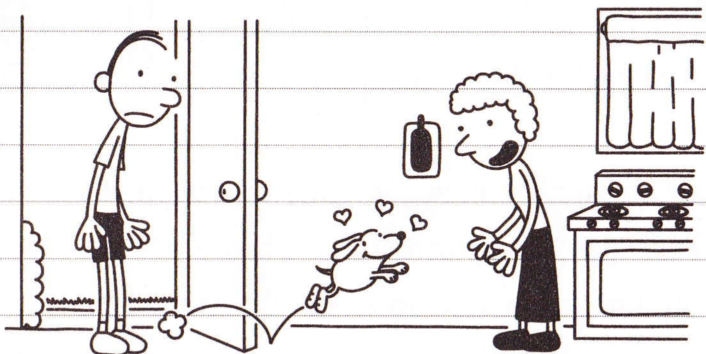
Kicsit szégyelltem magam, mert az anya által szervált jegyek a harmadik sorba szóltak, és egy egész kis vagyonba kerülhettek.

Kedd

Végre kiderült, kinek telefonált apa a múltkor. A nagyi volt az, és Cukiról beszéltek, nem rólam.

A szüleim úgy döntöttek, nagyinak adják Cukit, és apa vasárnap este át is vitte a kutyát. Az igazat megvallva, szerintem senkinek sem fog hiányozni errefelé.

Mi apával azóta nem is beszéltünk egymással, és én kibúvókat keresek, hogy ne kelljen odahaza lennem. Tegnap találtam is egy jót. A tévében láttam a JátékTéka nevű bolt reklámját, ott szoktam én is videojátékokat venni.

Hirdettek egy versenyt, aminek az első fordulója a helyi Tékákban lesz, és ha nyersz, továbbjutsz az országos döntőbe. Ha pedig OTT is nyersz, kapsz egymillió dolcsit.

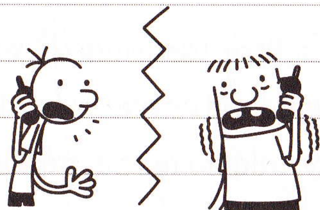
Az itteni boltban szombaton lesz a verseny. Fix, hogy egy raklapnyi ember lesz ott, úgyhogy hiperhamar odamegyek majd, hogy jó helyem legyen a sorban.

Ezt a cselt Rodricktól tanultam. Ő valahányszor jegyet akar valami koncertre, már előző este kicuccol. Sőt, így találkozott a zenekara frontemberével, Billel is.

Rowley és az apja folyton kempingeznek, úgyhogy arra jutottam, nekik biztos van sátruk. Felhívtam Rowley-t, és meséltem neki a videojáték-versenyről meg az egymillió dollárról.

Ám Rowley idegesnek hangzott a telefonban. Szerintem még mindig azt hihette, hogy elektromos szupererőm van vagy valami, és csak úgy tudtam lenyugtatni, hogy megígértem, őt megkímélem.

Rowley-t viszont még ez után sem fogta meg a kempelős ötlet. Azt mondta, a szülei eltiltották tőlem a nyár hátralevő részére.

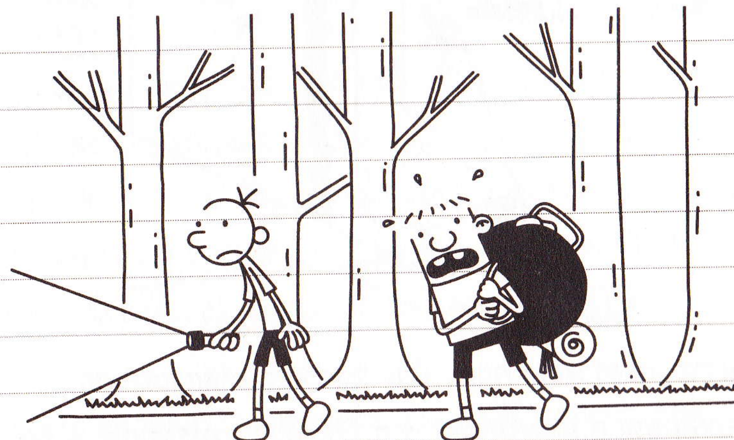
Erre már magamtól is gondoltam, és volt is tervem, hogyan tudnánk megkerülni a dolgot. Mondtam neki, hogy én majd azt mondom itthon, hogy náluk töltöm az éjszakát, ő meg azt mondhatná otthon, hogy Collinékhoz megy.

Rowley-t MÉG MINDIG nem győztem meg, úgyhogy azt mondtam, kap tőlem egy doboz gumimacit, ha eljön, és ezzel megfűztem.

Szombat

Tegnap este a domb tetején találkoztunk 9 órakor. Rowley hozta a kempingcuccot meg a hálózsákokat, én pedig egy zseblámpát meg pár csokis energiaszeletet.

Akkor per pillanat nem volt nálam gumimaci, de megígértem Rowley-nak, hogy az első adandó alkalommal veszek neki egy dobozzal.

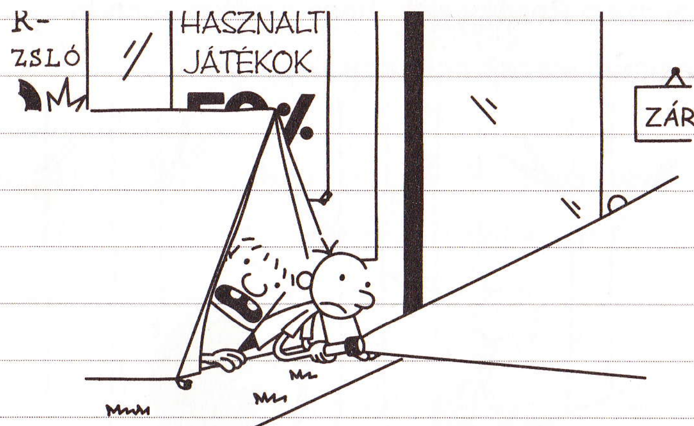

Amikor a JátékTékához értünk, még senki nem volt ott rajtunk kívül, és én alig hittem el, milyen mákunk van.

Fel is vertük a sátrunkat az üzlet előtt, mielőtt bárki más lecsaphatott volna a helyünkre.

Aztán az ajtót figyeltük, nehogy valaki elénk vágjon.

Arra jutottam, hogy úgy tudjuk a legjobban bevédeni a helyünket, ha felváltva alszunk. Még azt is felajánlottam, hogy aludjon Rowley elsőnek, mert én ilyen jószívű csóka vagyok.

Mikor ő lett a soros, felkeltettem Rowley-t, de ő kábé öt másodpercen belül vissza is aludt. Úgyhogy megint felráztam, és rászóltam, hogy maradjon éber.

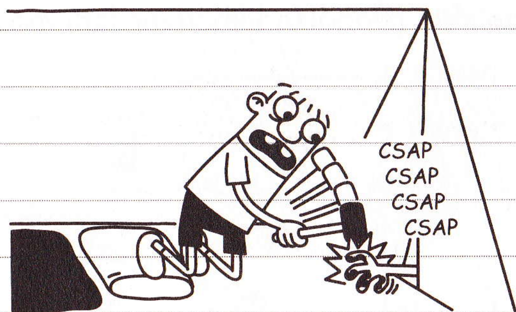
Rowley meg sem próbálta kimagyarázni magát.

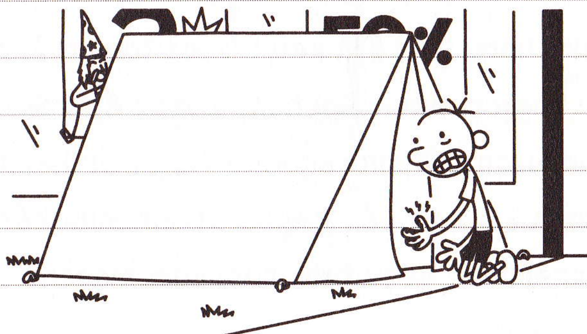
Rájöttem, hogy NEKEM kell biztosítanom, hogy senki se vágjon elénk, úgyhogy egész éjszaka fent maradtam. Olyan reggel 9 felé már kezdett leragadni a szemem, és meg is ettem mindkét energiaszeletet, hogy felturbózzam magam.

Tiszta csoki lett a kezem, és ettől támadt egy ötletem. Kicipzáraztam a sátor nyílását, bedugtam a kezem, és úgy mozgattam, mintha egy pók lenne.

Gondoltam, vicces lenne megetetni Rowley-val, hogy a szottyadt kéz az. Egy nyikkanást se hallottam a sátorból, ezért azt gondoltam, Rowley még alszik. De mielőtt még kitárhattam volna a nyílást, hogy lecsekkoljam, péppé püfölte a kezemet.

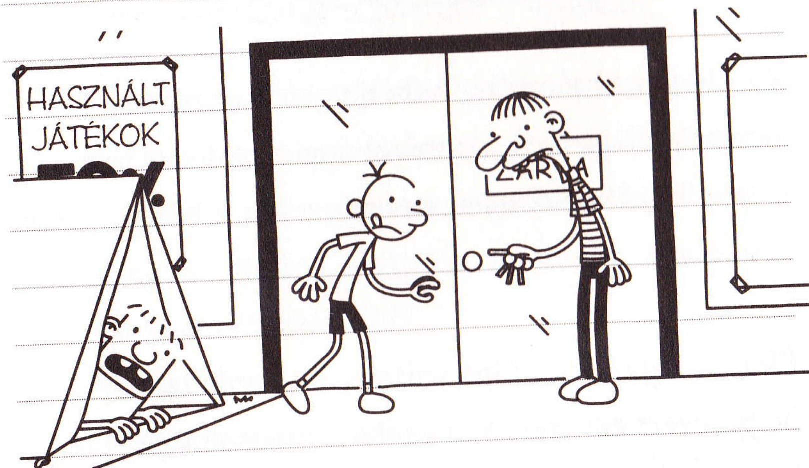
Kihúztam a kezem a sátorból, és láttam, hogy a hüvelykujjam már kezd lilulni.

Nagyon bepöccentem Rowley-ra. Nem azért, mert porrá zúzta a kezem egy kalapáccsal, hanem mert azt hitte, ennyi megállítaná a kezet.

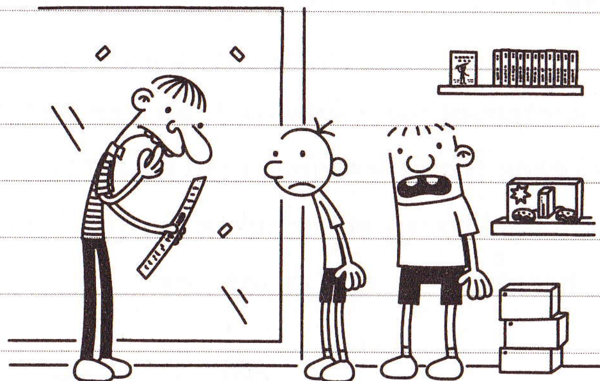
Minden sügér tudja, hogy vagy tűz vagy sav kell a kéz megállításához. Egy kalapács csak jobban felidegeli.

Épp ki akartam oktatni Rowley-t, amikor befutott a JátékTékás fazon, és kinyitotta az ajtót. Próbáltam nem az ujjamban lüktető fájdalomra figyelni, hanem arra, amiért jöttünk.

A JátékTékás fazon tudni akarta, miért vertünk sátrat a bolt elé, és én mondtam, hogy a videojáték-versenyre jöttünk. De neki lövése sem volt arról, miről beszélek.

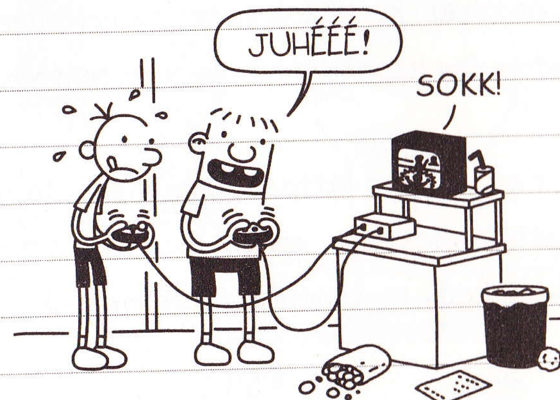
Ezért meg kellett neki mutatnom a kirakatban lévő plakátot, hogy képbe kerüljön.

Az eladó azt mondta, nem nagyon készültek videojáték-tusára, de mivel úgyis csak ketten vagyunk, játszhatnánk egymás ellen a hátsó szobában.

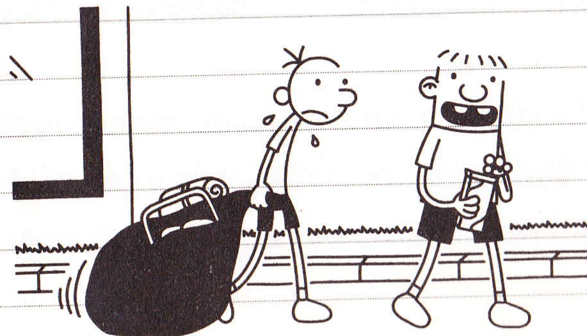
Először egy kicsit pipa voltam, de aztán leesett, hogy a verseny megnyeréséhez így csak Rowley-t kell legyőznöm. Így aztán az eladó elindított nekünk egy halálpárbajt a Vérvarázslóból. Majdnem megsajnáltam Rowley-t, mert én eléggé pönge vagyok abban a játékban. De amikor játszani kezdtünk, kisült, hogy a hüvelykujjam annyira merev, hogy nem tudtam lenyomni a kontroller gombjait.

Csak körbe-körbe szaladgáltam, miközben Rowley újra meg újra belém lőtt.

Végül Rowley megvert 15:0-ra. Az eladó azt mondta, Rowley nyerte a fordulót, így választhat: vagy kitölti a formanyomtatványokat, és mehet az országos döntőre, vagy kap egy nagy doboz csokiba mártott mazsolát.

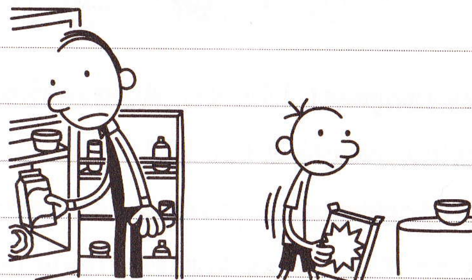
Gondolom, nem nehéz kitalálni, melyiket választotta.

Vasárnap

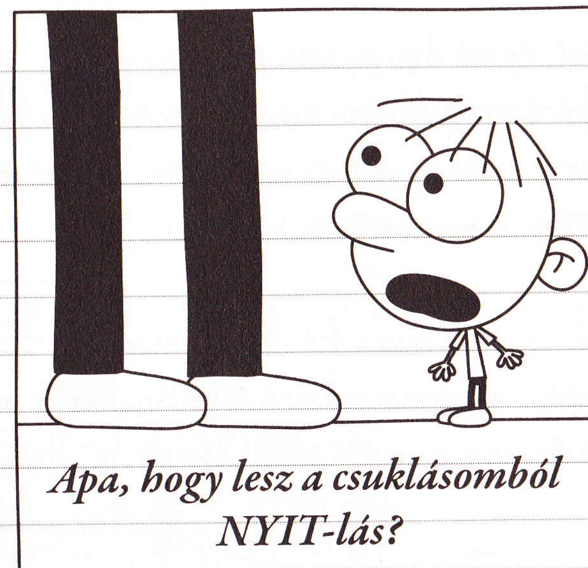
Tudod, jobb lett volna, ha maradok az eredeti tervemnél, és ki sem mozdulok egész nyáron, mert minden gondom úgy kezdődött, hogy kiléptem a házból.

Rowley-t azóta nem láttam, hogy elszúrta nekem a videojáték-versenyt, apával meg azóta nem beszéltem, hogy majdnem letartóztatták miattam.

De úgy tűnik, apa és köztem ma elkezdtek jobbra fordulni a dolgok. Emlékszel még arra a cikkre, hogy a „Kis Édes"-t mostantól az apa helyett a fiú viszi?

Na, a fiú első munkája ma jelent meg az újságban, és úgy fest, az új „Kis Édes" még a réginél is gázabb lesz.

Apa, hogy lesz a csuklásomból NYIT-lás?

Megmutattam apának, és ő egyetértett velem.

Ekkor ébredtem rá, hogy minden rendben lesz közöttünk. Apa és én ugyan nem mindenben értünk egyet, de a fontos dolgokban azért igen.

Gondolom, páran azt mondanák, hogy egy képregény közös utálata elég ingatag alap egy kapcsolatnak, de az igazat megvallva, apával mi RENGETEG dolgot utálunk közösen.

Nekem és apának nincs túl szoros apa-fia kötelékünk, de engem ez nem is zavar. Mert már tudom, hogy van olyan, hogy TÚL szoros.

Kiszagoltam, hogy itt a szünet vége, mert anya ma fejezte be a fotóalbumát. Átfutottam, és őszintén szólva, nem mondanám, hogy pontos lenyomata az eseményeknek. De hát azt hiszem, az írja a történelmet, aki a fotókat készíti.

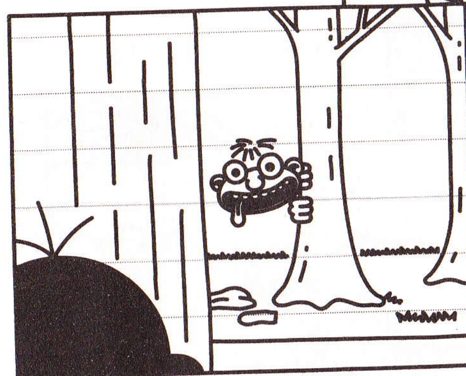
„Életünk Legjobb Nyara!"

Az Olvasni Móka! Kör nemet mond a videojátékokra!

Most már Gregory folyton-folyvást olvas!

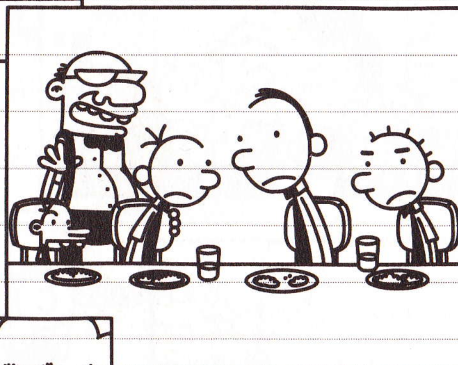

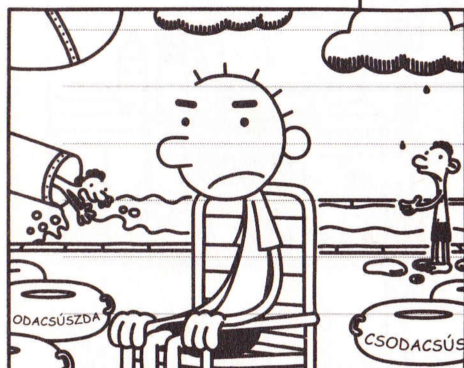
Gregory bújócskázik egy pajtásával – egy igazi nyári páros!

„Pont erre vágytam!”

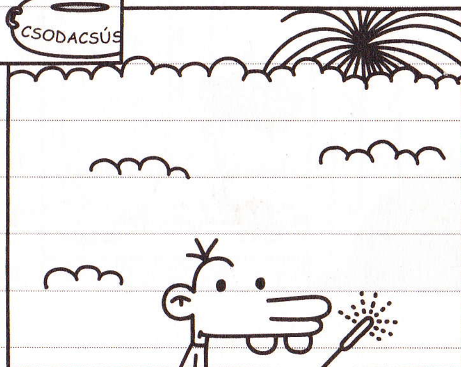
A Heffley fiúk három nemzedéke összeül villásreggelizni

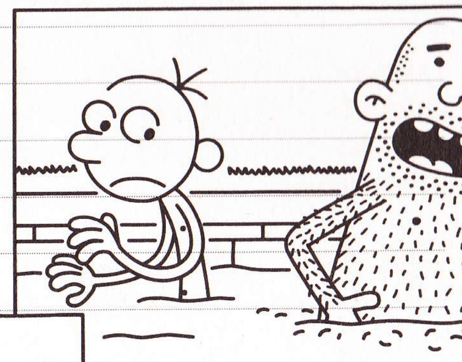

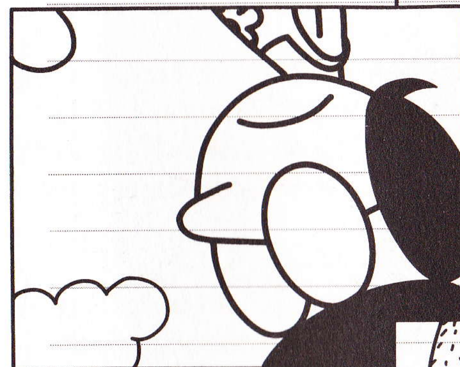
Rodrick véleménye: „Minek nekem strand?”

Egy varázslatos július negyedike!

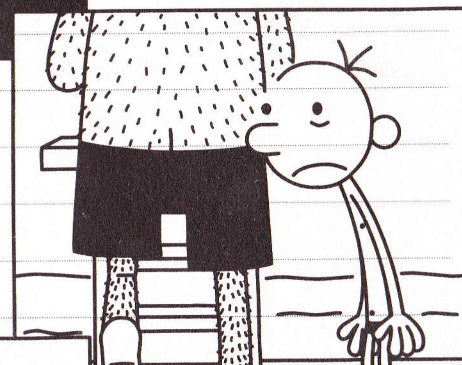
„Úszik az ember a boldogságban...” – Gregory imádja az uszit!

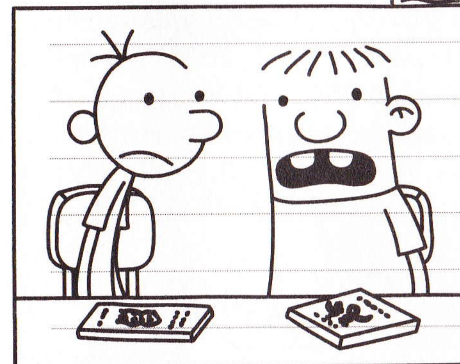

Hoppá! Anya is képbe kerül.

Gregory „lazázik” egy úszómester barátja mellett

A két legeslegjobb barát!

Megyei Könyvtár tulajdona
402318

2299,-

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönöm a *Ropi*-sorozat összes rajongójának, hogy buzdított és inspirált e történetek megírására. Köszönöm a világ könyvárusainak is, hogy eljuttatják a gyerekekhez a könyveimet.

Köszönet a családomnak a sok szeretetért és támogatásért. Remek volt velük együtt élni át ezt az élményt!

Köszönet az Abrams dolgozóinak is, amiért vért izzadtak, hogy e könyv összejöhessen. Külön köszönet jár Charlie Kochmannak, a szerkesztőmnek; Jason Wellsnek, a kiadómnak; és Scott Auerbachnak, a legfelelősebb felelős kiadónak.

Kösz minden hollywoodinak is, aki keményen dolgozott, hogy Greg Heffley-t hús-vér emberré varázsolja, kiváltképp Ninának, Bradnek, Carlának, Riley-nak, Elizabethnek és Thornak. És Sylvie és Keith, kösz a segítséget és az iránymutatást!

A SZERZŐRŐL

Jeff Kinney online játékfejlesztő és -tervező, valamint a *New York Times* bestsellerlistáját vezető író. 2009-ben Jeff is felkerült a *Time magazin*ban *A világ 100 legbefolyásosabb emberének listájá*ra. Gyerekkorát Washington D. C.-ben töltötte, majd 1995-ben New Englandbe költözött. Jeff most Massachusetts állam déli részén él feleségével és két fiával.